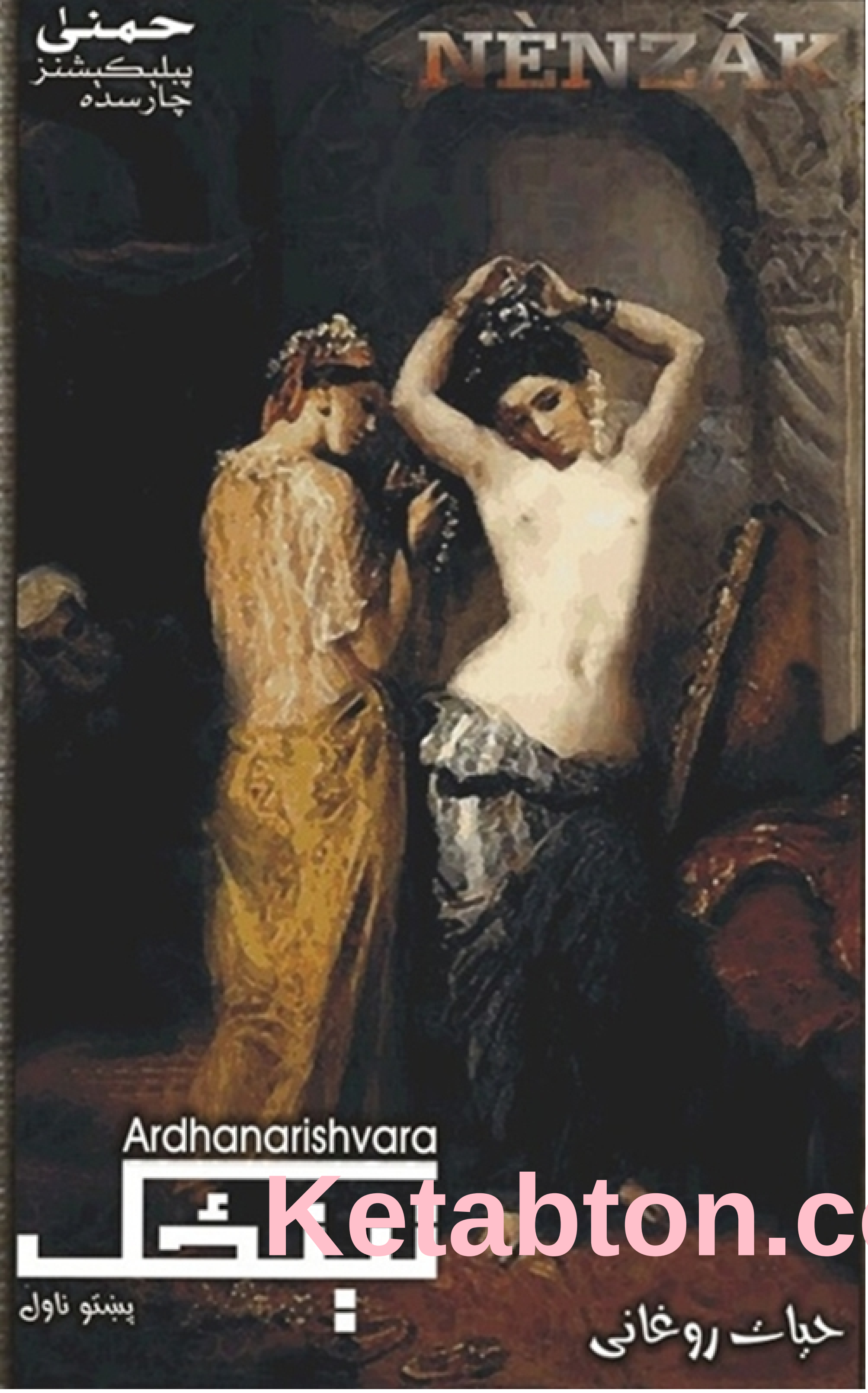

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

پیل کؤم په نامه د الله چې رحمان اؤ رحیم دے

ketabton.com - The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

نینځک
ناول

ARDHANARISHWARA

ketabton.com - The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خُوندي دي

کتاب	نېنځک (اردهنار پشوارا)
ليکوال	حيات روغانے
تدوين	علي بابا/ فضل حکيم عندليب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي ټرون الرياض سعودي عرب
	حمنیٰ پبليکېشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بيعه	100

ketabton.com - The Digital Library

نښنځک اؤ د هغۀ ژوند سره تړلي تول

سپیناوے کردارونه اؤ لیکلې شوې پېښې د یؤ خیال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څۀ ژوندي یا مړ کردار د نوم، استوګنځاے، ځاندرې، خبرو یا کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکڙن هوډ باندې اډانه نۀ وي.

دي قیصه کښې څۀ خبرې اؤ پېښې په

یادکیرنه ابغه نېغه اؤ تر څۀ حده لُوڅه ژبه کښې اؤرولې شوې دي. باید چې ځلموټي اؤ پېغلوټي ئې لوستلو نه څنډه وُکړي.

تړون

د هغه وړومبي ښځونک په نوم،چې د هغۀ د پېدایښت په تُرخ کښې د هغۀ خداے له پېغور ورکړے شو اؤ هغۀ دغه پېغور په خپل ځان بې د څۀ زْباد اؤ ګیلې واخستو.

ketabton.com - The Digital Library

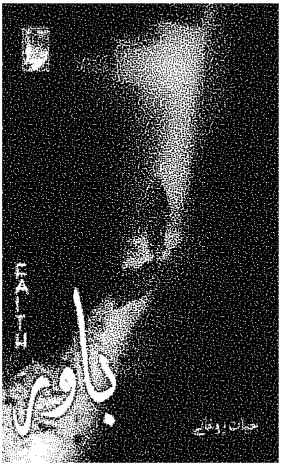

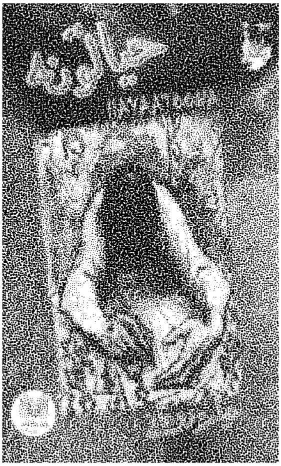

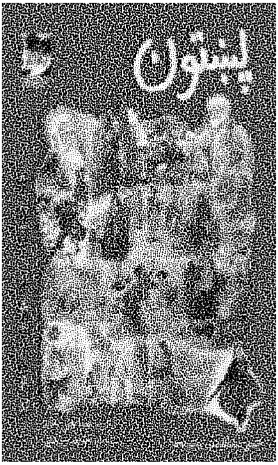

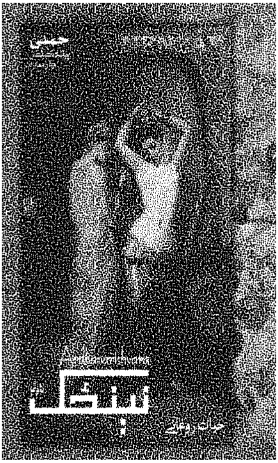

دَ ليکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري ليکنې	حياتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	نېنځک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربي ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري ليکنې	حياتونه ٢	په لاره
نثري ليکنې	اسلام اؤ قام پرستي	په لاره

ketabton.com - The Digital Library

الف	در معرفت "نېنځک".....	حيات روغانے
ج	ښځه، سړے، جينۍ اؤ هلک	فضل عندليب
ز	وَخَلَقْنَاكُمْ اَزْوَاجاً	شېربهادرافتاب
1	شپېه وړومبې	
12	شپېه دويمه	
37	شپېه دريمه	
48	شپېه څلورمه	
67	شپېه پنځمه	
81	شپېه شپږمه	
94	شپېه اوومه	
106	شپېه اتمه	
129	شپېه نهمه	
154	شپېه پائيزه	
أ	..... توضيحات اؤ رڼاوي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

ketabton.com - The Digital Library

در معرفت "نېنځک".....

نېنځک يؤ خيال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند يؤ ډېر ستغ اؤ تريخ رېښتيا ؤ. هغه به څو ځله راغلو اؤ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ؤکړې اؤ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اؤ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ څښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوي، بيا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ؤبورېنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسی وي، کۀ دَ زړۀ سواندی).

ketabton.com - The Digital Library

دَ هغهٔ ځان کښې هغه وخت هم څهٔ کار نهٔ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغهٔ هېڅ لاس بر نهٔ ؤ، کله چې هغه دَ نیمګړي شُتون پوهې په وړومبي ځل ؤلړزولو. نړی په هر ګام دَ هغهٔ ځاندرې، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښيرنو سترګو کتلي وو، هغهٔ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نيولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دهٔ په پېدايښت دَ دهٔ خدا ے له ورکړ ے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغهٔ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغهٔ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا يؤ داسې خيال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانيت به تل دهٔ څخه دَ دهٔ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتيا تروړلو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته دَ کفارې يوه هڅه په دې نيت کوو، چې کهٔ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوينځلے شو، کوم وينځل چې دَ ټولنې رويه کښې بدلون غواړي. کهٔ هغه ژوند ے وي (کهٔ ژوند ے نهٔ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امين وايئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاو ے مهٔ کوئ، ځکه چې هغه په يوه ډېره نيازبينه ځاندره کښې يؤ ډېر سپېڅلے روح (سا) د ے اؤ خدا ے ته ډېر ګران د ے. هغه په ما څو ځله حضور شو ے د ے، دَ خپل ژوند قيصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېري راکړي دي. زهٔ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کؤم، چې دَ ځيرک خېل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځا ے اؤ برخه ورکړ ے شي.

حيات روغانے
وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

ketabton.com - The Digital Library

ښځه، سړے، جينۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړيوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نيا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نيکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضيان د مودو نه د قوانينو تشريح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ يؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صېب په "نېنځک" اؤ هم په نورو ليکنو کښې ښکاره ده، چې د دريم جنس پېدا ايښت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسيزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څۀ حقونه ؤګټل، نوره بيخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بيا خدائے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

ketabton.com - The Digital Library

د ګران ورور حیات روغاني "نېنځک" مې ؤلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځیرک خان" نه "زرکه" څنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقیقت په ډاګه کیږي، چې "ځیرک خان" پېدائشي د درېم جنس ؤ اؤ ظالمې انساني ټولنې د هغهٔ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو اؤ ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځیرک خان" سره څهٔ ؤ نهٔ کړل؟

د روغاني صېب "نېنځک" چې لولم، نو بیخي را ته محسوسیږي، چې روغاني صېب لکه د "ځیرک خان" په زړهٔ کښې ناست وي. "ځیرک خان" څهٔ غوښتل اؤ څهٔ ورسره کېدل، روغاني ورور بیخي په داسې ښه لیکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کیږي نهٔ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځیرک خان" یا "زرکې" پخپله لیکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخیري سره د "ځیرک خان" قېصه په داسې زړهٔ راښکونکي کلیوال انداز کښې لیکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زهٔ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور یوه ښېره لیکلې، کهٔ رواج شوه، نو له دعا کمه نهٔ ده، یعنې "په دوزخ پسې رنده شې!". بیا په یؤ بل ځائے کښې یوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نهٔ کړې، نو "میرې دربانډې اړمیږي". پښتانهٔ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي ځاځي. لکه د "ځیرک" یا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کلیوالې کورنۍ خبرې ټولې لیکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نهٔ وي اؤ دیسي علاج کوي..... د مُلا ځاښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چیرړۍ تړل، تعویزونه تړل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ اؤ بیا د حکیم صېب پوښۍ اؤ بیا د "ځیرک" د زېږېدو په وخت د کلي د نایښې "مشکۍ" رول اؤ بیا د هغه کوټې بیخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسیږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تې ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتیلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده اؤ ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

ketabton.com - The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي او بيا د ژړا غږ او دغه غږ سره د بانګ غږ د "ځيرک خان" زېږون له يو سپېځلې ترون ورکوي. بيا لکه څنګه چې پښتانهٔ د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرميږي، د "ځيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نهٔ ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېو کول، سپيلني لوګې کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وريژو غورى لېږل او بيا د "ځيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (ګواټا)، ميرګاټې، کوډکۍ، د ګوډيانو واده، پټېټوبي، شلغاتي، ناوې ناوک او بل يو ښکلې نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واورېدو "کاروړه". روغانے ورور را ته بيخي سوچه کليوال سړے ؤبرېښېدلو.

د "ځيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرۍ څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاګه کيږي او د سياسي خطا ځېلې ورته د پيرنګي د وړې ؤچې ته راتګ او بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول او ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي او مسلمان مسلمان له او بيا له يو بله کرکه تر دې بربېده رسېدل، چې د هند وېش او کړۍ ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پټي پکښې لوږې ټوکوي او د ناموس خان ريښتيا چې کالوسر ګوډ او اوبهٔ خورې کول خو بيا ګوره منډۍ ته وړل او د سرمايه دارو د اړتيانو ښکار کېدل او بيا هغه فني ربط او ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کهٔ دا ځل فصل ښهٔ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نهٔ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي او "ځيرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي او پلار او مور ئې مړهٔ شي او د "ځيرک خان" د فطري نېنځک ثابتولو د پاره د هغهٔ د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائي زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

ketabton.com - The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په ورومبي ځل د "نښنځک" په شکل کښې ښاغلي حیات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوۍ ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب لیکل اؤ تحقیق کول د یؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانیت په دړدونو دړدېدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکیم عندلیب
تالاش (دیر)

ketabton.com - The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يؤ سوال زۀ همېشه ډېرې بې ترسې سره سکونډلے يم اؤ هغه د "دريم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے اؤ چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ؤلوستله، نو حيات ته مې ؤوېې، چې ستا په دې "نېنځکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله ؤغواړي) د دوي د بخښنې لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غواړو" اؤ څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني اؤ کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې اؤ بې ازارۍ په عوض کښې بغېر د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ؤکړي، نو په مونږ به څۀ تېرېږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه اؤ سپک نظر پېژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.

زما اؤ حيات منځ کښې د ورورولۍ رشته ده اؤ مونږ د دې رشتې بنياد په مينه اؤ لېونتوب ايښے دے.د مينې پورې لېونتوب اؤ لېونتوب پورې مينه. د حيات د قلم ژبه ځان له اواز اؤ اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت اؤ د نوؤ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قيصه لوستلې ده اؤ داسې مې ګڼلې، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پيدا کېدل اؤ بيا د ځيرک خان "زرکه" کېدل اؤ بيا د قيصې پايه پورې د پنځۀ څلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قيصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے اؤ خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مينه
شېربهادر افتاب
کيماړۍ (کراچۍ)

ketabton.com - The Digital Library

وړومبۍ شپېه

يا خو هغه ورځې وې، چې پخليځا ے ؤ کۀ انګڼ، غوجل ؤ کۀ مڼا ، خو قمرو خوٚاره پرې پړه وه اؤ يا دا ورځې دي، چې کۀ چرګې ته په زوره کشې وائي، نو هم پرې مشره مور چغه کوي،

"يه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نيکۀ ورشې خوٚري، چې "کشې کشې" دې راختې دي. دوزخ پسې رنده شې، په قلاره درباندې ميرېي اړميرېي!"

ketabton.com - The Digital Library

اؤ قمرو خوّاره رو غونډې خپلې سترګې په زمکه ښخ کړې. ښکلې لکه د نور کله وړندار ته د دواړو وږوځو په رق اؤ يؤ وښکې ټپکې ورکړې.

د جوغړې مُلا ځاښتونه وو، کۀ د سېدانو باچا شنّه چيرړې کښې په سپين تار تړلې تعويزونه....په ځانګوبابا کښې ځوړندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لوّي ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې..... د بمبل حکيم پوړى وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوايانې؟ هر څۀ چې وو، خو په يوولسم کال د قمرو پښه دُرنه شوې وه.

انګړ کښې کټ کښې قمرو د وړوکي د پاره ښڼن ښلو. د کټ په پِيارمه ښکلې په کاربه د پرتوغاښ تارونه نځول اؤ وړندار کټ کښې يوه پښه کوټې کړې بله ښکته ځوړنده کړې د بينګلو نه ټوپې اؤ لکې غوځولو کښې بوخته وه.

"پتنوس دې خدای په خبر کړې، دا د بينګلو ورځې دې؟ (تند ے لږ بوټ کړې) خدای زده کومې بنګا نه ئې راوړې دې؟ نيمې نه زياتې خو کېجې اؤ چينجنې دې. (سا واخلې) يره هلکه خو!"

قمرو څۀ خيال د ګوتې نه نيولې وه، د ښڼن سيخونه يؤ بل ته غاړه وتلې په ځاے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې يوه ډېره نيازبينه موسکا نخښېدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دواړو شونډو کښې نرے غونډې رؤ شوے ؤ. دغه رؤ سره د هغې ښلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګي د تمبې وړوکي غونډې چؤدې کښې چې د رڼا وړانګه په زور ځان ټومبي.

"قمرو! په زمکه څۀ ستورې لټوې؟"

ketabton.com - The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکوندله اؤ هغې يؤ ځل نيمې شپې له ښکلي ته اؤ بيا ئې سترګې تُوندې وُرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو ليدلو سره ئې نظر د ولاړو سيخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسـ سد سې".....

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کارږه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"يه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکۍ کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو يوه ورځ به دا ګېډه ے در په ګېډه کېدۀ".

د ښکلې خبره ريښتيا وه. قمرو به زړۀ خامخا خوُړو. په يوولسم کال راغلي زيري ته ئې اؤکر بې ځايه وو. هغه په زېږون وېرېدله، خو زېږے په وېره زورور ؤ. دغه زيري د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بيا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه يؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نُيازبين انځور کښې ليدلو. په وُرنې کښې د نُغښتې نازولي ماشوم پستې شونډې د هغې په تي پسې نُخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نُيازبينه مُوسکا نخوله.

"تنکۍ نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُوريدو ګُوريدو دې بې وختـه....".

د تندار ښونې ته د ور کړپ په خُلۀ لاس کېښودو،

ketabton.com - The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د میرګاتې سا مور له په راتلو راتلو کښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!"

يؤ کُرينګے غږ ؤشو اؤ بيا لکه د مستې سُخوندرې په تهپونو اؤ دُرينجقونو مابتۍ ور ته رسېدلې وه.

(میرګاتې يؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنهشنې پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نیولې غوتې پسې نُخښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لويو ورو په خُوښه يؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاتې له پلار هم چرته څۀ راخستي نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د تْرخ جېب کښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راخستي وي..... (دا ببله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بډه هم راؤړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل خُوي میرګاتې نوم پخپله اېښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو يؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خُلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کُرينګي غږ سره چې مابتۍ په دُرينجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غُړمب سره ئې خپلې واګې راښکلې.

"په رو يه دُوکبيانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لينګي سْرۀ شي. بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

ketabton.com - The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې وړومبې لړه پيکه شوې وه، بيا قمرو په ځنګل تېلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان ميرګاتې له شنشني سره ځلوبۍ هم راوړې وې، چې لکه د بنجارې ئې غوټه راؤسپړدله، نو وړومبې ترې مابتۍ د پاره نوي تهوکي راووتل. مابتۍ تک سره دغې ته لاس کړو اؤ وُرندار اؤ ښکلې ته ئې سُتائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونۍ کېږه ورته مهٔ! دومره خوُند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتۍ سُکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خوُښه اؤ رنګونو دومره پوهيږي، چې د کلې جُونې د مابتۍ د پاره د ناموس راوړې رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود څادر، سپياکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره ربؤړې، بنېن اؤ جورابو سره رمبې، چاريګي، ګاؤنې، قولبې د پاره کُوري، رنګوليټ اؤ دغسې نور ډېر څهٔ.

"قمرو له دې څهٔ تود څادر يا اغوستن راوړې دې؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلے پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما څادرې لږې دې؟ يا د دغه پاراموخۍ جامې لږې دې، چې ځان دې ښهٔ سرے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مُلا اللهُ اکبر کړو. کهٔ بانګ نهٔ ؤ شوے، نو هم ناموس څهٔ وئيلې نهٔ شو. غلے به ناست ؤ.

ketabton.com - The Digital Library

بانک سره ناموس خان جومات ته روان شو اؤ پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د يؤ ګُټ نه نيولے کور ته ننوتلو.

"خېر نائېکه!"

په ور کښې پانوس په ناموس ټک ؤکړو.

"جومات ته راځه!"

لاس ورکولو سره ناموس ؤوې.

"د جومات ورته مۀ وايه! ګڼه ده. اوبو نه وېرېږي. يؤ دا بېلماځه دے اؤ يوه ئې هغه بدري جماله".

دې نه اګاهو چې مشرې مور بېلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې ترې خبره ؤترورله،

"مورې! دۀ سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک ؤم. دا دې پوهه کړے نۀ دے".

"دوزخ پسې ړنده شې ښکلې! ؤچه لختـه ئې، ونډنے درنه نۀ کېږي. تۀ اؤ دغه پتنوس يوه شاډوله يئ، ګډېږئ شا په شا، خو پرق له يؤ ځاے کېږئ".

مشره مور د ښکلې سره ډېره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نۀ ده. خپله ورېره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقيس، مشره نږور ئې خُورځه ده اؤ قمرو ئې هم خُورځه ؤګڼه، ځکه چې د ترورځې لُور ئې ده. قمرو له خُداے ډېر ښائست ورکړے ؤ اؤ دغه ښائست سره ئې خُوي هم داسې ؤ، چې د مشرې مور خپلو نږوريانو کښې دغه د سترګو يخ اؤ د زړۀ ټکور وه. کله کله به

ketabton.com - The Digital Library

مشرې مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غېږه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بيا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دْوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دْيارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلې غْبرګوني وو. دغه وخت خُوبانې ايله د ځلوېښتې نه ډډې نمانځې کړې وې، چې د سْتړې ژوند اُوږد مزل ته يوازې شوه.

د مشرې مور يکې يۀ ورور نمېرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمېرګل د خور کورمه ځان پورې ؤنيوله. قدوس به ورسره کښتونو کښې سر خْوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځيرک ؤ. ناموس به يۀ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وْرانې. ټول اولس نمېرګل ته په دْرنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې اېښودلو څۀ؟ دنګه خْوانې، ډکه ځاندره اؤ رڼې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کُوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سْپينو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کېږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د دْيارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئيل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان ورياد شولو، نو ځان نه به ئې غېږه تۀ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زْغم په

ketabton.com - The Digital Library

اسوېلو کښېښ باد کړو. پانوس یا ګُلۍ به ئې سینه پورې جوخت کړل اؤ ؤ به ئې وې،

"الله مې دې پردې ؤساتي!"

د خاوند په مړینه هغه کونډه شوې وه، خو د نمېرګل په مرګ یتیمه شوه. نمېرګل د خپلې خور کوږمې ته ځان په مجمر اینښے ؤ. نمېر چې ټول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نېستۍ بُیاسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شپېتۀ جیربه په ایجاره ساتي. د خپل کور ښښتن دے. داسې ایجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له ټېکټر هم واخستو. اوس ئې متور ګرځوي اؤ کله کله پړې پانوس هم متې ګوري.

"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خېره سره د ډنډې د څوا دېوال به سراسر د ښښتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"

"کوټې به هم پخې کړې".

د قدوس خېره مشرې مور په نیمه کښې ؤوهله.

"مورې! خُدائے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار بېپاریان خو بېباخېل دي. ټول کال په کروندهٔ، ګوډ اؤ اوبۀ څور مونږ. مړۀ شو اؤ په رېبلو ئې هغوي ماړۀ شي".

قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کښې قبصه کوي،

"یؤ چتے ؤ، یؤ پتے ؤ، د نانې ګنګنتے ؤ، په ختِه کښې نُخښتے ؤ. یوه ورځ چتې ؤوې"......

"چتے پتے پُرېږده مور چاچي! ما ته د سرې بیزې قبصه ؤکړه!"

مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

ketabton.com - The Digital Library

ارومرو د سُړې بېزې قيصه کوي، ګنې بيا وروستو مابتۍ د ميرګاتي غوړونه راکاږي.

چغمتې لا وړوکې دے، خو د اوس نه په ولاړه ميتيازې کوي اؤ څوک ورته څۀ وئيلې نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي اؤ دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمتې اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به خُوند هم نۀ کوي. د چغمتې پلار نۀ چا ته سر ټيټې وړے دے اؤ نۀ ئې د چا لُوارِ غړ ته غاړه ښکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لا دومره دْروند شوے نۀ دے، چې د هغۀ هسکه غړۍ کږه کړي. کله کله چې مابنام کښې د نُغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکي مړۀ سُکارۀ بيا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم څو سُپرغۍ وېښې شي اؤ هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ سترګې څېلمه شي اؤ هم دغه شپېو کښې د هغې په وينو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ؤشوشنېږي. چغمتې هغه وخت خرپوسې کولې.

کله چې مشرې مور مابتۍ ته وئيلې وو،

"....... بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"

نو دغه وخت ښکلې لږه پيکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اؤرېدلې خبره وي اؤ بيا هم هغه د رېښتيا منلو سره په اوچته موږه کېږدي اؤ خپل ئې کړي. د پېغلتوب يؤ پېلام دوي د پېغلې هغه وينه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په وړومبۍ شپه ؤځي (اؤ دوي ورته "پړده" وائي). د ښکلې دغه پړده په څۀ ډول شلېدلې وه اؤ پانوس خان

ketabton.com - The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سُرې نيولې وې. هغهٔ خو دُرې کاڼې هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښهٔ او د خپلې مور سپُارښتنې ورته ؤدرېدلې. يوې مُياشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوے نهٔ ؤ. بيا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو او ښکلې هم دغه خبره نيولې وه،

"زهٔ پرته ؤم. ځان له مې لاس يؤړلو او خُوند ئې راکړو. بيا چې لږ وخت وُروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وينې غوندې رنګ ؤ. مرڅپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بيا داسې ؤ نهٔ کړې او دغه هېڅ خبره نهٔ ده" او په الله مې دې قسم وي، کهٔ بيا مې دغسې کړې وي. ما دې پيربابا ؤوهي، کهٔ بيا مې کړي وي".

د ښکلې خبرې نه زيات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانهٔ په خپلو سترګو ليدلو نه هم اؤړي، کهٔ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا ليدل تېر کېدے شي). هر څو کهٔ سائنس څرګند کړي دي، چې دغه پړده ډېره نرۍ وي او ځنې وخت څهٔ ټوپ، دُروند پېټې پورته کولو يا په زوره غږ کولو سره هم شُلېدلے شي. بايد چې د خُپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي او د هغوي نورې خُپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ او د ژوند ژُواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. خُپلوي کول د ژوند پُرېکړه وي، او بيا داسې ملازې او سپُارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کهٔ وګړے (هغه مېړمن وي او کهٔ مېړهٔ) د تړون د غوڅولو بانه ګوري، نو هم ورته ټولنه خنډ کېږي، لکه

ketabton.com - The Digital Library

څنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډۍ د ژوند ټولې غلاګانې خپلو بړګو اؤ برندو سترګو کښې رانغښتلې وې اؤ هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي څورنده باندې نۀ توربښنه وينه وي اؤ نۀ ئې ګېډه کېږي، چې اولس به پرې پړه ؤوائي).

د ژوبل شوې څانګې غېږه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو توان د ژوند ټولو نه لويه پېژندګلو ده اؤ د مړاوې شوې څانګې غېږه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند ټولو نه لويه ناشونې ده. ناموس خان اؤ قمرو اؤ د ناموس خان اؤ قمرو سره تړون لرونکي د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور يا ځوے غواړي اؤ پلار د سپينې ږيرې ملاتړ د پاره. د ژوند په دې پوړۍ چې ناموس خان پلار شي اؤ قمرو مور شي، نو سپين سر اؤ سپينې ږيرې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي اؤ څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ؤويني؟

بيا هم ژوند د هيلې په اسره سا اخلي.

مرګ د هيلې د نيشتون نامه ده.

د مرګ اؤ ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.

هم دغه وګړے د مرګ اؤ ژوند په پوله ولاړ ريښتيا دے.

ketabton.com - The Digital Library

دوهمه شپه

د کوټې دننه د لالټين نرۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زور خپل ځان کښې رانغښتې دے. قمرو دواړو لاسونو کښې خوا سره جوخت کټ کښې د پروت ناموس خان لاس نيولے دے، چا چې د قمرو کميس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خيال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هں!"

ketabton.com - The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لويه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه يم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خُورې؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خُوځېدله، خو

"مۀ خُوځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول اېښے د هغې شا ته ثملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ؤنيولو اؤ چې ځنګه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ؤنيولو، ؤئې وئېل،

"په رو نېکبختــه! (موسکۍ سترګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بيا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مينه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لاټېن نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زُوږ خُپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نيولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چوپيا کښې د

ketabton.com - The Digital Library

هغوي خُوږې اؤ نُيازبينې کوکې کله کله سا اخلي.
مشکې د کلي ناېګڼه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول ګرځي، دغه خو نژدې نژدې ټول د هغې لاسونو کښې شوے دے. هغې باندې خپل کور کښې نن سبا وخت نۀ تېرېږي. چې نمر ځيره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سُوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازيګر ځاموره هم د خپلې لُور ليدلو له راغلې ده. هغې دړيزه پتيله کښې سُوچه غُوړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګې، د جُوارو وړۀ، د پيشتري سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤوېم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زوروري! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جينۍ وي. د قمرو ډکه ځولۍ د دې کور وداني ده. شکرونه کوئ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لُور ؤکړو".
(مشکې کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلۍ همځولې دي. دواړه چې سره يؤ ځاے شي، نو بيا د هغوي قيصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو دربمه ورځ ده، چې د دواړو غُوږونه په چپيا پسې کاڼۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبې شوه. ګلۍ اوس هم خپل وړوکے تي ته اچولے ښکلې سره د ژبې بدې رانغښتې دي. وُرندار پخليځاے کښې په غُبرګو نُغرو غتې پتيلې د اوبو ډکې ايښې دي.

ketabton.com - The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې رېنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره تول کور غوږونه څک کړي اؤ بيا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې ارم شي) يه مشکۍ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکۍ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شېبې وروستو مشرې مور غږ وُکړو،

"بلقيس!!!"

اؤ بلقيس چيرړۍ اؤ برستن نيولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په تللو کښې بلقيس څۀ ؤوې اؤ هغې پانوس ته غوږ کښې ګنګوسه ؤکړه. پانوس د ښکلې په وينا کور نه ؤوتلو اؤ څو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکيانې د ؤنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښيناستو. ګُلۍ د چيو پياله هغۀ له يؤړه. دغه وخت ښکلې مابتۍ سره څۀ خبرې نه دُوړې څنډلې.

د وږندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تګ راتګ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګېنټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کيرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکيانې، شپوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چرګو قړتارے کوؤ.

سَتړي قدوس خان اسمان ته سترګې نيولې خوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وږندار په وينا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شېبې اګاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

ketabton.com - The Digital Library

د ګُلۍ غېږه کښې پروت وړوکے ښکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلۍ پښو ته مابتۍ د يخنۍ نه رچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نُغري پله تلو کښې ايله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نيمې نه بيا سُتنېدله، د "اللّٰهُ اکبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کيږي، خو نننې بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبې کال مابتۍ ؤشوه اؤ بيا بلقيس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان وارۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځپانې، مُياشتنۍ اؤ ډائجسټونه وينې، هغه لولي. څکه خو د وړې کوړمې خبره کوي. کميله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې ښکلې پښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغۀ ورسره ؤمنل.
څابنتي مال ناموس خان کور ته دننه شو. ښکلې پُړې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتۍ پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور څارلو سره ګړندۍ هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې څامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤليدلو، نو بېرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتۍ ور رسېدلې وه اؤ ښکلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې ښه!"

ketabton.com - The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېسې اخلم، نو در به کړم".
"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غونډې کښې) پېسې نۀ اخلم. ښۀ ښکلے د دنګو پونډو پېزار به راله راوړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پرې وي".
"(ناموس خان خپلې خوږې وړېرې ته څۀ وئېل غوښتل، خو ښکلي پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وي؟"
"ما اؤ هغۀ بهر یؤ ځاے ؤخښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زۀ ځم، خو چې هغه".
"ښه سور کښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته څوک نۀ پرېږدي. تۀ راځه کنه".
"نه نه! زۀ ځم. غټ لالا ناست دے اؤ بیا به ماښام یا سبا راشم".
څۀ خو هسې هم د قدوس کور کښې ناستې سره هغه د ډېرې حیا نه کور ته نۀ شو ورتللے اؤ بیا چې ئې مشکے ؤلیده، چې کوټې ته تللو د پاره پاځېدله، نو ټُوند بهر ؤوتلو.
"ناموس لالا کښې څومره ډېره حیا ده کنه؟"
"هو! شکر دے، د وړوکي کاکا غونډې نۀ دے. میرګاټے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".
ښه شوه، چې مابتې خبرې سر ته رسېدلو سره پښې سُپکې کړې، ګنې ښکلي خو رینګوله. اوس هم د هغې په ټُوټې جوختې سُکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لړ کښېنولے ؤ.
"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"
د فردوس تپوس بلقیس، ښکلې، ګلۍ اؤ پانوس خان ړقولي وو.

ketabton.com - The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پرښته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکې نغښتلې راؤړو اؤ ستا د چاچي کټ کښې ئې پرېښودلو"، پانوس زياته کړه، "لکه څنګه چې ته وې".
"اؤ پلېکته چنګه وي؟"
"پرښته د مابتيې غوندې وي".
مابتيې د خپل کاکا په ځواب موسکې شوه، خو د ميرګاتي بلې پوښتنې بيا بُرګه کړه،
"بيا کو به پلېکتې په مونږ ڇکوندالې هم لګوي".
(هاهاها! مابتيې هر وخت فردوس ولې سکونډي؟)
موسم پوره په ډډه اؤړېدلې ؤ. ناموس خان کۀ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤويستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خلۀ راؤسپړدله،
"تۀ د هغه وړوکي ليدلو له هم نۀ ئې ورغلې. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کۀ تۀ غواړې، نو زۀ به کور ته نۀ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نۀ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"
هغۀ د هر چا خلې نه د خپل ځوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره نېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو. مشره مور، ګلېې، مشکه، ځاموره اؤ راپوړېې ناستې وې. د ناموس ليدلو سره قمرو خپل مخ بړستن کښې پټ کړو.
"مور! کاکې لږ وينم؟"
"مور درته لوګې شه!"
(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې تولې رېښتيا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

ketabton.com - The Digital Library

په ځادر کښې نغښتې وي. داسې مئينه، نازولې او سپېځلې موسکا ، لکه چې سپرلے د لوڅې ؤنې په څانګو ګلونه ؤټوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د ټولو نه ښکلې، نيازبينه اؤ نازولې ډالۍ د هغۀ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغۀ مخې سره دوه روپيو ته لاس کړو. يوه ئې مشکۍ اؤ يوه ئې راپوړۍ له ورکړه اؤ کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مُوندر غوندې دې روپۍ راکړه!"

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مُوندر وادۀ کښې دې ځان څانګ څانګ کړے ؤ. دلته دې څۀ وطن شړشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نۀ کوئ څۀ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنؤم. اوس دغه واخله اؤ هلک پرېږده، چې بهر څۀ نمړۍ تېره کړي" (اؤ هم دغه وخت يؤ لاس په ماشوم ايښے ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وړندار دې دربانديې څۀ ؤخوري اؤ بيا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اګاهو هغۀ بهر ته لاره نيولې وه.

"(مشره مور ځيرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت ځملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خُدا ے مۀ کړه، د ډډې لاندې دې نۀ شي اؤ چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته اؤ منځ ګوته کښې دې تے نيسه اؤ خُلۀ کښې ئې ورته ږده!"

د قمرو غېږ کښې وړومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

ketabton.com - The Digital Library

ده.

کلي کښې تولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغۀ وادۀ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغۀ نه تپوس ؤکړو اؤ هغۀ ځواب نۀ ورکولو. ځو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"يه کور وړانيه! يؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدۀ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تۀ ؤوايه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلي وو).

خپل وادۀ کښې د نکاح د ښه کولو تْوان نۀ لرونکے مُوندر بيا د يؤ خپلوان وادۀ کښې په مړدکي مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نۀ ايښودله، ځکه چې يؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کۀ د ښائست نهه نوي ښېلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي ښېلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست يوه کرښه هم هغۀ کښې ځان برخېره کولې نۀ شو. د هغۀ تورو سترګو کښې زْيړ ګاټې ښکاره وو. غاښونه ئې يؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ ځۀ ځاے زْيړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلي ئې لکه د ځمځېرې د خېټې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سْتغه وه. د هغۀ د سرېتوب کۀ هر ځو کلي کښې د جغ ځوک نۀ وو، خو دغه برځېره پېلامونه د هغۀ خْپلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. ځمدُوره د هغۀ په ختېه نۀ وه، خو د ځمدُورې مور خپل مېړۀ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

ketabton.com - The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خُلې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د ثمدورې د پاره د خُپلوۍ راتلو کښې لَوې اټکل ؤ اؤ يوه ورځ د مُوندر خُپلوې د هغوي کره ورغله. د ثمدورې تلونکې ځوانۍ ښاپېرۍ د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر ځومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چړچقو ؤ اؤ ثمدوره چې ځومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې يخه وه. د مُوندر خُوا چرې هم د ثمدورې سره سړه نۀ شوه، خو مُوندر خُلۀ د حيا په پلؤ تړلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د ثمدورې مور به هم دغسې يخه وه، ځکه خو ئې پرې پلار بن راوستې وه".

هغۀ د ثمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د ثمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د ثمدورې غوندې تۀ يخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ ثمدورې تۀ پرېښودې يا ئې تا سره غُلا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پُلنه پوزه، ګُولګُوتې وېښتۀ، زُېړې چُوچنۍ سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خُپلوۍ تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ ټولو نه لويه ښکلا وه اؤ بيا چې مُوندر نۀ ؤ، نو ثمدُورې ته د هغۀ يوه يوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر ځومره ؤ، مُوندر خپلې شپې ورځې د ثمدورې د يخ خُوي سره تېرې کړې. ثمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چينه ليدلې وه،

ketabton.com - The Digital Library

چې هغه به په سپینو پوستکو کښې نهٔ وه. د مُوندر ویشتونکے ډېره مُوده وروستو په ګوته شو، خو اوس پرې د مُوندر د پلار اؤ وروښو لاس نهٔ بر کېږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې ځمدوره به تل د هغهٔ کونډه وي.

اوس شل ځلې وې اؤ اووهٔ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا ببل ببل نومونه په یؤ ابړ، یوه سا اؤ یؤ رنګ وئېل. چې زوُر ډېر شو، نو یؤ غړمب سره هر یؤ غږ پخپل پخپل ځاے پښه نیولے شو.

"تۍ پُولی ؤچؤده اؤ سر نېنې ؤتړهٔ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه ؤکړئ!"

د مشرې مور خبرې سره تولې سترګې په ناموس خان اتې شوې (ځوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوُر ته ترېدلے ناست ؤ).

"ځیرک خان"

ناموس خان چرې هم دومره په اسانه ځۀ نهٔ وائي. دا نوم لکه چې هغهٔ په ځلهٔ کښې نیولے ؤ. چا ته هم برڅېره نهٔ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادهٔ ورځ نه ځان سره په زړهٔ لیکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغهٔ د ځان سره لوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغهٔ سود کېدهٔ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو ځو شېبې په یؤ ناپ ناموس خان ته ؤکتل. هغهٔ دواړه لاسونه یؤ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ؤنیول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه ځملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رڼې اوښکې ؤځلېدلې.

ketabton.com - The Digital Library

ځیرک خان د ناموس د کوچنیتوب یوازینے ملګرے ؤ. د کلي څهٔ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جینوتارے" وئېلو، د ځیرک خان د وېرې نه قُرنج نهٔ شو کولے. کلي کښې به دواړه یؤ بل نه بغېر کندېم بنکارېدل. ځیرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لُوړې کودا له بېلچه لاس کښې ورکړي وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځوے وئېلو. د پلار د ځلي اؤ د دوي د کور منځ کښې یوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځیرک خان تود ځویه. خبره په خبره غوځول هغهٔ له نهٔ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړهٔ ځلي ته سترګې نؤژني کړې، ځوک چې د ژمي یوه یخه شپه کښې تنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغهٔ د رباب یؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نیمه خُوا اؤ غلے د دېوال ته ځوړند دے. د موسمونو څومره نُیازبینې سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نهٔ شوې. د ځیرک خان د مور زړهٔ اؤ دغه رباب دواړه یؤ مړي سره ډېر بې ځوکه شول (هغه مړے، چې کهٔ وژونکي ئې هر څو ډېر دي، خو نن پورې پکښې یؤ هم په ګوته شوے نهٔ دے).

د ځیرک مور لیدل، چې د هغې د مېړهٔ ځاندره کهٔ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځیرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بیخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې ترې بیخي نهٔ دي ځوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښېږي، نو غلے شي..... داسې

ketabton.com - The Digital Library

غلې، لکه څُول راتلو نه وړاندې چې سیلۍ سا ؤنیسي.

د ځیرک خان شونډه چې شنه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سپینو شوؤ ښځو بیا په ستر شوه. دا رېښتیا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځیرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا ځوي ته د کونډې ځوے. په هغې "د ځیرک خان مور" نوم کېښودے شو.

یوه ورځ ځیرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مینې ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پرېښودله. د مړې خاؤرې وړې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوی خُدا ے د ورکړې تولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رنو سپینو اوبو سیندونه پکښې چاپېره بهېږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غرۍ شنۀ ولاړ دي، خو بیا هم د صنعتونو نیشتون د دوی په خاؤره دا وېنا رېښتونې کوي، چې "خُدا ے د خپلو خزانو په لټون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".

دغه ورځو کښې د پښتنو خواریکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بیا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دیاړۍ له لاړل. څۀ هلته پاځۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلي نۀ وو. په ځیرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلي زړونه راټول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلي کښې ناموس بېخي یوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ موړې باندې نۀ

ketabton.com - The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې د غلته به زياتره هغهٔ ځيرک سره خبرې کولې).
هغه ځلې چې د ځيرک خان په سُوک غلې وې، اوس د ناموس سرېتوب د ملنډې نه ويستلې وې. دغه مُوده چې مْياشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړهٔ د خپل خوږ ملګري ليدلو ته ډېر لېواله شو. مازيګر جومات کښې نمونځ پسې هغهٔ د ځيرک د ليدلو دُعا ؤکړه. نيمګړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځيرک راغلو ـــــــ پخپلو پښو نهٔ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نهٔ، د يؤ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نيمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پْلنو لارو اؤ لويو دنګو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نهٔ پوهېږي. د سياستمدارانو سترګې يؤ بل ته بْرګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه يوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتيۍ ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وْرانې د يوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځيرک د مور ستر يؤ ځل بيا مات شو.

د خپل پلار قبر سره خْوا کښې هغه ښخ دے. د هغهٔ مور اوس لړه اخوا ښخه ده. د مينې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نږېدلې دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغهٔ قبر لېؤ کوي اؤ ګلونه پرې خْوروي. کهٔ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدين کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځيرک خان ښخ دے، نو بيا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځيرک خان قبر دے.

ketabton.com - The Digital Library

د "ځيرک خان" نوم اخستل شوی وو، چې وړوميې "ډېر ښه دی" ورته ښکلې ږوي. ښکلې دې نه خبر نه وه، چې ځيرک خان څوک ږ او د ناموس خان زړه کښې ئې ځه ځای ږ، خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نه چې څوک ورته "ځيرکو" وائې؟"

مابتی خپلې اند ېښنې ځرګندولو سره ټولو ته ږکتل.

"چې ناموس ورته "ځيرک خان" ږوي، نو "ځيرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ږکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرۍ ئې په ترښځ کندې کړم".

(يره چې يږ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اږ نلونه کسوړی کښې اخستې د قدوس خان دوي څپر ته راغلو. د کلي څو وګړي هم دغلته ناست وو.

قدوس خان سپين اغوستن اغوستی، سپينه خولی په سر ايښې پرانستې لستوڼي ناست ږ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، که وريږو له؟"

د قدوس خان په ځای مېتري پرځند کاکا ږپوښتلو.

"مېتريه! ستا غوندې ځنګل مې مخ ته نيولی نه دی، د بونجی پوزې خو به دا منې، چې بوي زر راکاږي. دېګ نه چا سر لرې کړو اږ پرځند ته ياد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قيصه به بيا چرته واږرو. هغه سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نه ده (پانوس غبږ کښې ځيرک خان نيولی کور نه څپر ته راغلو).

ketabton.com - The Digital Library

"هله راد پخوا ئې کړئ! اوس به ئې درله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نيولې پرځند يؤ نظر ځيرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتې!"
اؤ بيا چې کله ئې پچې ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بيا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځند کاکا! شړق ترې ؤباسه! برسنډه به پرې ؤخورم، بيا به ورته پسخېږې".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځند کاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خُدا ے بښۀ ساتي، ګنې تاسو نه خو ګيله هسې ځان مروروول دي".
"پرځند کاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان يو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ سْتنيږي اؤ نور تۀ بښۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خُدا ے دې سپے سړے نۀ ګښي اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئيلي وو، چې د پرځند کاکا دې بلا ورکه وي. کلي کښې ټول د هغۀ د خلې نه ځان ساتي.

ketabton.com - The Digital Library

"د پتنوس ځویه! څه گنې بیا دې تېرۀ کؤم".
میرگاتې خوار ننداره کوله، خو پرځند کاکا ئې د پلار تؤدۀ په هغۀ سارۀ کړل. هغه هم په ریښتیا ؤتښتېدو.
"پتنوس خانه! پرتوگ ترې ؤباسه اؤ کمیس ئې بډې کوه! چې ځرپ ترې ؤباسم".
راپوړې باندې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د څوړو وریژو د بگ پوخ کړے دے اؤ راپوړې تمبل راخستے د کور انگڼ کښې ناسته ده،
"اؤ زۀ پنا ولاړه یمه
هلکه بلې مۀ نړوه!
لیدې مۀ نۀ شې"
وادۀ کړې ورسره پړقې وهي. ناوادۀ شوې پړقو سره څۀ خیالي نړې کښې هم ورکې دي. د هغوي روح هم یؤ بت ته دغه وائي،
"مینه کښې تا نه کمه نۀ یم
(هلکه بلې مۀ نړوه!)
خو وړه نۀ یم، چې به کلي خبرؤمه"
بیا لړې گاگیرې شي ـــــ پلار، ورور، ټوپک، مرگ.....
پښتنې مینې تل حبس کښې وي.
پښتنې جذبې تل د وېرې سیورې کښې سا اخلي اؤ بیا مړې شي ـــــ پښتانۀ د مینې په اسره ژوندي وي اؤ په مینه مري.
راپوړې: "یار مې د جنگ نه په شا راغلو"
گنې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)

ketabton.com - The Digital Library

راپوړۍ: "په پروني ورکړې خلٔه ستومانه يمه"
وړندار هسې په خلٔه وائي چې،
"راپوړۍ! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بيا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ ترپکې وهي).
"دوزخ پسې رنده شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوړۍ غږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلوې، دومره ئې ؤغړنګوه!"
راپوړۍ: "خولګۍ دې خورم، نۀ پرې مرېږم"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "نېکبختې ټوله را په شا شه چې دې وړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ؤشو،
"مړه مۀ شې راپوړۍ!"
راپوړۍ: "تا په کوڅه کښې ټوخے ؤکړو"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "زۀ په مستو ککړه خلٔه در ؤوتمه"
راپوړۍ: "د نغارې اواز دې راغے"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "د وړې لُور سره د کټ نه پرېوتمه"
راپوړۍ ته مشرې مور وئيلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانګ ؤدرېږي. دغه تؤدوبنه کښې د وړندار سترګې په مابتۍ ؤدرېدې. مابتۍ اؤ مونېجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

ketabton.com - The Digital Library

وي. مابتۍ خپله شونډه چيچله اؤ يؤ لاس ئې خپل لُوڅ سر سره د مونپجرې په اُوږه ايښے ؤ. د مابتۍ سترګو کښې وُرندار پېغله تنده ؤليدله اؤ مخ کښې ئې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.

"مابتۍ!"

"مابتۍ!"

(د مور په دوېم غږ هغه د خٔيال غېږه کښې ويښه شوه)

"هن مورې!"

"قمرو له اوبهٔ يؤسه!"

د وُرندار دغه وس ؤ، چې مابتۍ د هغې د خيال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.

ناموس اؤ پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبهٔ خُور نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ ؤکړو، نو اودهٔ شو اؤ پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څهٔ بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبهٔ خُور کړے ؤ، ښکاره خبره ده، چې ماسپخين به پاڅېدلو. هغه خو زر اودهٔ شي، وائي "نمونځ په ويښو اؤړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخين نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندې ولاړ ؤ، چې پرئندکاکا ورسره سلام کولو پسې د ځُوي مبارکي ورکړه.

"ډېر ښکلے ځُوے خُدائے درکړے دے. الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغهٔ لاس ؤنيولو اؤ په ډېر روڼ تندي ئې تُرې مبارکي واخسته. د ځيرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

ketabton.com - The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغۀ زړۀ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي اؤ د ټول کلي اولس راشي اؤ هغۀ لره مبارکي ورکړي. پرون چې د خوړو وړيږو د ېګ نه څلور غوري جومات ته راغلي وې، نو ماښام د سونت نه ټول کلي خبر شوے ؤ اؤ ناموس له ئې مبارکي ورکولې. د خپل تربور سپد ګُلي په ليدلو هغۀ خپله سينه د ډېر وياړ نه پُلنه کړه اؤ ژوند کښې په وړومبي ځل د هغۀ پستو سترګو کښې کلک نظر برُند شو. سپد ګُلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې کۀ د ناموس خوښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوے ورکړي. د سپد ګُلي زړۀ سپين ؤ. هغۀ دغه خبره په خواخوږي کړې وه، ګني څوک د خپل زړۀ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مينې اؤ کرکې، پېرزو اؤ زباد، ورکړې اؤ منښتې خپله ژبه اؤ خپل مخ دے. پښتانۀ د وياړ نه په لړه منونکي نۀ وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بېعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي اؤ کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوڅولو کښې د لارې خنډ نۀ پرېږدي.

"نن مو د خېره سره ځيرک خان د يويشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، اؤ بيا ئې سپېږمې راښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ تُرور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سپيلني لوګے کوې. دا دُومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتيا له په موسکۍ خُله ځواب ورکړو.

ketabton.com - The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې خْلۀ خپله خْلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنیولو (د دغه لاس ایښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه خْلۀ ؤباسي) اؤ بیا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځیرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کمیس په ځاے د قمرو کمیس اغوستلو سره بل کټ کښې ځملاستونکي ناموس ؤوې،

"وریځې نن ښې ؤګوابښېدې، خو ؤ نۀ وربېدې".

قمرو په یؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکې اؤ حېران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وریځې خو کۀ نن ؤ نۀ وربېدې، سبا به ؤوریږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کمیس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خېتمې شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زیات خْوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکریزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشړنګولے".

"ولې هن؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډي ږیره ده. داسې به ؤوایو، چې لږې ئې څنې اوږدې شوې دي اؤ لږ وېښتۀ ئې زنې نیولې دي. هغۀ پرې

ketabton.com - The Digital Library

چرته چاړه رابنکلې نۀ ده. سینه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کېڼ لاس لږ ځوړند شوے وُړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زیاتره زمکې ته ګوري. غوځه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جینوټارے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان تږے لیدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شپې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بیا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپیا خپل سِیوري خوارۀ کړي وو، چې دې کښې وریځې ؤغړمبېدې. د بُرېښنا پړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شپې دغه ګړز ګړوز اؤ پړق پړوق کښې تېرې شوې اؤ بیا بهر په زمکه د ځاځکو ټوپونه شول.

د ځاځکو په بنکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدا ے خو دې باران د اُورېدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کېږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بیا غوټ یوه مُیاشت ؤورېږي. زمونږ ځیرک خان به د څلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حیا نه سر د هغۀ تږخ کښې ورکړي)

ketabton.com - The Digital Library

پانوس خان موسکے شو ..... قمرو ته ئې ؤکتل اؤ بیا خُدا ے زده ځۀ وخت به اُودۀ شوي وي.

شِپاړس ورځې جړی ؤورېده. د کورونو د ناوؤ خُلې ؤ نۀ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پټو په پُولو ولاړې ؤنې اؤ پټو کښې فصلونه مُلاڅت وو. د څاروؤ د تشو بُوسو په شڅوند خُلې پخې شوې وې. سُره غرمه به هم د نمر په نیشتون لکه د سکښې ماښام توره تېرېدله. شپې خو بیخې د ګناهګار زړۀ رنګ اخستے ؤ. ګړګوړ بابا په یؤ ابر ګورېدلو اؤ لارو کښې ختې ښې خوشتې شوې وې.

د جړی د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ دِرنه وه. اسمان څو شېبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نیم ژوند تېر کړے ؤ، چې بُربښنا شوه اؤ بربښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په لاس اسمان بیا تیندک ؤخوړو. ټوله شپه ناوې ؤشړېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ؤکړو.

"خُدایه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګي قبول کړې".

(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ؤګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله اؤ بیا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خیال ؤ، چې لا نیمه شپه ده. سترګې ئې پټې شوې نۀ وې، چې نمر خیره وهلې وه).

"مورې! مورې! یه مورې!"

د بلقیس ګاګیرو غږونو مشره مور تُونده پاڅوله اؤ د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نږېدلې بلې ؤلیدله.

ketabton.com - The Digital Library

"ډوبه شوم خُدایه!"

د بلقیس اؤ مشرۍ مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نۀ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه اؤ واړۀ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، خُوئېدلے ؤ. نۀ زُوړ نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بیا نمر د خلقو سترګې بُرېښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لړې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُتړي کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تیر سره لږ نژدې د تورسرې کمیس ښکاره شو اؤ سېدګُلي قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې ترې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځاے نه اخوا شوي وو. قدوس خان څادر په مړي واچوۀ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته یؤړلو. د کلي ښځې د قمرو لیدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرۍ مور کوټې ته دننه کړو. مشرۍ مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کمیس ؤویستلو. بیا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځاے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤویستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ ځښکلې. د کلي اولس ته هغه یؤ نټې ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼي نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوېغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټینګ پاتې نۀ شو

ketabton.com - The Digital Library

(ځکه چې کله لږې نورې خاؤرې دوې اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله اؤ د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان په ښځ خوب اودۀ پروت ؤ).

"هله ورونړو راشئ!"

د قدوس غږ سره تهولو د هغۀ اړخ ته منډه کړه. بش ئې په تهوله اخوا کړو اؤ قمرو په بړستن کښې نغښتلې قدوس اؤ پانوس دالان ته يؤړه. د هغې روڼ مخ په خاؤرو خړ ؤ اؤ تورو وېښتو کښې ئې خاؤرې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوتهې پله اؤړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو تْوان نۀ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناوياته نمسي تلوسې د ړنګې شوې کوتهې خوا له بوتله. ځيرک خان نۀ يوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اودۀ ؤ. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې ښملولو. قدوس، پرځندکاکا، سپېدګُلې اؤ پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. تهوله شپه د دْروند تير اؤ خاؤرو د پيتهې لاندې د هغې سا څْداے زده ښنګه تهينګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته ؤ، هماغه اړخ ته کټ کښې ځيرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې — د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلۀ کښې نيولې وې — دواړه پْښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځيرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې يوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځيرک په ليدلو مړې شوې نۀ وې، خو مړې شوې وې.

ketabton.com - The Digital Library

درېمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ غبرګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پېنځه به ئې خيرې کړې وه، وريځ ته به ئې وئيلي وو، چې:

"درې درې!
د وريځ تورې بلا!
درې درې!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خوښېږې بلا!
درې درې!"

ketabton.com - The Digital Library

اوس د هغې خپلې سترګې ترېدلې وې. اوس هغې سره يۀ ځيرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځيرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مينه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مينه نۀ کوله، نو بيا هم د هغوي خۏاخوږي اؤ زړۀ سۏاندي د وړوکي ځيرک خان وخت تېري د پاره ډېر وو.

مابتۍ کۀ بلقيس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نيولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکريزو اؤ پېزار خۏښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلتوب وينې ؤوېروله، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتۍ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانۍ شوه، خو د مابتۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بيا چې به کله د مابتۍ ورځې شوې، نو د لوپټې پيسکے خۀلۀ کښې نيولے د حيا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه يوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقيس مابتۍ په برخه رسېدلې وه. د پېغلوتۍ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وينه باندې پوهول ډېر ګران وو. بلقيس خپلې لور سره دغه سر خۏږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، يا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

ketabton.com - The Digital Library

بغېر هغه ځیرک خان بل چا ته نهٔ پرېږدي. دغه ورځ ځاموریہ ځیرک خان غېږ کښې نیولے سُرې سترګې ناسته وه. نن ځیرک خان د ځلوېښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغهٔ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤوریږي، خو نن نه دُرې ورځې وړاندې باران ؤدرېدلے دے. قمرو وئېل، چې په نن ورځ به هغه ځلوېښتیہ نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سُپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو دربمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره وریژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چڼې اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي...... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نهٔ شو، هر څو کهٔ مینه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسوړیہ کښې نُغښتے تاخ کښې خوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې یؤ ځل د ځاموریہ غېږ کښې پروت ځیرک ته ګوري اؤ په سلګیو کیږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به تُرې د خپلو وړو په مخونو لیدلو ځیرک هېر شي. وُرندار به اوس هغهٔ له څهٔ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (یوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په تک پک اؤ تېره خُلهٔ وخت تېروي (اوس خو پسې میرګاټې سره د درې میاشتو کمیله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غوا پاڅوي؟). باور مې نهٔ

ketabton.com - The Digital Library

شي، کڼه د مشرۍ مور په زړه کښې نور د زور ځاځکي وي، چې څه له به ګوتې وروړي او پاتې شوه مابتې، نو کڼه هغې مخکښې کار کوڼه، نو اوس به ئې هم وکړي.

موسمونه په ډډه اوړېدل راوړېدل. کله به شپې کنګل شوې او کله تپژنې..... کله به د ورځې اور ورېدڼه او کله به يخې هوا د ژوندو خرمن خيرله. کله به خاوره، ونې بوټي او کښتونه لوڅ لغړ وو او کله به خاورې، ونو بوټو او کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.

چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اوده شوه، نو خوړ ځيرک به مابتې ځان سره څملولو. پروسکال چې د هاړ يوه خوپه شپه کښې اوده شوې مشره مور سحر ويښه نه شوه، نو هغه ورځې نه مابتې ځيرک ځان پورې نيولې و. ورندار د مابتې لخوا د ځيرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله او د هغې خبره دروغ نه وه. هغه د کور نه نه وزګارېدله. بيا هم کله کله به چې د ناموس او قمرو يادونو زړغونې کړه، نو څو شېبو له به ئې ځيرک ځان پورې ونيولو او بيا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځاے هم نيولے و. غم ښادي او د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څه خپلو وړو سره ګېره وه او څه د ځيرک سره د مابتې ډېرې مينې د هغې زړه هغه نه تور کړے و. کڼه خبره سپينه کوم، نو د هغه نه به کله کله ښکلې کرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه او چې کله کله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

ketabton.com - The Digital Library

وینځلو. کڼ ستاسو یاد شي اؤ د وادۀ په وخت کښې لا د ښکلې نکریزو نه بُوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کانې ثندلي وو. هغه وخت کښې یوه قمرو وه، چې د ښکلې زړۀ ئې ساتلے ؤ، دغه زُبادونو به ښکلې چرې هم ځیرک سره کُرکې یا د کُرکې څرګندؤنې ته نۀ پرېښودله.

د کُرکې اؤمینې په شا خپله یوه قېصه، یوه پېښه، یؤ خُوځښت اؤ یؤ جواز پروت وي اؤ بیا دغه کُرکه اؤ مینه د خپلې موخې په لور د یوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارډ مورلے اؤ لارډ منټو د انډین کونسلز ایکټ (Indian Councils Act) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤویشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ بنسټیزه څپېړه وه. د دې تر مخه به یؤ مسلمان مسلمان کاندید اؤ یؤ هندو هندو کاندید له ټاکنو کښې خپله خُوښه څرګندولې شوه (یاد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خُوښې څرګندولو واک ترلاسه نۀ ؤ. د هغه وخت د پیرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لُوي بریالیتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نۀ ؤ). اتۀ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ....... (خبره به لږه ؤغځېږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خُلې خُوند واړوو).

ketabton.com - The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر څو که په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ زېږولي له که هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځُوي پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کربنه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤويشلے شو، نو د وړو قامونو په حقونو ښته واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کيا؟... لا إله إلا الله" چغه په ديريشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختيز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګاليان غوخ کړے شول... سُپک کړے شول... د هغوي د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې بُرېښي، لکه چې د هغوي په شين بېرغ کښې سُور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځُواکونه هلته سرونه ټيټوي اؤ دلته ځيرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په ځلي ګلونه اېښودلو نه سُتانۀ شوي دي. دلته ځيرک خان د مابتۍ په رېښتونې دلاسه د مشرې مور نيشت شتون ګڼي اؤ هغه ياران به د بنګاليانو د وينو تويولو په دغه رېښتوني تور لکه پېغور تر هغې سُوزي اؤ سُرۀ کيږي، تر څو چې ئې پخپل تېر ځان پړ ګڼلے نۀ وي اؤ د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه اېښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نيمګړتياوې په ځانونو وير کوي).

ketabton.com - The Digital Library

ميرګاټې هم اوس په "ميرګاټي" سُور کيږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اؤرېدل نۀ غواړي. مابتۍ ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ايښے ؤ. شونډه کۀ ئې شنُه شوې نۀ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځيږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤټوکيږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتۍ ځيرک نه د شپې خوند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تيونه لوڅ کړل اؤ ځيرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خوا خوځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خوند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خوند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هيڅ پوهه نۀ ؤ، خو بيا هم هغۀ د مابتۍ دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتۍ څنګه هغۀ له خپل لُوڅ تيونه خُلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله خُلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اؤرېدلو هڅه ؤکړه. مابتۍ څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بيا د ځيرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځيرک ؤ نۀ خوځېدۀ. د خوند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځيرک ځنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځيرک خان ځنګون تود شو. د ځيرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړېته شوه. هغه بيا هم ؤ نۀ خوځېدۀ. (دا څنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځيرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

ketabton.com - The Digital Library

ځۀ وخت ځان مابتۍ ته سپارلے غلے پروت ؤ، دغه وخت هغۀ پرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتۍ دومره ستغ ځواب ؤليدلو، نو ځان ته پښه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ؤنې ګور سيوري ته په زمزم لامبي. دغې پړې د هغې وېره يوه شېبه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځيرک هم لږ وخت وروستو بيا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے څملاستلو. هغه اودۀ شو، خو مابتۍ ټوله شپه ويښه وه. يؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځيرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پښېمانۍ دوه داسې سپينې، رڼې اوښکې د ځيرک په تندي ټوي شوې، چې اسمان کښې ځلېدونکي ستوري پيکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتۍ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې يوه مور ؤليده اؤ قمرو د ځيرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سپېځلو اوښکو د هغې زړۀ نه د ګناه تور ؤوينځل.

د وخت پښه په ځاے نۀ ؤدرېږي. نن د روژې د مياشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراوېح ؤشوې اؤ لاد سپوږمۍ په ليدلو چا نۀ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نۀ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډځېدلې.

"زما خو دا جامې خوښې نۀ دي، (وړوکي ځيرک پټ مابتۍ ته ؤوې) ما له د کميلې په رنګ جامې".

مابتۍ زر هغه د لاس نه نيولے ځان سره بوتلو،

"نه ځيرک خانه! داسې مۀ وايه! تۀ خو هلک ئې. دغه خو د جينکو

ketabton.com - The Digital Library

اغوستن دي".
"خو زما خو ستا د جامو غونډې خوښې وي اؤ د کميلې د جامو غونډې خوښې وي اؤ د چاچي د جامو غونډې خوښې وي اؤ".
"تۀ راځه، چې رېډۍ، پټاخې اؤ ځلوبۍ درله راواخلم!"
(مابتۍ د خپل وس پورې د ځيرک خان په خلۀ د لاس ايښودلو هڅه ؤکړه).
فردوس هغۀ نه ډېر مشر نۀ ؤ. بيا هم نۀ چرې هغۀ د فردوس سره لوبې کړې وې اؤ نۀ ئې چرته لينده لاس کښې اخستې وه اؤ نۀ ئې شينولو له ګوتې وړې وې. تل به کميلې سره په لوبو ؤ. نينګاڼي، ميرګاټې، پټپټوڼي، شلغاتې، کوډګۍ، د ګوډا ګوډۍ وادۀ اؤ چيندرو. د کوډګۍ په وخت به هغۀ کميلې تۀ وئېل،
"تۀ به سړے ئې. تۀ به کور ته راشې اؤ زۀ به درله ډوډۍ راواخلم".
"نه کنه، جينۍ خو زۀ يم. زۀ به ډوډۍ راواخلم".
"خو تۀ زما غونډې ډوډۍ نۀ شې راخستې".
يؤ ځل ځيرک لوبو کښې په ستړې سا وئېلي وو،
"دوه ګوتې څانډي"
خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے ؤ اؤ د هغۀ ځنګون نه ښورک اؤړېدلے ؤ. د ځيرک نه زيات کميلې ژړلي وو اؤ د ځيرک په سر مابتۍ ميرګاټے سم ټپولے ؤ. تر دې چې ښکلې اؤ مابتۍ پرې خلۀ هم وهلې وه اؤ دغه ټريخوالے تر ډېره د دواړو منځ کښې ؤ.
د هغۀ کړۀ وړۀ خپل پلار نه خوځېدلي نۀ وو، خو د ښځو رنګونو

ketabton.com - The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زيات نزدې ؤ. د هغۀ دغسې ځنې خويونه تر هغه وخته چا نۀ ليدل، چې تر څو مابتۍ په کور وه. د مابتۍ وادۀ نه وروستو هغه داسې يوازې شو، چې ځان ورته بيخي نيمګړے ښکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغۀ دوېمه مور لاړه. هغه په يؤ ژوند کښې دوه ځله يتيم شو اؤ دواړه ځله په اُومه ځلۀ. د هغۀ نه هغه څادر راښکلے شو، د کوم په شا چې هغۀ کښې دننه جينۍ په ستر وه.

ګليشان به ريښتيا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغۀ په پېغله لور ميرزادګۍ پېريان کښېناستل. وړومبيو ورځو کښې به هغې په سمه لاره تيندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بيا څۀ موده وروستو به چې څنګه پرېوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.

"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، يوه ورځ د ميرزادګۍ تْرور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جينۍ پېريان ناست دي اؤ د کوچينوالي نه د دې سترګو کښې دغه سْرۀ وو".

مور ئې هم په زړۀ ؤخوړه. نور څۀ وي اؤ کۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خْوره شي اؤ ګليشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګليشان څاروانه خْوي د پېريانو د اپلتې شا ته پټېدلے هم شو.

د روغتياپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژْغورنې د پاره ورکړې شوې دوايانې کۀ يوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېريانو دم دورخو هم روان وو. مېرګي د پېريانو سره تله کښې سْپک وو، ځکه خو زيات پام پېريانو ته ؤشو اؤ يوه ورځ د سيند

ketabton.com - The Digital Library

د لېونو څپو غېږې نه د میرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د میرزادګۍ نه يؤ پوتے هم خوړلے نۀ ؤ. ګلیشان د کُونډې یا جال پرځاے روان سیند کښې پرچاؤ سره نزدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ؤ اؤ چاپېره اولس د ګلیشان دغه ناکړده غندلې وه اؤ د میرزادګۍ رنځ ئې د پېریانو بؤ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه یو. پچاسے پُرې کېږده!"

(منډې ته ګوره وړونکي پانوس خان د چیو ؤوئېل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري اؤ بیا چینک په سُکرو کېږدي) پرښتو! سُکارۀ ورته سُرۀ کړئ!"

چې خو تهول ښار کښې پخیږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ تکور کړئ. د شېرکاکا وېنا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، خُوارۀ اؤ پې پتیله کښې واچؤم. اور دغه هر څۀ ؤسیزي اؤ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوتکوي، نو جنتي کېږي).

ketabton.com - The Digital Library

ځلورمه شپېه

کابل نه چاپېره څومره ګنګوسې وې، څومره لُومې څُورېدې اؤ څومره پړکي لګېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه درې زره کېلومیټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د رنګون ښکالو د کابل غږ کښې رسېدلې وه. دغلته نه يؤ زر کېلومیټره لرې تهران هم ناجانه نۀ ؤ اؤ ځان څوندي کولو له ئې د سوېل لخوا شپول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه يؤ زر کېلومیټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو خواچيني وه، خو د دغه خواچينۍ چينه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلومیټره لرې اسلام اباد د "اپې" غږ ته غوږونه څک نيولي وو اؤ دغه تؤدوښې کښې د ګټې اؤ تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. ځلور زره اتۀ نيم سوه کېلومیټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نيولے د سُور ببرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه يوؤلس زره کېلومیټره لرې نيويارک کښې ناست جيمي کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولي وو اؤ د اسلام نوم اخستونکي د دغه پرځؤنې ډاګه کښې تولې نړۍ نه د صليب تر سېوري لاندې راټول شوي وو.

ketabton.com - The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کرښې نه د دېوال دنګولو تابيا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د يوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ويشلي اولس تر منځه د برلن د دېوال رنګېدلو.

د اشنغر نه يؤ سپين ږيري عبدالغفار خان د اسلام مينه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،

"دا نُخښته د امريکې اؤ روس ده. دا د اسلام نُخښته نۀ ده. دې نُخښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو تهوپ روغ کړئ اؤ بيا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤويشتو اؤ له کومې خوا ئې ؤويشتو".

د امريکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زيري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. يؤ مسلمان به پُرديو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خوري، غلا به کوي، دروغ به وائي، بېلماځه به وي، خو د خنزير غوښه به نۀ خوري، خپل کټ به چا سره نۀ نيموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقڼي شي.

دې لرې اؤ خرې نه لرې د پراخه شنو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ دياړيمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شنو وښو د ببر لختې په پُوله ديارلس کلن ځيرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.

"راځئ هلکانو! چې دا شخوند ورته ؤوهو".

ketabton.com - The Digital Library

ځیرک خان ډېر لرې نهٔ ؤ، چې په لیدلو ئې مشر ترهٔ کوداله کېښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځیرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! یوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوڼ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پیاز اؤ شنهٔ مرچکي".

"څومره شنهٔ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤګوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ میرګاټے نهٔ راتلو؟"

د رامانې تپوس له د ځیرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"لینده غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بیا ځیرک ته ؤوائي) لاس ؤوینځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه یؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځیرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلخوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لویګاټے ؤ. شونډه ئې نزدې نزدې شنه شوې ده. تږله ورځ چې لوبو کښې بوخت وې، نو څۀ مجسریټ به ترې ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځیرک پسې نښتے وي اؤ کله کمیله پسې. مابتې چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لور یوې شېبې له ځان نه لرې کولے نهٔ شي، ګنې بیا

ketabton.com - The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ توقه کړې وي. هسې هم ځاموری د خپلې دغه نږور په ورو ډېره مئېنه ده. يوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتی په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وېنا هغې سر ته ؤرسوله. بيا دغه کور کښې ځېرک باندې د مابتی سُود دغه غوښتنه نوره زياته کړه اؤ قدوس اؤ بلقيس هم د ځاموری کور ته سؤ اؤ سور کښې وو. عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې توقې نه ورته پانوس "ماسټرګے" وائي. دغه کورنی کښې يؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ يؤ پانوس شپږ کرښې سر ته رسولې دي. ميرګاټے ښوونځي ته تګ نه بڼ کښې مرغيو ويشتلو ته په لستونو نخيږي کۀ کور کښې به هر څومره وُرندار کله کله د ځيرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سُرې کولې. کلي کښې څۀ خوشکمار ځيرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه ځوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چيچلې وې..... دا هغه ځوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغانړ غوټه په درشل تړلې وه..... دا هغه ځوک وو، چې ورور يا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډي ته تلي وو.

کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځيرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم ورو ته اسلاميات ښودلو. د ماسپخين نمونځ به کلي کښې

ketabton.com - The Digital Library

سپېدامیرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تېسته پاسته اؤ متېقوري زُده نهٔ وو. ابغ نبغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره خُلهٔ وهلې وه، هغې نه وروستو خو بېخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نهٔ څهٔ خبره کښې مسئلې راويستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به ټوله سيمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بيا د دُولا مُلا چې څومره زُده کړه وه، هغې نه زيات پخنوټے ؤ اؤ عبدالرحمان کۀ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قړتې ئې زُده نهٔ وې.

"ناموس خان دې خُداے ؤبخښي، ډېر ښهٔ سړے ؤ. زهٔ د هغهٔ ځوي کښې هغه وينم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دُروندخويه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څهٔ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغهٔ کړهٔ وړهٔ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بيا تاسو خو خبر يئ، چې کلي کښې هر څنګه خلق دي. دا خو نهٔ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغهٔ په سر به مونږ چا چا سره نُخښتلو؟".

"زهٔ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کۀ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ مازيګر نمونځ له راځي، اؤ زهٔ ورته قران وايم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زُده کړي، نو دومره به شي، چې

ketabton.com - The Digital Library

يؤ خو به تهولنې نه ؤ نۀ شوکيږي اؤ بله دا چې د يوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سُکونډي".

"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بيا تاسو نه زيات مونږ په چا باور کولے شو؟"

ځيرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنيتوب څۀ ستغو يادونو ئې لاره نۀ نيوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلا سره ښوونځي ته هم غاړه ايښودله. دا يوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئيل، چې ځيرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ريښتيا دا دي، چې ځيرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګُوربدلو اؤ غړنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤويني، نو يوه ځړيکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جيګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي. د ملېشې تور اغوستن، د سُور ځلورګوټيز ستوري تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخيږي. د عبدالرحمان سُود اؤ پيرزو ځيرک خان نورې نړۍ نه ؤشوکولو. څو مياشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. يا "اليف بې" کښې نخښتلو اؤ يا نهمې سيپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ ليکل هم زده کړل.

"زۀ وړے يم".

د ځيرک نيازبيني خبرې د وُرندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اينګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.

"دا ؤخوره اؤ بيا لږ اُودۀ شه!"

"زۀ ډوډۍ خُورم، نو بيا به نمونځ له ځم اؤ د سيپارې سبق به ويم

ketabton.com - The Digital Library

او بیا چې راشم، نو اوده به شم بنه؟"

"ته چې اوس جومات ته لاړې، بیا به مازیګر راځې، نو څه به اوده شې؟"

وړندار په موسکو سترګو د ځیرک سوالیه ځواب ته په ځواب کښې یو بل سوال پرېښودو او لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټون د خپل سر تړلو پوهه لا ځیرک خان کښې نشته.

ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهه. پرځند کټ تړخ کښې واخستلو او تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي اديرې ته څو میاشتو نه نوې کړه نه وه تلې. نن دا نه چې د جمالي کور کښې مړے شوے و، د کلي هر کور دغه مړينه باندې لالبنده و. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه او هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا توپنچه غُله شوې وه او چې کله هغه د توپنچې بیا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي او تود مړدکے د مُوندر سینه کښې یخ شوے دے. څو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو او د هغه چپیا سره د واده کور کښې یوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو او ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک او ناوې کور او ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، يو مخيز او مينې نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغه قبر کنستلو د پاره نيم کلے تلے دے. ښتانه د کلي يو کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼي. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي ځلوېښتې پورې د کلي ښاديانې ځنډوي. پخپله د پانوس

ketabton.com - The Digital Library

خان وادۀ دوه مياشتې وروستو شوے وُ (يَو ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے وُ اؤ د هغۀ د مړينې په پنځلسمه ورځ د نصيرشاه اؤ شبيرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تۀ بنه وُکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته ورياده شوه، نو په زوره زوره ئې وُژړل. هغۀ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کۀ مرے کښې بُياسته واچوي اؤ ژبه ورله يَو گز بهر کړي، نو بيا به څوک داسې ډزې نۀ کوي. زۀ درته يوه خبره کوُم. زۀ د مرگ بدل کښې د مرگ په ځاے د بخښنې منونکے يم، خو زمونږ ټولنه کښې د زُده کړې پله څوک دومره پاملرنه نۀ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خُوې کښې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وگړي وُوينئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک يا توپنچې سره مينه کوي. دغه وگړي داسې څيزونه لاس کښې اخستل هم سپکاوے گڼي.

مونږ وختې د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نۀ دے، خو خُداے دې غرباش کاکا په خير کړي، دا بزغلے هغۀ کړلے وُ. هغه نيم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نيم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغۀ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډيُورنډ کرښه دے. روژه کښې ئې سرسايه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د وارۀ اختر په دريمه ماسخوتن نمونځ کښې دُولا مُلا پسې ولاړ وُ. نمونځ نه پس هغۀ غږ وُکړو،

ketabton.com - The Digital Library

چې څۀ کورونو ته اوس هم سرسايه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګڼې زۀ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغۀ خبرې لړې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ وُکړو،

"غرباش کاکا! تۀ هم ځان ناجانه کوه مۀ".

"ما خو سرسايه ورکړې ده".

"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کۀ راکړې دې وي".

"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پېسې ورکړې وې. تۀ هغۀ نه تپوس وُکړه!"

"نه! نو تۀ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تريو کړو) اؤ د سپينې خُلې ياران دې نور ساتلې دينه".

"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغۀ کور کښې ناروغتيا وه اؤ ګېر وُ. زۀ خبر شوم، نو ما ورکړې".

څۀ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نۀ بوتلې اؤ څۀ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خُلۀ ووهله اؤ دواړو کښې بيا ټرېخوالے راغلو. غرباش کاکا د خُدا ے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لارې نه ښندړه کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدۀ.

ketabton.com - The Digital Library

عبدالرحمان کڅ هر څو په هغڅ نڅ بُلوځېدلو، خو د دُولا په زړڅ کښې خبره پُرته وه. دغه وخت په ځیرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغڅ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو اؤ د هغڅ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نڅ وو، چې د هغڅ دغه پلیتې خبرې سره به د ځیرک خان ژوند کښې څڅ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دُرناوي ته به څڅ پېښېږي.
نن شېرون اؤ بنهارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازیګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنهارے د دُولا مُلا مقتدیانو کښې هغڅ ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لاړې څارلې. ډېره ټره به ئې څښکله اؤ د دُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانګونو به هغوي جومات ته نڅ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپین روبي د شېرون اؤ بنهاري ناسته پاسته باندې غلي وو. یوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته یاد نڅ دے، خو هغڅ څڅ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بیا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کڅ تا لیدلے ؤ، نو د پښو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغڅ، د دُولا مُلا اؤ خُداے تر منځه وه اؤ نڅ هغڅ شېرون اؤ بنهاري ته کړې وه اؤ نڅ خُداے.
د مازیګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو وړو خپلې سیپارې لاس کښې اخستې، یؤ اړخ ته اؤ لویګانو هلکانو چې هغوي کښې ځیرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

ketabton.com - The Digital Library

څو شېبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ اؤ چې کله هغه پاڅېدلو، نو بنډاري ترې تپوس ؤکړو،
"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"
د بنډاري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړۀ ؤخوړه. هغه بېرته په مُصله کښېناستلو. څو شېبو له هغۀ زړۀ کښې ډېر کرل رېبل ؤکړل اؤ بيا ئې ؤوې،
"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغۀ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنيا کښې تېر کړے وي، يوه ډالۍ ده. دا به جينکۍ وي اؤ".
د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نيمه کښې واخسته،
"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څۀ خبره ئې را ته ؤکړه".
د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغۀ سترګو کښې د دغې هېڅ سيورے ښکاره نۀ شو. هغۀ يۀ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتديانو ته ؤکتل اؤ بيا ئې ؤوې،
"زۀ يم، کۀ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حديث نه کوو اؤ بيا".
دا ځل بيا شېرون خبره واخسته،
"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نۀ تا ليدلې ده، نۀ ما اؤ بنډاري ليدلې ده اؤ نۀ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوايه! هسې هم دانه نيمه نن سبا تا ساتلې ده".
د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښۀ ؤکړي، چې هغه د دوي د

ketabton.com - The Digital Library

خبرو په بوي پوهه شو،
"داسې کار به ؤکړې، چې دولا مُلا ته به کښېني. هغۀ نه به دا تپوسونه هم ؤکړي اؤ کۀ د نيا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ؤوايه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون اؤ بنډاري سترګې دووسې شوې) اؤ کۀ هغۀ نۀ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ايجازه شته".
د دې خبرو په وخت د ګُلباچا سترګې اؤ شونډې يؤ رنګ پړشېدلې وې. ګُلباچا کښې دومره زور ؤ، چې شېرون اؤ دغه بل خپلې څادرې ؤڅنډلې، سپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورَور ته مخامخ ئې په ژبه ګيتې پرته وه.
د مابنام اؤ ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان مُلا جومات کښې ايسار نۀ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست ؤ، د هغۀ ليه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،
"اے خدايه! د دغه وړوکي په سر ما مۀ رانيسه! ما خپل وس ؤکړو، خو نور په سپينه لمن تور نه وېرېږم. د زړۀ په حال تۀ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".
اؤ دغه وخت د هغۀ سلګيو هغه نورو خبرو نه ؤنيولو اؤ ليه کښې ئې څڅوبي نه دړنه شېبه روغه شوې وه. (د هغۀ دغه سلګيو ته د دلاسې لاس په سر ايښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله اؤ هغۀ سره خوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغۀ ليه ئې خپل لاس کښې ؤنيوله اؤ څو اوښکې ئې د هغۀ د اوښکو سوېلۍ کړې).
ځيرک خان د عبدالرحمان مُلا د خوي بدلون باندې پوهه کښې

ketabton.com - The Digital Library

ډېر وخت وا نهٔ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغهٔ د پاره پورې شوې ده. د هغهٔ ورځ کښې چې به څومره وخت سيپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغهٔ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغهٔ ته يوه شپېه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه يوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ؤځغلولې اؤ څوک به نهٔ وو، نو لکه د ښځو لوپټه په سر کړې، هغهٔ به څو شپېو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ؤشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لړې شېبې هغهٔ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومې واز کړي وو اؤ ځيرک خان به ليدل، چې لکه اوس به دغه کُومې هغه الواق تېر کړي.

د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکې کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهېږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امريکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړےؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بيعه دياړي کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ويستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اتهٔ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ؤويشلے شو. امريکه د نړيوال کلي يوازينے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاؤرې نه کافران لاړل اؤ اسلاميانو د يؤ بل په وينو غړغړو کولو ته غاښونه تېرهٔ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وينو غږونه نهٔ اؤري. تاريخ د وختونو په تندي

ketabton.com - The Digital Library

لیکلي کیږي.... اسلامي جمهوریهٔ پاکستان د اپیمیانو باغ شو. اسلام نهٔ ؤ، جمهوریت نهٔ ؤ، نیم پاکستان خو څوارلس کلونه اګاهو بېل شوے ؤ.

کلي کښې چې کوم خوشکمار ځیرک خان ته سؤ کښې وو، هغوي له ځیرک خان تر دغه دمه په لاس نهٔ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه میرګاټے نهٔ ؤ، چې یوې سُپېږمې نه به ئې قن بهېدل اؤ لستوڼي سره به ئې سُپېږمې نه په مخ ؤمښل. یا خو غونډ مونډ ؤ اؤ یا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغهٔ تندے په دې ښهٔ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کهٔ د هغهٔ وراندې چا څهٔ وئیلي نهٔ شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغهٔ زړهٔ نهٔ شو کولے، خو دغه ورځ هغهٔ سم د ماسخوتنه زړهٔ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکریزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وریځې په ټولګو ټولګو کښې څو ورځې اؤړېدلې راؤړېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ویستلو د پاره څانګونه خوُارهٔ کړي وو. وړومبي څاڅکي د وریځ لمن پرېښودله اؤ هغهٔ پسې نورو هم زړهٔ ؤکړو. د زلمو څاڅکو نه پېغله پسته شپېه روغه شوه اؤ تیارې ځان ښهٔ دُروند کړو. فردوس اوس شنشنو سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نینځکې اؤ نینځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نینځکې اؤ خوځنده پاستهٔ

ketabton.com - The Digital Library

نېنځکان. هغۀ د خپل کټ نه ځيرک خان ته لاس ؤغځولو. د لارې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغۀ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د ترېدلې هوسۍ ؤشوشنېدۀ. يؤ څو يادونه ورته څپلمه شول. د کلي د هلکانو ورېږ سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ ترېږ شونډې. هغۀ دواړه ځايه سمون خوړلو. د هغۀ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سړي اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خوند ؤ، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځيرک خان زړۀ نۀ منل. هغۀ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بيا هم نۀ اؤړېدلو. څو پېرې ځيرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بيا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې ؤدرېدلو اؤ توره تياره کښې ئې د رڼا د بخرې لټون د پاره سترګې بې رېه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څۀ دي؟

زما د ښځو رنګونه اؤ خويونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟

کوم خوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېليو ما ته کتل، کومه لوږه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خواږۀ چې فردوس ما کښې لټوي..... زۀ دغه هر څۀ نه کُرکه ولې کؤم؟

ما ته کۀ هلکانو کښې ځان نيمګړے ښکاري، نو جينکو کښې هم نۀ ځائېږم؟

ketabton.com - The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجۀ اؤ زما لاسونه د تکو سُرو نکريزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې ناپکښې ابی۔ هغه ورځ زما په ليدلو وئېلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېږون کښې به د خُدا ے څۀ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خيالونو اؤ تلوسو کښې وُرک ؤ. څۀ وخته پورې فردوس خپل شېطان په دې ؤغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" اؤ دغه هيله کښې د هغۀ سترګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو اؤ کله به ئې بيا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځيرک خان خپلو سترګو نه هم څاڅکو يؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بړستن کښې ځان نغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاڅېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ اؤ د هغۀ ډېره يخني کېدله.
هغۀ چې به خپل مخ بړستن کښې پټولو، نو د سُپېږمو نه راتلونکې تؤده تېژنه سيلۍ به پرې ښه نۀ راتله اؤ چې مخ به ئې څرګندولو، نو يخنۍ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، اؤ چې مازيګر هغه راؤلټېدلو، نو ګُورې وريځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بيا مابنام شوے وي. دې تهوله ورځ کښې د هغۀ خوا له څوک ورغلي نۀ وو اؤ نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ اؤ هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې يوه وُرندار وه، چې

ketabton.com - The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتې کره تلې وه. يوه کميله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځيرک خان خيال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګورېدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بيا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځيرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بِړستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځيرک خان خُولو کښې ډوب شُوشنيږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې يؤ ړچ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې څنګه مُنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"ميرګاټيه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځيرک تبې نه سم ريږي".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځيرک مرګونے پرُوت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زېړې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتياپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شېبو کښې ښکلې اؤ کميله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پرُوت دے اؤ بيګا نه ئې دا سُره تبه ده اؤ دومره څوک د دۀ خوا له نۀ دي راغلي..... يره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

ketabton.com - The Digital Library

ورسره په وینو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.

"میرګاتېیه! تا دې ته وئېلي نۀ وو؟"

"ما خو ځان له اوس ؤلیدو نو"

د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.

وُرندار چې پانوس سره د مابتیۍ کور ته راغله، نو د کور انګڼې کښې ځیرک بُرستن کښې نُغښتے پُروت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.

"ځېرکیه! اوس څنګه ئې؟"

دې نه وړاندې چې ځیرک څۀ وئیلي وو، تندار پړونے منجیله کولو، د ځیرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،

"دغه یؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه میرګاتے ورته وایئ. دې هلک له نوم وُران نۀ کړئ. ځیرک خان وایئ".

"کاکا! اوس ښۀ شوے یم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نۀ (کله چې ځیرک دا ځواب ورکولو، د نُغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وُرانه خلۀ غلي وئیلي ووې"هن! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".

"ورندار! مابتیۍ څنګه وه اوس؟"

ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځیرک سره کښېناستله،

"ډېره ښه وه"

"اؤ کاکۍ؟"

ketabton.com - The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموري ابې سلامونه کول".

وړندار د ځيرک خان سر نه پنځۀ پاوه تاؤ کړي.

(ځيرک خان وړندار ته څکه د ے. وړندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته څېلمه په کټکي کښيني اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مينې تږوله رڼا روښانه کړې هغې ته وائي، "وړندار! د مابتې روزنه زما په تا پور د ے. زۀ د خپل پور عوض کښې ستا مينه خپل ځيرک خان د پاره غواړم" اؤ وړندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تۀ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تۀ هېره کړې ئې").

ketabton.com - The Digital Library

پنځمه شپه

نرۍ کڼسې د ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځيرک خان ژوند کښې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغهٔ ژوند ته ځان سره ډېر ستونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زغم توان لرلو، تېروۀ ئې. په کور دننه مړې خواګانې اؤ کور نه بهر وړې تړې سترګې. دغه چاپېرچل کښې د هغهٔ سا نُخښتله. د ژوند په کټوۍ د سرېتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشُونو اؤ تېرونو اور غرغنده ؤ،. ځيرک ډېر خُوټکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کښې د ټېکټر شلېدلے ټېر پروت ؤ،
"دا په منځ خيرې کړه اؤ څاروؤ له ئې اخور کړه!"
قدوس يوه ورځ مازيګري کښې پانوس ته وئيلي وو.

ketabton.com - The Digital Library

پانوس لا دغه تېر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله ځیرک ته ځان ډېر زیات یوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځیرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نۀ لرلو. هغۀ غوښتل، چې د کمیلې سره په لاسونو نکریزې پورې کړي..... په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شین خال کېږدي ..... اوږد پېچوکي ؤتړي ..... رنګین اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نېنځکو د وادۀ اؤ ګوډیانو د ودُونو وخت تېر ؤ، بیا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنیوالي د کمیلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې ماښتې هغۀ ته وئېلي وو،

"غلے شه! تۀ هلک ئې".

هغۀ په دغه خبره یادؤلو سر ؤخنډلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بیا ځان ته ګویا شو،

"کۀ زۀ هلک یم، نو د فردوس غوندې بُږېت اؤ ږیره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک یم، نو"

داسې ډېرې پوښتنې به پاځېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بیا مخې ته راغلې.

د زړۀ خپل پاړخوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې تهولې اندېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو تیکاؤ شي. بیا ځیرک خو د خپلې نیا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ لیدلي نۀ وو. یؤ ځل نیم کۀ قدوس سره مېلې

ketabton.com - The Digital Library

ته تللې ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځیرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لويه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي. "اولس دوي چرته په قلاره پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې يوه لويه کوڅه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسيږي. چې د ځان غوندې نور ؤويني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ يؤ شي. ما پخپله هغه ځاے ليدلے دے اؤ څومره مُوده مې هلته دياړې کړې دي".

د ځيرک په حقله د پرځند کاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې يوه ورځ کاکُوان وئيلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسيږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې څلور مياشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤليدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه يؤړله اؤ پوخ هلته ډيره شو. اوس بيا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځيرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تللے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځيرک خان په سر د هغۀ ډيره ناسته ولاړه شوې وه.

(د کاکُوان څنې په قېنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،

"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".

"پرځندکاکا! تۀ ؤوايه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُداے شکرونه دي، چې ټُرونه ئې پاملرنه کوي".

(اؤ بيا شپې نيمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ښمن

ketabton.com - The Digital Library

غږ کښې ؤوائي)

"خو هغه هم تر کومه؟"

"کاکُوانه! عبدالرحمان مُلا څهٔ وخت ځان پورې نیولے ؤ، نو د مېځرې خولۍ په سر به ئې هر وخت سیپاره تْرخ کښې نیولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"

"هغه څنګه پرځندکاکا؟"

"خُدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تهٔ ؤوایه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پتکے په داسې تور اورلړوني غورځوهٔ. اے مړه! سر دې نهٔ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نهٔ وه".

وېښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځیرک خان د پرځندکاکا اؤ کاکُوان خبرې اؤرېدلې. هغهٔ دوېم داسې څوک د کاکُوان مخ کښې ؤلیدل، چې سترګو نه ئې وېره نهٔ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځندکاکا سره به څوک نهٔ وو، نو د هغهٔ د څپر لاندې به کښېناستو. د پرځندکاکا ډېر ښکلے ډولځا ے ؤ. مېخ ته لویه هنداره ځوړنده، یوه تولیه، دوه څپوتکي، دوه قېنچۍ، درې ږمنځې، یؤ د اوبو کنډول، څو پترې اؤ یوه چاړه.

څو ورځو پورې ځیرک خان ځان کراچۍ کښې لیدلو. هغهٔ غوښتل، چې پرځندکاکا ته د زړهٔ خبره ؤکړي، خو بیا به یوې نالیدلې وېرې هغه څهٔ وئېلو ته نهٔ پرېښودلو. یوه ورځ هغهٔ زړهٔ ؤکړو اؤ پرځندکاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،

"کاکا!"

ketabton.com - The Digital Library

"هن ځیرک خانه ځویه!"

(هم دغه میني خو به ځیرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګڼلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه یؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نیولي وو، څنګه چې وړوکي له د نوم ایښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکُوان کاکا چې دے"

"هو ځویه! کاکُوان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لا زمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچیه؟"

(ځیرک خان لږ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بیا ئې ؤپوښتلو، نو ځیرک خان په ټُخښتلې ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځیرک بیا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځیرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بیا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې یؤ زړۀ سوَاندے نظر وینې شو. هغۀ د ځیرک نه سترګې نۀ ویستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځیرک هغه ټول زګُغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځیرک د کراچۍ نوم په خُلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بیا ټرونه؟"

د ځیرک سترګو نه رڼې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غړېؤ نیولي غږ ئې ؤوې،

ketabton.com - The Digital Library

"هغوي خو به ځو ورځې زما تپوس هم ؤ نۀ کړي".

دې خبرې سره پرځند کاکا هم غوږونه ؤنيولو اؤ خپله ژړا ئې نوره ټينګه ؤ نۀ ساتلې شوه. د ځيرک خان سټغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نۀ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګيلې له به ځۀ ځواب ګوري، هغۀ په دې زړۀ خوړلو، چې ځيرک خان به په کاګوان څنګه سپاري؟ يؤ ځيرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغۀ وېره کېدله. بيا هم هغۀ ځيرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاګوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغۀ ته ئې د چا وړاندې د ځۀ نۀ وئيلو ښونه ؤکړه.

"زما څوک اؤري؟ زۀ به چا ته ؤوېم؟"

مشره مور دې خدا ے ؤبخښي، شوملې چې به لږې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان يؤ کول،

"پيو ته تومله واچوي اؤ بيا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".

"مورا زۀ خو شوملې نۀ کؤم. اوس ټول کلے رامات وي اؤ تۀ وائې، "سينګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به ټينګې پاتې شي؟"

"خدا ے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خلۀ کښې را له لوېشت مۀ راکوه! ښکاره ورته وايه، چې نورې نشته".

د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څۀ باور نۀ دے پکار. کۀ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګورېدله، چې "شوملې د موټراپښې ښځې کره ختميږي" اؤ کۀ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خلۀ نۀ ؤدرېدله.

ketabton.com - The Digital Library

نن چې د شوملو نه سينګلي کښې بېلو شوؤ شوملو ته وُرندار ؤکتل، نو قمرو ورياده شوه. هغې به د تينګو شوملو ډک سينګلے مشرې مور له بېل کړو اؤ بيا چې به کلي کښې نروبې شوملې ويشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې ځوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلېږي. اوس خو دوي له ځوک مياشت کښې يؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکريزې، شنشنې، نوي اغوستن اؤ ګانې نه د پُور ګُوړه هم نۀ راوړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې تولو له ځيزونه راوړل، د پُور ګُوړه اؤ ګني به ئې راوړل، وربې به ئې راوړل. اوس د بنګړو اؤ نکريزو مابتې هم دغه کور نه تلې اؤ د ځيرک خان مامي شوې وه. شنشنو سره لوبې کوونکي فردوس له اوس هغوي ژوندۍ ګوډۍ د پاره خْواؤشا خپلو کښې سترګې ځْغلولې.

ماسخوتن غْوئې په خپلو ښْکرو پرتې نرۍ له ځنډ ورکړو. د کور لويو ورو اؤ ښځو سرو خپلې پېنځې ځنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو اؤ ځپر اوس هم لکه د تون شوي چرسي جوتې خوْړلې.

"ځئ ځملئ! زلزله ؤدربدله".

د مشرې مور غږ سره تول خپلو خپلو کتونو ته لاړل، خو د ځيرک خان سترګې اوس هم وبرندکې وې. مابتې نۀ وه، چې هغۀ له ئې

ketabton.com - The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغهٔ دننه وېره ئې تېریستلې وه. پانوس خان نهٔ خو زلزله کېښې د خپل کټ نه پاڅې اؤ نهٔ د غوُئې د ښکر بګتئ باندې باور کوې. هغهٔ ته کتلو باندې دهٔ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خُدا ے دې ؤبخښې) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غوُئې په ښکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې ړوند شې! یؤ پنځهٔ ځلوېښت دړئ خو به پرُې ستا وې". خو پتنوس به دړیو پسې خاندل.

ځانښتې مال ځیرک خان په ډېر ګیله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغهٔ ته ؤکتل، نو ړیرې سمولو د پاره راغلے بشیر ئې په ځا ے پرُېښودلو اؤ د کاکُوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځیرک د ګیله من نظر په معنا پوهه شو.

کاکُوان هم بېګا کراچئ ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لُور وادهٔ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شپاړس ورځې نور باید چې په کلې ؤ. هغهٔ خپل واړهٔ کور پرُېښې وو. پرځندکاکا چې سُتون شو، نو ځیرک خان د هغهٔ د ډولځې مخې ته ولاړ نهٔ ؤ. هغه تلے ؤ. دُرې ځلور ورځې تېرې نهٔ وې، چې کاکُوان بیا کلې ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغهٔ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤموندلو. مازیګر کېښې پرځندکاکا د کاکُوان سره د میراجان دوې د کېنتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړدهٔ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغهٔ د تېر مړینې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نیمګړے اؤ شوُکېدلے لیدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کېښې دے، چې نهٔ پرُې کور کېښې وخت

ketabton.com - The Digital Library

تېرېږي اؤ نۀ بهر چا سره د ناستې دے. هغه خپلو کښې پردے دے، نو پردو کښې خو پردے پردے دے، بیا تۀ خو دا اولس پېژنې".

"پرځندکاکا! د ځیرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي کښې یؤ هغۀ اؤ یؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه اؤ هغه به هم ستا ځاے کښې. بیا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پښې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د ځوي پحقله تا نه اؤ نورو نه اؤرم، نو لا مې په زړۀ نښې ورتېرېږي. څۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ یار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرځندکاکا په یؤ اېړ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو ترخونو کښې ورکړي وو اؤ کاکوان نه ئې خبره واخسته،

"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کښې د کښتونو پله چا سره راغلے یم. (هغه د کاکوان مخ ته ؤګوري) نن د ځیرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وینم، زړۀ مې غوځېږي. اے مړه! (اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې اوښکې ؤځلېدې) تا چې هغه ځاے یادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".

پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځاے ؤدرېدلو اؤ کاکوان نه هم سابۀ سیلۍ یؤړل. پخواني ځیرک خان اؤ اوسني ځیرک خان کښې د ډانګ اؤ پړانګ توپیر ؤ. رېښتیا خو دا دي، چې د هغه ځیرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا تپولې وه (دا بېله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

ketabton.com - The Digital Library

اوښکې زبادلې وې)، خو دا ځيرک خان بوتلل به هغۀ له پېغور اؤ تور شي. بيا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځيرک کوځوي اؤ په چا به ئې سپاري اؤ کۀ خُدا ے مۀ کړه هغۀ باندې څۀ ؤشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډي؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکُوان مخې ته ؤدرېدلې اؤ په کړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځا ے کاکُوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په څۀ ځان ژغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکُوانه! هغه کشر ته به تند ے په دې نۀ بُوتېږم، چې ځه! هلک ؤ، خو قدوس ته (لږ غلې کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ؤوې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نۀ ؤدرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړے د ے؟"

خبرې ډېرې ؤشوې اؤ بيا چې کله نمر په ډوبېدلو کلې کښې تياره کړه، نو د پرځند اؤ کاکُوان خبره سپينه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکُوان ښار ته د تګ تابيا ؤکړه اؤ د پرځندکاکا په وېنا ځيرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ ايښے ؤ. ټوله شپه هغۀ ويښه ؤويسته. د خپل مور اؤ پلار ياد اؤ د مابتۍ مينې هغه ډېر ؤلړځولو. هغۀ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بيا به ورله دې وېرې غږ ته په خُلۀ لاس کېښودلو، چې هسې نۀ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. يؤ ځل خو هغه د

ketabton.com - The Digital Library

کور انګڼ کښې ولاړ اسمان ته په یو اېر کتلو شو. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د ګیلې کولو چل نۀ ورتلو. هغۀ یوه سلګۍ ووهله او زړ کوټې ته بېرته ستون شو. خپلې سلګۍ سره هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې او فردوس لوړونه او ډانګې راخستې دي او د هغۀ هډوکي ماتوي او کمیله بې وسه ولاړه منځ کښې ګواښ هم کولے نۀ شي او چې کوم ګوزار د ځیرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې درد ته کمیله د اوس نه زبېرګي کوي. داسې برېښي، لکه د ځیرک خان د پرهر څرېکې چې د کمیلې ځرمن کښې غونځېږي. د شپې په یو پوړۍ هغۀ له خوب جوته هم ورکړه، خو هغۀ ځان وسکوندلو،

"نن به زۀ د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خیانت دے.....

نن به زۀ د ژوند یو نوے مخ وینم (او دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېرۀ غابنونه، سرې ویروونکې سترګې او غټ شونډان هغۀ ته مخامخ شول، خو هغۀ ترې خپل پام ستون کړو) زۀ به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګي ښخه او هېره کړم".

د کمیلې د سلګۍ خیال هغه ګوتې نه ونیولو او هغۀ ته ئې هغه ورځ وریاده کړه، کله چې کمیلې ډېر ژړلي وو او بیا هغې ورځ نه وروستو هغۀ او کمیلې چرې نینګانې و نۀ کړل.

"کمیلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کمیله وپوښتله، خو سلګیو کمیله خبرې ته نۀ پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله او فردوس ئې وپوښتلو،

ketabton.com - The Digital Library

"زۀ ترې څۀ خبر يم؟ بهر د راپوړې نمسۍ اؤ شيشړې سره دې اؤ ځيرکو نينګانې کول نو"

"دا ځيرکو دې ولې ؤوې؟ ميرګاټيه! (د مابتۍ تريخ غږ سره فردوس خپله لينده اخستې بهر منډه کړه) زۀ به دې ؤشلؤم کۀ هلک ته دې بيا وړان نوم واخستو".

مابتۍ هغۀ پسې يؤ دوه تُوند ګامونه هم واخستل، خو د ميرګاټې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دي.

"هں! هلک. د څۀ هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ؤوې، چې په مابتۍ بلوځېدلې نۀ شي. د کميلې په يادونو د ځيرک د پاره د هغې د مور د کړکې کرښې ژوربدلې. د کميلې ډېر خويونه خپلې ترور مابتۍ ته تلي دي..... د کميلې ډېرې نخښې د مابتۍ غوندې دي..... د کميلې ډېرې خوښې د مابتۍ په رنګ دي. دغه خويونو، نخښو اؤ رنګونو کښې يؤ خوي، يوه نخښه اؤ يؤ رنګ ځيرک خان هم دے.

په هغه ماښام ځيرک اؤ کميلې ډوډۍ خوړله. کميلې ځيرک ته غلي ؤوې،

"شيشړې سمې کوترې ما نه پاڅولې اؤ زما کپړې ئې سمه ؤسوزوله".

"زۀ به سبا له دوه پېرې څلور لوښتې، يؤ پېره نهه نينګانې اؤ دوه څپقونه اؤ دوه ګوتې راؤباسم اؤ باچا به شم اؤ بيا به تا له هم سمه ډېره لاره ؤوهم اؤ تۀ به کوتوال شې اؤ بيا به سم ډېر ډينګان اؤ کوترې اؤ چپاتۍ د شيشړې نه ؤباسو، خو تۀ مۀ ژاړه، ښه؟"

ketabton.com - The Digital Library

(وُرندار ځېلمه کټ کښې پُرته څنګل په سترګو ایښې د دواړو خبرې اؤرې)

"زۀ به ترې سمې په زور زور کوترې خېژؤم"

"نه کنه مړې! بیا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بیا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اؤ سم ډېر ډېنګان اؤ کوترې اؤ چپاتۍ به درنه ؤباسي"

"زۀ به ورسره بیا ټګي ؤکړم"(ښه! کمیله ټګي هم پېژني؟)

"نه کمیلې! ټګېژنان خو د خُدا ے بدي شي. بیا به ما اؤ تا دوزخ ته غورځوي (وُرندار مخ نه څنګل اخوا کړي اؤ ځیرک ته ؤګوري. د ځیرک هغې ته شا وي. کمیلې په نُمړۍ شُخوند پُرېښې وي اؤ ځیرک ته ګوري. ځیرک لږ غلے وي اؤ بیا خپله خبره سر ته ؤرسوي) مونږ به نور نینګاڼي نۀ کوو، نو نۀ به مونږه څوک وهي اؤ نۀ به مونږه څوک".

د تُوت په ؤنه کښې ناست بانګي بانګ ؤکړو اؤ ځیرک د یادونو غېږ نه ؤشوکېدو. د خپلو پُښو ښکالو ته هم په خلۀ لاس ایښے ځیرک غوټه ترُخ کښې نیولې په ور ؤوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ ؤ. د ځیرک تېښته د یوې تورسرې متېزتوب نه نۀ لږ تور لرونکې وه اؤ نۀ د لږې دښمنۍ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه ایښې وه اؤ د کاکُوان غاړه ئې هم دغه بُیاسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلې نه ډېر لرې پورې ځیرک سره لاړو اؤ بیا د سوپېدارو د ؤنو منځ کښې دواړه څو شپېو د پاره کښېناستل. تر

ketabton.com - The Digital Library

دې چې کاکُوان راغلو،

"کاکُوانه! وارۀ؟"

پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ؤوې، دغه وخت هغه د تيارې اؤ سيلۍ نه وېرېدلو، چې د هغۀ غږ کلي ته ؤ نۀ رسوي.

"اند ېښمن يم، کۀ سبا د چا د خُلې نه ؤځي. ما وارۀ کلي کښې پْرېښودل اؤ څۀ مُوده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".

پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځيرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنيولو اؤ د اوښکو اؤ سلګيو سره ئې پْرې د خپلې خْواخُوږۍ اؤ مْرستې زْباد ؤکړو.

دغه نْمر چې څړيکه وهله، نو ځيرک خان لا خپله سيمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغۀ ليدلې نۀ وه اؤ بيا بله ورځ چې نْمر څملاستلو، نو ځيرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

ketabton.com - The Digital Library

شپږمه شپه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خوړلو. دوه دْرې ورځو کښې قدوس ته د ځېرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شْپږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چاړۍ شي، کۀ هغې راپوړۍ ته وئيلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ.

"عدوالرحمان ايله په غلمانو جهادونه کوي".

ketabton.com - The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به ډُولامُلا دغه خبره کوله. ډُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د ډُولا عدو نۀ ؤ، خو هغۀ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د ډُولا نه زياتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې اؤ د سرسائې ګېډے به هم لږ ډرُوند اؤ پېړ ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د ډُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نۀ شوې اؤ بله دا چې هغۀ به ئې ځواب هم نۀ ورکولو اؤ نۀ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ ؤ، خو قدوس خان کۀ به پوښتلے کېدلو، نو هغۀ سره ځواب نۀ ؤ.

سحر وړې وخت مابتی پړونے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله اؤ سرُې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لوُي قدوس نه تر وړې کمیلې په ټولو خلۀ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نۀ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغۀ اغوستن به په ښیرو رنګ واړولو، خو چا (درې څلور سلګۍ).....اؤ... اؤ هغۀ خو به د ډوډۍ نۀ وې، چې دغه میرګاټي نه به ککړ لوخړ پاتې شو، نو (بیا سلګۍ).....

کۀ ژوندے ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې ؤچې کړې) را به شي، زۀ به هم دا درشل بیا ؤوینم، اؤ کۀ خُدا ے مۀ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زۀ به دې کور ته ؤ نۀ ګورم. زۀ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځیرک خان دلته راغلے نۀ وي".

د دغه وېنا په وخت څو ځله ښکلې اؤ مور ئې د هغې نه د پړوني

ketabton.com - The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتې ځان ته پرېښي نۀ وو. مابتې خپل مېړۀ هم کور ته د ننه تللو نه ایسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځاموره ابۍ هم خبر کړې نۀ وه. د ځیرک بېلتون سره دغه کور مابتې هم ؤبائېلله. د دې کۀ د بل چا وي اؤ کۀ نۀ، د قدوس اؤ بلقیس زړونو کښې دغه غږ سره نۀ وُرانېدونکې کرښه راښکلې شوه. مابتې نیازبینه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.

کاکُوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځیرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړُپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کۀ هر څو د هغۀ زړۀ لا په ځاے نۀ ؤ، خو بیا ئې هم کاکُوان ؤپوښتلو،

"کاکا! ډوډۍ؟"

"خوړلې مې ده"

کاکُوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې ایښودلې نۀ شوه. دا د هغۀ کور ؤ. دېوال ته اغوستن ځُوړند وو. یۀ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نیولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتۀ وو. د دوړې بُوې د هغۀ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې نیمکۍ دغه کوټه جارو کوې. هغۀ نه کوټه کښې ولاړ ځیرک خان هېر شو اؤ خیال کښې د نیمکۍ سُکوندلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،

"داجې! ما له دې الې پپان لاؤلل؟"

ketabton.com - The Digital Library

نکوره خو اوس وادۀ شوې هم ده. هغۀ ته کۀ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کېښې هغې غږ وکړلو، نو دۀ به هم سوخت نه شونډه وچيچله.

"کاکا! خېر خو دے کنه؟"

د ځيرک خان تنګۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بيا ژور خيال نه راؤويستلو. هغۀ د خبرې د پېل کولو ته څو ورځو نه ځان ژغورلو اؤ نن خو هغۀ د ځيرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بيا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځيرک د چا په اسره دغلته پرېږدي. کور ته راتلو سره هغۀ خپله پرېکړه بيا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ؤ، هر ځل هغۀ د نيمکۍ اغوستن مېخ ته داسې ځوړند ليدلے ؤ، لکه چې چا راخستے اؤ اغوستے وي. نن ځيرک نه پخپلو شونډو مبنلے رنګ هم هېر شوے ؤ، ځکه خو سره د راتلو کاکوان د خبرې تاده ايښودلې نۀ شوه.

"ګوره ځيرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښۀ ملګرے ؤ اؤ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ايښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے ؤ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کُومے دے. دلته ډېرې تيارې دي. ما دلته ځيرک بائيللے ؤ (هغه کښېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ؤويستۀ اؤ بيا ئې خپله خبره روانه ؤساتله) ځيرک زړۀ ور ؤ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نۀ شو. ځکه ئې ؤوژلو. هغه ستا غوندې نۀ ؤ، زما به ئې نۀ منله. تۀ د هغۀ غوندې نۀ ئې، زۀ ستا منلے نۀ شم".

ځيرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نۀ اؤ کاکوان هغۀ نه سترګې

ketabton.com - The Digital Library

ویستلې نهٔ. نن د ځیرک د پاره هغهٔ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړهٔ ئې هم کړے ؤ، چې ځیرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بیا لاړه کښې کاکُوان په ځیرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغهٔ یؤ ځل بیا خپل زړهٔ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغهٔ دا پُرېکړه کړې وه، چې د ځیرک په خُوښه به ګام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زهٔ نهٔ د فردوس لالا تولګي کښې د ناستې یم اؤ نهٔ کمیلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځند کاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زهٔ دا ګڼم، چې یؤ ځل زهٔ هلته ورشم. یؤ ځل زهٔ هاغه ځاے ؤوینم".

"خو کهٔ تهٔ هلته هم خفه وې، نو بیا؟"

کاکُوان د ځیرک خبره نیمه کښې غوڅولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زهٔ به دا ؤوېم، چې سلګیو سره ژوند دے،
څهٔ هلته وې اؤ څهٔ به دلته شي.
زهٔ به دا ؤوېم، چې ژوند یؤ پېټے دے،
څهٔ مې هلته یؤړو، څهٔ به دلته ؤګرځؤم.
زهٔ به دا ؤوېم، چې په ما د خُداے دغه پېرزو ده،
هلته مې ورته هم غاړه ایښې وه، دلته به ترې هم ځنډه نهٔ کؤم".

په دې بله خبره نهٔ کېدله. کاکُوان سر نه خُولۍ اخوا کړه اؤ کټ کښې څملاستلو. هغهٔ څهٔ ؤ نهٔ وئېل اؤ دغې چپیا ځیرک ته یؤ سوال پرېښودلو، چې د هغهٔ کاکا د هغهٔ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کهٔ نهٔ؟ هغهٔ دغه ځواب په

ketabton.com - The Digital Library

سحر پُرېښودلو. څو شېبو کښېږ د هغۀ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودۀ شو. د ځيرک خبرې يۀ مخيزې اؤ نېغې وې. د ځانګړې ژوند ډېرو کړاوونو د هغۀ ځيرکتيا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغۀ باندې هسې تېر شوي نۀ وو. هر څۀ چې وو، خو د ځيرک زړۀ ډاډه ؤ اؤ دا هغۀ له ډېره وه.

دغه ورځو کښې د کراچۍ په خُوي پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به يخې وې، منځ کښې به اور ورېدلو. کراچۍ کښې يوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سيلۍ اؤ سمندر څپو هغۀ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغۀ په روکېدلو خُلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجانه کولو د پاره کله کله قدوس يا پانوس ته ؤوې،

"زړۀ به نۀ خُورې! اوس لوي هلک دے. د هغۀ خپل خُوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نۀ ګډېده. را به شي مړه!".

هغۀ به دغسې د قدوس يا پانوس خُلۀ وخت په وخت ګنډله.(رښا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تياره کړې وه). دې ته د چا هم پام نۀ ؤ، چې کاکُوان به زياتره وخت د ځيرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مړينې نه وروستو په وړومبي ځل هغۀ د خپلې لُور وادۀ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغۀ چا ته هم وئيلي نۀ وو، چې کله به کلي کښې پُرېږدي اؤ بيا يوه ورځ ناڅاپه هغۀ دغه پُرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکُوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځيرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځيرک خان ډېر څۀ وړي وو. ټولو نه لويه اغېزه په دغه کور د

ketabton.com - The Digital Library

مابتېږ سوګند ؤ. وروسته بیا خو د تماکو په ځیلو توري پیشوګۍ ارمې شوې. قولبه کندمه شوه. یؤ غوئے روغ رمتې راپرېوتلو اؤ مړ شو. توري پیشوګۍ ځان لړ ورڅستو ښکاره کړو، غوئے هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځیرک خان داسې خوي نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئیلې شو، چې د ځیرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سپېرۀ پرېښود ے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تیاره کښې څلور بدکان د کاکوان کور ته راغلل. د کور وړوکې غوندې انګڼ کښې هغوي د کاکوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د څو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځیرک خان لیدلو سره هغوي وار په وار د ځیرک خوا له ورغلل —— د هغۀ زنې له ئې لاس یؤړل —— د مینې، حېرانتیا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غږونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت دے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے دے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بیا ځیرک خان ته مخ ور واړوي اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے دے. زۀ یوه ټکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ —— اؤ".

کاکوان د نورو خبرو توان ؤبائیللو. ځیرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکوان دغه خبرې بیا چرته د ځیرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځیرک به په کاکوان نور هم مئېن شي.

ketabton.com - The Digital Library

هم د دغه شپې بوربنوونکې تياره کښې ځلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوځې ته يؤړلو، چرته چې سپين روبي د شپې تياره کښې ګناه نه خوند اخلي اؤ د ورځې رڼا کښې په توبو د خدائے د تېريستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې تورپوځتکو د برخو اؤ پېژندګلو د پاره په امريکا کښې خوځښت راؤړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر رېګن په قامي کچ د هغۀ د کليزې نمانځلو لاسليک ؤکړو اؤ نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو اؤ برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د يؤ مخؤريز برياليتوب په توګه ؤنمانځلو.

"خپل ټټو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شين شوے ؤ) داسې ؤکړه، چې کۀ ستا پړې ځۀ کار نۀ وي، نو ما له ئې راکړه! ځۀ به درته اوس نغدې کړم اؤ ځۀ به غنمو کښې درؤشمېرم".

"پرځندکاکا! تۀ به پرې ځۀ کوې؟"

"د شامودام پخته! زۀ به پرې سورېږم"

(ناست ټول بيا شنۀ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پايې اؤ دوه ډنډې دي. ما نه ؤزګار دے. را وله ئې اؤ خپله تؤده سره پرې کوه! زۀ به اوس تا نه ځۀ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لويه اؤ ګل نه ښکلې دې ؤوئيله (پرځندکاکا ږمنځ له غاښونه ؤځنډي) خو زۀ وايم، چې د پردي وړوکي ويړيا توکي د زباد سره د ملامتيا لوي غبږ هم وي. بيا به ورته هر وخت کونجه

ketabton.com - The Digital Library

ګرځې. (د هلکانو سترګو او ورونو نه ښکاري، چې د هغهٔ په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! څۀ واخله او څۀ نېته کړه! چې زما شي، نو زۀ پوهه شه او هغه پوهه شه! په ګډې ئې کښېنم، کۀ په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نیا ماډل دے".

پایه کښې پرځند کاکا د شامودام ځوي نه سکل واخلي او بیا هم د کلي چپیا کښې د پرځند کاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځیرک هم دومره په زوره ؤخاندل. ژوندے سا د هغۀ مړځپنه ځاندره کښې ویښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغۀ پرون نۀ پېژندل او نن ځان ته وائي،

"دا ټول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو او د نورو اغوستن او مخ ته ؤکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو او بیا ئې ؤوې،

"نه! دا ټولې زما سوبلې دي".

پرون پورې هغه غلے ؤ، نن ګویا شو.....

پرون پورې د هغۀ زړۀ کښې وېرې بؤ تا کول، نن د هغۀ زړۀ لوي ؤ او ډاډه ؤ.....

پرون هغۀ خپلې تندې له اوبۀ غوښتلې نۀ شوې، نن هغه پخپله څښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړۀ وړۀ، پېزار او اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغۀ سترګو کښې ویاړ ؤ. مخامخ ځوړنده هنداره کښې هغۀ

ketabton.com - The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جیګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ؤچیچله اؤ ځان ته ئې ؤوې،

"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسېږي".

نن دُرېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خُوره نیولې وه، ناڅاپه د هغۀ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپېه وروستو یؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دۀ ته کتل اؤ بیا به روکېدۀ.

"خو دغه سترګې زما لیدلو نه وروستو کوټه کښې څوک ګوري؟"

دې خیال راتلو سره هغۀ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دۀ ته په یؤ اېږ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځېرک دغه کور ته راغلے ؤ، هغۀ نمونځ پرېښے نۀ ؤ. نمونځ هغۀ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو څُرک لیدلے شو.

"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجیده نۀ وه راغلې (مېراباڼ خپله ژړا ټینګه نۀ کړې شوه) تا سره دلته سجیده راغله".

هغۀ څو ګامونو سره ځان ځېرک ته نزدې کړو، د هغۀ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنیولې،

"تا سره دې کور ته سجیدې راغلې دي ــــ تۀ ډېر نِیازبین اؤ ډېر سپېځلے ئې ــــ خُدایه! یه خُدایه!"

دغه غږ په زوره شو. ځېرک کۀ په ډېرو خبرو نۀ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغۀ ژوند ؤ، ځکه خو

ketabton.com - The Digital Library

د هغۀ سترګې هم لُوندې شوې. دغه اوښکو به د ځيرک خان دننه تول دُرانۀ پيتې ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر ؤغورځول. څۀ وخت پورې به بيا د هغۀ زړۀ سُپک ؤ. د "يه خُدايه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کۀ کراچۍ اؤ د ځيرک د کلي ژبه، خُوي، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپير لرلو، خو د جذبو د ځرګندؤنې ژبه يوه وه (د جذبو د ځرګندؤنې ژبه ټوله نړۍ کښې يوه وي، هر څو کۀ د ځرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځيرک د کلي غوندې سُپيلني اؤ نمېر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځيرک څملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوټې هر کور اؤ هر ګوټ پېر کښې شپه ويښه شوې وه. د پېنزېبو شُرنګا سيلۍ هم ځان سره نځوله اؤ دغه وخت د سُپيلنو لوګے د هغۀ سترګو اؤ بُوي سُپېږمو ته ؤرسېدو. دغه سُود کۀ هر څو ژوند کښې چا په هغۀ کړے نۀ ؤ، خو هغۀ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې يؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغۀ نظر مات کړے ؤ. يوه ورځ خو ورله په اننګي مابتۍ د رنجو خال هم ايښے ؤ.

"دغه پتهو ستا دے؟"

ځيرک په دېوال د مدهوبالا ځُوړند انځور ته ګوته ؤنيوله. دغه انځور سره د "پاکيزه" د ميناکمارې، د "بازارِ حسن" د ثمينه پيرزاده اؤ د "منډي" د سميتاپاټيل انځورونه هم ځُوړند وو.

"نه ـــ دغه زۀ نۀ يم ـــ دغه پتهو هم زما نۀ دے. زما اؤ د دې

ketabton.com - The Digital Library

نومونه يؤ دي، نور هيڅ نۀ".

"دا خو ستا غوندې ښکارې!!!"

يؤ لاس کښې مجمر نيولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا څۀ خيال کښې وړکه وه اؤ د ځيرک دغه معصوم تپوس ته موسکۍ بيا لوګے هغۀ ته کولو سره ئې ؤوې،

"اوس نۀ. پخوا دغسې ؤم ـــــ (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لړې خندا د پاره زْياتے ؤکړو اؤ بيا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ايښے ؤ (يؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سْکروټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سيورې ته کښېناستم".

"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپير کولے نۀ شي".

مدهوبالا دې خبرو سره څو شېبو له د ځيرک سترګو کښې ؤګورې اؤ هغۀ ته نېغ کتلو کښې ؤوائې،

"ما به هم کله کله ځان ؤ نۀ پېژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مينه وال وو. بيا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مينه وال لاړل، نو زۀ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".

"تۀ ولې نۀ خاندې؟ ګوره پته کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".

(مدهوبالا د ځيرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکۍ شي اؤ ځواب ورکړې) "زۀ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بيا زۀ د نظره

ketabton.com - The Digital Library

شوم. اوس خو يؤ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم".
(پُرپرِده مره! د مدهوبالا سر کښې ډز شوے دے. اوس ځيرک مدهوش څۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده څۀ پېژني اؤ مينه وال څۀ پېژني اؤ پېژندګلو څۀ پېژني؟)
څو شپېو له ځيرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ويستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غوږ شوه اؤ ځيرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځيرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.
کلي نه د کراچۍ مزل ځيرک په ويښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل سُترې اؤ اوږد پلؤ هغۀ ته لکه د کوچنيتوب د خوب لړ لړ ياد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بيا د فقيرکالونۍ پُرېشان چوک نه په جاښه کوڅو کښې د کاکُوان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځيرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقير کالونۍ پورې ښکارېدله. د پُرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اټۍ، ډولځيونه، د کېسټو، د منيارۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځايونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې ځنګه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې يا ولاړې دي، يا ګرځي اؤ موټرو يا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بيا هغۀ ته ډېر ځل د فقيرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

ketabton.com - The Digital Library

په غاړه د چیو ښنبلو وخت په لاس نهٔ ؤ ورغلے.

ketabton.com - The Digital Library

اوومه شپبه

ډېرې خبرې تر دې سُپيناوي ته پاتې وې. د مېترخان د څُوي وادهٔ کښې د ځلمي بهرام په مړ دکي ژوبله کهٔ د هغهٔ د مړينې لاره نهٔ وه ګرځېدلې، بيا هم د بهرام وينه د مېترخان په وُرارهٔ نُخښتې وه. دغه وينه د مېترخان، د هغهٔ د څُوي، د وُرارهٔ يا کهٔ د هغهٔ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وينې د تُوئېدلو نه پرته نهٔ وينځلې کېدله. پښتنې وينې چرې هم بې له وينې نهٔ سُتنيږي. مړے خاؤرې شي، خو د هغهٔ د کور ژوندي د هغهٔ د قبر د خاؤرو نه د هغهٔ د وينې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وينه اتهٔ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وينه د بهرام د وينې وينځلو د پاره تُوي شوه. د بهرام ورونړو د خپل ورور د قبر په خُلهٔ برغولے کېښودلو. د بهرام ورونړه خبر وو، چې نهٔ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نهٔ د مېترخان وراره د بهرام په وينه خپل څهٔ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وُرارهٔ تېښته هيله شوه اؤ دغسې اتهٔ کلونه د دښمنۍ بؤتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زُغملې نهٔ شوه، هغهٔ د بهرام ساګانو د پاره پُرېوانه سيلۍ ؤتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خُوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وينې سره سم ګڼي اؤ کهٔ د مېترخان د وينې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

ketabton.com - The Digital Library

کاکُوان د مېترخان د وژنې نه ؤغورېدلو اؤ د ځيرک خوا له په تللو کښې ورته په لاره دغه ټوله پېښه، دغې پېښې سره تړلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سرېتوب اؤ د بهرام ځواني ځپلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لړه چپيا)
خو مېترخان هم بې ځايه ټوي شو"

کاکُوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بيا د ځيرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سيورې د کاکُوان بدرګه وې، چې د کلي ځوک قدوس خان دوې ته د ځيرک ؤ نۀ وائې. هغه قدوس خان هم پېژني اؤ د هغۀ په دووسې يا ايرزړې د سرېتوب رنګ هم پېژني، بيا هم هغه يؤ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوې. پښتون د مُلا خلې کښې د دوزخ په ليدلو جومات ته نۀ ځې، خو د دې پېغور نه ځان ژغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوې سنډا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پښه اېښودلو سره څۀ ګورې، چې د ځيرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بيا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هيله لري، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کيږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جيګ شوي، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وې). مېرابان لکه چې د ځيرک څنې مښې، ځکه ئې لاسونه د ځيرک څنو کښې نُخښتلي

ketabton.com - The Digital Library

اؤ د هغۀ شا ته غلے ناست ؤ. د ځيرک د ښي لاس د مسواکې ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کينه څنه باندې د مېرابان تپلي لاس پسې نُخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نيولې وې، لکه چې څۀ دونې له ځواب لتهوي. د هغۀ د سترګو ګاتې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپين اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو يؤ يؤ ثُوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپين نور څرګند کړي وو. (کاکُوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختئ نه داسې بُرېښېدل).

"ځيرک ښۀ دے کنه مړو!"

اؤ دې وئيلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل د هغۀ شا ته ناست مېرابان ته واړولې. دې اؤرېدو سره يؤ ځل بيا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبېدلې، چې يوې ګنګوسې د دغه انګازو ټول زور ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سميتا دغه "زرکه" په ټول ډېر دُروند ؤ. د "ځيرک" سره د غرېز سمون نه پرته ئې هم يوه نيازبينه معنا وتله. د ځيرک سترګې، د ځيرک شونډې، د ځيرک غړې، د ځيرک څرمن، د ځيرک ځاندره، د ځيرک تګ اؤ زرکه. کۀ د نومونو ايښودونکو يوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځيرک د پاره د څۀ ښځونک نوم ايښودلو کار ورته سُپارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغۀ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خُوښولو. ټولې سترګې يؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

ketabton.com - The Digital Library

اؤ ټولو سترګو کښې د غه نوم د پاره د خوښې ځرک ؤ.

"نن نه به دا زرکه وي".

د مېرابان په غلي غږ کښې دغه پرېکړې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل بيا مېرابان پله واړولې. مېرابان هغه خپله سينه پورې جوخت کړو اؤ په دغه کوټه دړنې چپيا وزرې خورې کړې. نن ځيرک خان له بل نوم کېښودے شو. دا نوم به اوس ځوک نۀ وړانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وړانولو دستور نشته. د ځيرک خان نه کۀ چرې چا "ځيرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار ځمځ.......

په درشل ولاړ کاکوان کړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مينه، سود اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې ليدلې نۀ وه. سميتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځيرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځيرک مخ نه ويستې وې.

"سميتا! خوارۀ راؤړه کنه! د ټولو ځلې خوږې کړه!"

د ځيرک تندے ښکولو سره سم مېرابان سميتا ته دغه ؤوې اؤ بيا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپيو راخستلو له ؤغځول، چې سميتا ؤوې،

"دا خوارۀ زما له اړخه".

"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګري کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سميتا د ور لاره ؤنيوله. درشل

ketabton.com - The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاکُوان ؤلیدلو اؤ دغسې کاکُوان پخپل غلي ؤدرېدو د پښېماني نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سمیتا خبرې اؤ لارې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېرابان په کاکُوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځیرک هم د هغۀ هرکلي ته پاڅېدۀ. ځیرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاکُوان ؤلیدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځیرک سترګو کښې د زړګې نظر وینې شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځیرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاکُوان د چیو نه ګُوتې شُوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاکُوان دغه کور کښې ډېر دُرناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زړکې راتلل د کاکُوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټیټ غږ سندره چې ځوک اوچتو پردو کښې رانیسي، نو هسې ځان ستړے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکاري".

(مېرابان لکه د یؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ ځوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې یوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه اېښې وه)

ketabton.com - The Digital Library

"په زړکه د ځیرک پرده وه، ځکه بې ځایه ۇ، ځکه رژېدۀ. اوس هغه خپل سُر له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي اؤ د هرې سا نه به خوند هم واخلي".

کاګوان تلے دے اؤ شپه رو رو خپل رنګونه شیندلو د پاره تیارو کښې شړنګ شړنګ خوځي.

"ژوند د ترېدلې هوسۍ سترګې دي، چې وینم ئې
نن هډو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څۀ کیږي؟
زړۀ مو د نړۍ په نندارو باندې ډېر ۇخوړۀ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څۀ کیږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ۇکړله
دا ځل ئې تفسیر لکه قیامت کوو، چې څۀ کیږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څۀ کیږي؟"

د کوټې نه بهر د "مدهوش" غږ واؤرېدلے شو. دا ورومبے ځل نۀ ۇ. دې نه اګاهو هم زړکې دغه دُروند بوږ غږ اؤرېدلے ۇ اؤ نن هم ورته یاد دے. هغه وخت وئیلي شوي وو،

اے! د خپلې مینې لېوتوب خمار وهلیه!
زۀ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تۀ را ته یۀ ځل د خپلو شونډو په سر ۇوایه!
زۀ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زۀ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سپارم ځان
زۀ به ئې د زړۀ هره ګیله په سر کښې ماته کړم

ketabton.com - The Digital Library

اؤ دغه غږ اؤرېدلو سره زرکې لېدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.

مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مينې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مينه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. يؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. يوې کړکۍ ته سرې اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکې خپلو مخونو باندې د سړيتوب نقشونه برڅېره کوي.

مدهوبالا کۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زرکې په چړچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خويونه نور شول.

هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.

"اخوا شه! د ښځو لېن کښې ؤدرېږه!"

يؤ سړي هغې له ديکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤويسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو يوې ښځې پرې غږ ؤکړو،

"دېخوا را نۀ شې! (دې غږ کښې کُرکه اؤ زور ؤ) خُدائے مو ورک کړه چې".

"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځائے ؤدرېدله اؤ ځان سره

ketabton.com - The Digital Library

ئې بې د شونډو خوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پرې بابوګي غږ ؤکړو،
"اے دغۀ! (اؤ سر خوځولو سره) نه ریښتیا، اے دغې! (اؤ بیا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پېژند کښې به درله څۀ لیکو؟ څه! پښې سپکوه!"
دې تهول وخت کښې مدهوبالا د دوارو لاسونو ګوتې یؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نیولې د خپلو ګاګیرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګیلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې یؤ دروند اؤ بوږ غږ ؤوې،
"دا څۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې څۀ لیکې. دا د خدا ے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې یا ستا د پلار غوندې یا زما غوندې یا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو څۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خدایۍ کښې پرې څۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائې. تاسو خو وایئ کنه، چې هغه په هر څۀ خبر دے، نو بیا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"
"مدهوش! پرېږده! راځه ترې!"
کتار کښې ولاړ یؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې کتار ته ستون شوے ؤ، مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن څومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا میاشت کښې یؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

ketabton.com - The Digital Library

ته سُپارلې دې. دغه مينه پټه پاتې نۀ شوه. مدهوبالا ته کۀ اوس پورې پېژند په لاس ورغلې نۀ دې اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پيلامه، بې نخښې اؤ پټه ده. مدهوش د کلي کلوېغۍ نه ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډۍ کښې ټيټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي ځوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستې د هغۀ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نۀ دې اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نۀ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سُپينو شمېر په تورو اؤړېدلې دې. اوس ډېر ټُراخۀ ښکي نۀ اؤ ډېر تؤدۀ سيزي نۀ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کېڼ اړخ ته کوټه کښې يؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نۀ بلُوخي. مدهوش کۀ دغلته يوه ورځ پاتې کيږي اؤ کۀ دوه ورځې، مدهوبالا د هغۀ په ښنګل پُرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
دا سپرلې اؤ دا شباب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
دا ځواني اؤ دا عذاب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاريخ د پاره خُوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په يوه پاڼه مدهوش غټ غټ ليکلي دي، "د ټولې مينې نيمګړې سندره".

ketabton.com - The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځيرک يادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور او مړې وِرندار په ژوندي وَرارهٔ هم خاوري اړولې وي. د ځاموري ابۍ د ځلوبښتۍ نه چې وِرندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نيولے دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نهٔ شي هېرولې، کومې چې د يوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خُدايه کنه! د ابۍ سا ختله اؤ په خُلهٔ ئې د قمرو هغه ځُوے يادولو" (بيا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لړه ډېره رابښکلې وه، نو اغېزه ئې زياته وه). ډېرې مودې راهسې وِرندار ليدلې وو، چې د ځيرک په يادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې اؤ د هغهٔ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خُواچينۍ توره لړه مېشته شوې وه. وِرندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې ليدله، چې د ځاموري ابۍ د مړينې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځيرک د پاره سلګۍ نغښتلې دي.
"مابتۍ د قمرو نه د پيو په ځاے مينه رؤدلې ده....."
دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خيال په ډډه واړولو.
نمر اؤ سپوږمۍ د يؤ بل پلؤ نهٔ پرېږدي ..... تيارهٔ اؤ رڼا يؤ بل کښې روکېږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے .....
ځيرک د زرکې ټول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زِده کوي.
خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوځو کښې "ګل پري" شوے ؤ اؤ هغه وخت به د هغهٔ يؤ خُوځښت

ketabton.com - The Digital Library

سره موسمونو سُتوماني ويستله. د هغۀ پېژندګلو د يۀ مېږۀ په توګه کېدله. د هغۀ يوه لُور اؤ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوځې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغۀ کور دے. هغه به مابنام دُيارې له وتلو. د هغۀ ښځه ګل پري دې نه خبر نۀ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږي اؤ د هغۀ پښو کښې پنزېبونه شنيږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغۀ د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ؤ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ؤ. هغه په زېړون بدک نۀ ؤ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اؤ سوړ ؤ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اؤ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغۀ ټوپ کړل، نو ننداره کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغۀ مېرمن، د هغۀ لُور اؤ د هغۀ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سرېتوب اؤرېدل، نو په دۀ به وُيارېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خُوښ کړے ؤ، چې رنګينه اؤ مسته ګل پري د هغۀ په درشل د هغۀ د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلۀ مخ نۀ شي. هغۀ د دوارو ګل پريانو منځ کښې ځان دېوال کړے ؤ. د هغۀ وارۀ چې ښُونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغۀ ټوپ سره به سترګې نۀ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راؤنغښتلو. کور کښې ئې ؤوې، چې د هغۀ کار نور نشته. د يۀ څو مرو ُ په کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ؤوژله اؤ د يۀ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځۀ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شرنګ د هغۀ خيال کښې

ketabton.com - The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغۀ پښو کښې خُوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لُوندې شي. هغه سترګې ؤزوري، شونډې ؤچيچي، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پري له په مرۍ ګوتې کيږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پري دې چرې هم بيا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوېم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځُوي په پښو ايښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت ريښتيا دي.

ketabton.com - The Digital Library

اتمه شپېه

ګل پرداز خان د پاره د هغهٔ دننه ژوندۍ ګل پري وژل ډېر ګران وو، خو زرګي نه خپل ښکاره ځيرک خان ډېر زر هېر شو. رېښتيا خو دا دي، چې هغه ځيرک خان د زړګي ؤ. زرکه يوه ښکلې، نيازبينه، ناوياته اؤ مينې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې ښنو کښې پنزېبونه تړلي وو، د سميتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مړې! چرته تلې وې تهٔ؟ (د زرګي تپوس کښې د يؤ وړوکي د تپوس سپېځلې مکېز ځلېدلو) زهٔ سمه ډېره ستړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته يم".

"ځار شم د خپلې زرګې نه (سميتا د زرګي دلاسې د پاره ډېره نانې کتانۍ شوه) ما وې، چې خپلې زرګې ته ځان بېخي ؤزګار کړم".

ketabton.com - The Digital Library

د سمیتا سُپیناوي کولو پورې زرکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مُلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تیونه، نرۍ مُلا اؤ پُلن کوناټې خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غُوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سمیتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کینه پښه په زُمکه پوره ایښې، د ښۍ پښې کونډۍ لږه کږه کړي اؤ پُونده ئې لږه اوچته کړي، دواړه لاسونه خُوارۀ کړي. زرکې نه یؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤویني)، نو بیا به".

"په ګډېدو شم" (زرکې ګڼل، چې سمیتا به ورته پنزېب له د شړنګ ورکولو ؤوائي).

سمیتا د هغې دغه نیازبینه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،

"نه! بیا به خپل بدن، خپله ځاندره ګویا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنخیږي. د هغې پنزېبونه شړنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنیسي اؤ زرکه ؤویني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بیا خپلو مېمو ته، بیا خپلې مُلا ته، بیا خپلو کوناټو ته اؤ زرکه ګوته په څلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

ketabton.com - The Digital Library

"د مدهوبالا غوندې بنځه؟"

(سمیتا بیا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالا غوندې بنځه".

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جیځ لاس کښې نیولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سمیتا ته د مېرابان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالا د مېرابان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سمیتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ؤوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې یؤ بل د پاره بشپړې مینې ته ؤګوري.

"تک . تک

دین . دین

تک . تک

دین . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

دینک . تنک . دین . دینک . تنک . دین

دینک . تنک . دین . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سمیتا خپلو خُوځښتونو سره زرکې ته نځا

ketabton.com - The Digital Library

ښائي، بيا زرکه پاڅوي او مدهوبالا ننداره کوي.
مدهوبالا او سميتا زړونو کښې غواړي، چې يو بل ته وګوري او د سرګم سره د زرکې د نڅا ستائينه وکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا يو خوځښت هم بائيلل نه غواړي..... هغوې نه غواړي، چې يوې شيبې له هم د دغه ننداري خوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره ستړې ستړې زرکه د سميتا او مدهوبالا منځ کښې خوره وره څملي. څو شيبو پورې د هغې پېنزېبونه هم دغسې شنېږي. هغه خوبولې وي. سميتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ويښه وي. اوده سميتا په ډېره واوړي، د زرکې لاس خپله سينه پسې په اودو اودو جوخت کړي او زرکې ته مابتۍ مخامخ ودرېږي.
خوب ګاګيره مرغۍ وه او د مابتۍ يادېدل په دغه مرغۍ د وېرې ليندې نه ويشتے شوے کاڼے شو. پرځند کاکا او کميلې نه وروستو که د زرکې زړه چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مينه که هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څه برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګويا کولو ژبه زده کوله او نن ځاښتي وخت د مابتۍ مشر ځوي مېرلوس ګل پل واخستو. ډېر خواږه ککوړي د هغه پل سره وزغړولے شول. مابتۍ نن هم نه خاندل (هر څو که ډېره خواچينه هم نه وه). کله چې ځيرک خان پل اخستے و، نو هغه سره ککوړي نه وو رغړولے شوي. کميلې ته به ئې مور وې، "يا پلې پل واخله ..... يو دې بختور شه،

ketabton.com - The Digital Library

سبا بل واخله". يؤ ککوړے نيم د ځيرک پښو سره هم ځوئېدلے ؤ. تر دغه وخته، د ځيرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لږ لويګاڼے شو، نو کور کښې څۀ ځان ځانی نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ ته اړولې وې. چې د څوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کميله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه يؤ وړ ے شرمخ ؤسپېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د خُلو نه هغۀ پسې لاړې څڅېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډيوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلي شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځوړندې دي. انګڼ چنګاؤ شوے دے اؤ ګرېتيانې لُوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اؤ ډولي اغوستن اغوستي دي اؤ د ځوړو پخلي د پاره لوئې پتيلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به يوازې څۀ کؤم؟"

سميتا مجمر لاس کښې نيولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې خُلۀ مدهوبالا د سميتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکارې، لکه د ښکلا يوې نيازبينې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

ketabton.com - The Digital Library

مینې غېږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سمیتا اؤ مدهوبالا ځو شېبو د پاره دغه ننداريې نه څُوند واخلي (هغه دواړه نهٔ پوهېږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې رانهٔ څاڅکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زړکې خوا له راغلې اؤ د هغې څُورې کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په څُوځښت ځان سره "امین" ؤوې. په مخ د دعا لپه رانښکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نُمانځلې شوې وي.
"زهٔ ورځم اؤ مېرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو".
د سمیتا خبرې ته موسکۍ زړکې ښه ؤکړل اؤ چې کله سمیتا بهر وتله، نو مدهوبالا بیا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړهٔ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کېږدي اؤ زړکې ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زړکې په ښۍ سترګه د وېښتو څو تارونه لکه د څُونډې څُوړند وو. په تندي ئې وړه غوندې ټیکه د پرخې د داسې څاڅکي په څېر پُرته وه، چې د رڼا وُړانګه پکښې دننه د خندا نه شنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې یؤ نرے پُړقینده امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دُروند سُور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقېش سُتوري ښلي شوي وو. خوشبویانو ئې د سالُو پلؤ نیولے ؤ.
نمانځهٔ نه اګاهو مدهوبالا، سمیتا اؤ شېمین د زړکې ډول سینګار کښې بوختې وې. سمیتا د هغې څهو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې تورې کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تېرې تُورې ویستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوږدو ښهو جمدر نور نېغول. شېمین د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

ketabton.com - The Digital Library

غوړې لاس کښې نيولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو او د زړکې د ځاندرې په مهينو موړو او ډوغلونو کښې ئې سترګې په تيندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې او خلۀ وازه پاتې شوې وه.

"د زړکې کميس دې خدائے زړکې نه هېر کړي"، زړۀ کښې به خامخا شبمين دغه وئيلې وي.

"شبمين!"

د سميتا غږ سره شبمين هغې ته وکتل او د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو وليدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ پښېمانې چپې خورې کړې، خدائے پله ئې وکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قېنچې کړي غوږونو له يوړل او کوټې نه سرټيټې ووتله.

د شبمين سترګو کښې ليدلې سوکړې د سميتا سترګې هم د زړکې دنګې غړې، مهينو ډونګو، خوئينده سينې، نرۍ ملا او پلنو ټوټو باندې وخوئېولې. هغې داسې وګڼل، لکه چې د کوټې په نږدې ګوټ کښې د بنګلا يۀ تنده غرے روح ډډه وهلے د زړکې ننداره کښې ورک وي. د دغه روح سپينه ږيره او سپين پټکے دغه تياره کښې ځان ځلوي. سميتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دويمه بنګلا وليده (دا بنګلا د مدهوبالا نه کۀ يۀ په درې نۀ وي، نو يۀ په دوه خو ارومرو ده).

"مېرابان غږ وکړو".

د کوټې په درشل د ننه پښه ايښودلو سره سميتا ووې او هغې سره بدرګه څو نور ښځونک هم وو. هغوي يۀ رنګينه څادر لاسونو

ketabton.com - The Digital Library

کنبې نیولې ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډي ترې چاپېره ځوړند وو. هغوي شپږ واړو د غه څادر لکه د څپر اوچت ؤنیولو اؤ د څادر لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سمیتا منځ کنبې روانه شوه. د درشل نه بهر پښه ایښودلو سره په هغوي د ګلونو پاښې ؤنوستلې شوې. هره سترګه کنبې حېرانتیا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو کنبې چا لیدلې نۀ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر اؤ د ناموس خان سرېتوب د ځیرک خان په څرمن دننه ژوندے ؤ اؤ په ریښتیا ژوندے ؤ.

زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان پښو له لاس یؤړلو. مېرابان د هغۀ په سر لاس کېښودلو اؤ بیا ئې په غاړه راکښلو حېرانې سترګې ځان ته کړې.

"زۀ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سیورې لاندې وي.

زۀ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پوره وي اؤ دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.

زۀ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کښې وي.

زۀ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې زړۀ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.

زۀ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کښې د رڼا، زمونږ په مخونو د موسکا، زمونږ زړونو کښې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور کښې د پیاوړۍ مخ ؤګرځوي".

"امین" (ګڼو خلو په یؤ ځل ؤوې)

ketabton.com - The Digital Library

بيا چې مېراباں کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر ځپر خور ؤ. اوس به يؤ يؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څۀ روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نۀ ويستلې اؤ د هغې لمن کښې څۀ روپۍ ايښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.
(خُدايه! مدهوبالا بيا مجمر راخستے).

ډېر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوړ ؤ، هغه زوړ اوس يوې غلې ننداره کښې وُرک شوے دے. شپمين د مېراباں د سترګو په وېنا د زرکې لمن يؤ څپوټکې کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانۀ داسې ګنډلې ځلې وو، لکه د ژمې شپه چې د ځېرک خان دُوي کلې کښې د نيمې نه واوړي. د مېراباں په وېنا مېلمنو ته چۍ اؤ خوارۀ کېښودے شي. ځنې د زرکې ننداره کښې بې پامه د تؤدو چيو نه په ګُوټ کولو خپله خُلۀ ؤسيزي اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، متيايۍ يا پيکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهي.

ډېر وخت وروستو د ژړا يوه ښکالو د دغه شپې چپيا کښې ځان ښکاره کړي. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې روانې وي. د خپلې ژړا ټينګولو هڅه کښې د هغۀ خُلۀ چينګه پاتې شوې وي اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وي. مېراباں د خپل ځاے نه پاځي اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلي د پاره خُوارۀ کړي. د ګل پرداز په سر سيندهۍ خُولۍ وي. ښځونک د ديوال چنې ته

ketabton.com - The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګير شي اؤ دغه ځو شېبې د هغوي سترګې زرکې نه واؤړي.
ګل پرداز به هغه وخت کښې خاؤرې نه دُوړې پاځولې، کله چې مېرابان يؤ بدک ؤ. هغه سُکڼ ؤ اؤ په نڅا کښې به د هغهٔ لوړه نهٔ مړېدله. يوه ورځ د مړې کورنۍ يؤ وګړے اتڼ کښې "روشني" نومې بدک پسې ؤنخښتلو اؤ د روشني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغابڼ نه لاس ؤ نهٔ ويستل، نو "راني" ورغله اؤ دغه سړي ته په پښو پُرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته ؤ. دغه سړي راني هم د سر نه ؤنيوله اؤ ځو ګامونه ئې په زمکه راکښله. نندارتون ته ولاړ وګړي لېوني نهٔ وو، چې د دغه سړي لاس ئې نيولو اؤ ځان له ئې ويړيا شاتار کتلو. د راني هم مور خور يؤ کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ؤوې،
"زما مور هم زما په لُويګانې کېدلو زهٔ پرېښے يم اؤ زما خُوېندو د پاره هم زهٔ د سرتيتۍ پېلام ؤم. هغوي کهٔ زهٔ ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څهٔ پُړه ده، چې دا زما خور اؤ مور کنځي. زهٔ خو اوس هم چې يوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور اؤ کور پسې ژاړم. هر ځو کهٔ سترګو کښې مې اوښکې نهٔ راځي. هغوي به زهٔ پُردے کړے يم، خو زهٔ ئې اوس هم خپل ګڼم".
راني پاځېدله اؤ د اولس ګڼې نه ؤوتله. ځو شېبو کښې چې بېرته راغله، نو څهٔ ګوري، چې د روشني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه مور سړي سره ځو د انډيوالې ځامن وو. هغوي پُړقې

ketabton.com - The Digital Library

چړچقې کولې اؤ دا غږ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکنو تېریستلي یو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ لیدله".
راني څۀ ګوري، چې روښني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نیولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې موږ سړے د خپلو انډیوالیو ځامنو ته هغه نوره برښېره نۀ کړي.
"اهــهــهــهــ"
یؤ ځړیکو سره بوغ شوے غږ ؤوتلو اؤ د وینو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کیڼ لاس د موږ سړي څټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نیولې چړه د موږ سړي خېټه کښې دننه لکه د ارې خوځېږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جڅونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډیوالیو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډیوالیو د ځامنو مخنیوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نیولې ولاړه وه.
د سړو د سپړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک یؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بیا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو.
اوس مېرابان اؤ زرکې سره یوه ځوکۍ خوا ته کېښودلې شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کښېناستلو.
رباب سُر کښې کیږي ..... په دوکړۍ برونه نوستلې کیږي ..... د

ketabton.com - The Digital Library

باجې غاړه چنګيږي ..... شپېلۍ کنبې پوکے وهلے کيږي اؤ په ګوتو ترې سندره ويستلې کيږي.
انګڼ خوشے پروت دے. چاپېره بنځونک ناست دي. د سندرغاړي پيلام سره سميتا زرکه د لاس نه نيولې پاځوله. دغه شلګونو شمېر کنبې يوازې د مېرابان، ګل پري، سميتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شبمين سترګو کنبې اوبنکې وې. د زرکې سترګو کنبې هم رانۀ ځاځکي څوارۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ويستلې نۀ وه. زرکه د مېرابان پښو له ګوتې يؤسي. هغه ئې په سر لاس ايښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ يؤ سپين ږيرے سړے ويني، ځکه چې زرکه دغه مخ کنبې دننه ګل پري نۀ پېژني. بيا هم د هغۀ پښو ته ټيټيږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنيسي اؤ ښکته کېدلو نه ئې ايساره کړي. په سر ئې لاس کيږدي اؤ تندے ئې ښکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کنبې د ميني تپ پخپل تندي ؤليدلو اؤ د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو اننګو ؤليدله).
په انګڼ کنبې زرکه ؤدرېدله ..... سميتا د هغې مخ نه پلؤ واخستلو اؤ د لوپټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ويني، چې د رنګونو ښاپيرۍ خپل مخ ښکاره کړو. د ښکلا د کاڼې بُت سا واخستله. بايد چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د ښکلا بُت د هغۀ د لاس نه ويستلې وې اؤ هغۀ له يؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو اؤ بيا چې په ځان پوهه

ketabton.com - The Digital Library

شو، نو ؤئي وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسېږي
داسې تا دې خُدائے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلهٔ باندې وا نهٔ خلم
کهٔ دې ښکلیه! خُدائے زما جانان کړي
لکه زهٔ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُدائے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا - ما - پا - دا - پا - ما - ګا - رے - رے - رے - رے
سا - رے - ما - ما - ګا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا

څوک کهٔ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زهٔ ستا په مخ کښې د خُدائے د نور جلوه وينمه
څوک کهٔ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زهٔ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وينمه

زهٔ ستا تندي کښې د سُپېځلي ژوند محراب وينمه
زهٔ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وينمه
زهٔ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کربښې وينم
زهٔ ستا په شونډو کښې خمار وينم، شراب وينمه

ketabton.com - The Digital Library

سپوږمۍ لیدلو باندې ستا تندر نیولې، وینم
په دومره ښکلو کښې یؤ ستا غوندې ښازبین نۀ منم
سپرلو ځولۍ تا ته نیولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې یؤ ستا شان ګلورین نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازیږي ګله!
څه تۀ ترې ؤځه! چې په دې ښار کښې بیا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خیاله ګرځي، خو په تا ویاړیږي
څه مخ ترې واړوه! چې ستا یار کښې بیا څۀ پاتې شي؟

لوګري چې د زړکې د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئیلي وو، د هغې برخې خوځښتونه داسې وو، چې لیدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شېبو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سیلۍ هم د زړکې د ځاندرې دغه خوځښتونو ته ځان سپارلے وي. سپوږمۍ د وریځو نه څو ګامونه ښکته راغلې وه، چې د زړکې په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شېبه په شېبه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله تمرې غړوله..... رباب خپلو پردو کښې غړېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غړ سندریز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوخته وه، خو دومره ډېرو غړونو کښې یؤ د زړکې د پنزېبونو شړنګهار ؤ. کۀ سپوږمۍ، ستوري، وریځې، ؤنې اؤ سیلۍ سا راکښلې وو، نو دغه نندارتون کښې روکو شوؤ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

ketabton.com - The Digital Library

لیدل. د هر لږ اؤ تاپ سره د زړکي نڅا د لیدونکو ژوند کښې د تولو نه ښکلې ننداره وه. د دغه کوڅې پاړرېږ اؤ د دغه کور انګڼ کښې په پړېوتونکو پاڼو کښې یؤ سپرلے ؤ، اؤ هغه د زړکي اغوستن کښې نۀ یوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان څخه د وتلو اوبۀ څښکولې وې.

کوم وخت چې راګونه د دنګو غړونو نه تیتې پردې له راغلل، دغه وخت زړکي خپل کېڼ لاس اوچت ؤنیولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پاڼې ځوړندې پرېښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاویه کړے ؤ (هم د دغه ښي لاس د مسواکې اؤ متې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې یؤ کړي وو اؤ نورې درې ګوتې ئې نېغې نیولې وې، چې دغو کښې قچۍ ګوته د زمکې پله وه)، خپلې سترګې ئې د اوږدو ښو لاندې په خاؤره ځملولې وې..... ښۍ پښه ئې کونډۍ کښې لږه کوتې کړې وه اؤ د هم دغه پښې پوندہ ئې زمکې نه اوچته کړې وه.... ښۍ ډونګه ئې ویستلې وه اؤ دغه ډونګه ویستلو سره د هغې ملا د ترخ نه کوناتې پورې لکه د برغې شوې لیندې ښکاریدله اؤ کوناتے ئې د دوکړۍ سره یؤ ځاے داسې ځوځولو، چې په څو شېبو کښې ورسره تول ننداره کوونکي هم په سرونو ځوځولو شول.

ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړۍ څو تپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړۍ مخ نه هم څپېره اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړۍ سره په ځاے ؤدرېدل اؤ شپېلۍ هم سا راکښله. تولې

ketabton.com - The Digital Library

سترګې سازوندو ته واوړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناټې ئې نۀ څوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نۀ ليدله. د هغۀ لاس پښو کار پرېښے ؤ. په لفظونو کښې کۀ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا څوځښتونه ښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ايسارې کړې نۀ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه بېرته زمکې ته سُتنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نۀ ؤ)..... ځان نه لرې نيولے ښے لاس اؤ اوچت نيولے کيڼ لاس ئې د خپلو ؤلو نه څوړند کړل..... خپله نېغه کړې پُونده ئې په خاؤره کېښوده اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېرابان څوا له راتلو سره ئې د هغۀ پښو له لاسونه يؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نۀ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنيوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو څوړندېدلو سره ننداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوځې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې ماڼۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړۀ مۀ خورئ! هر څۀ منم، خو پېر مُلا نۀ منم

ketabton.com - The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بيا دې هم پرڅېدلے وي؟ (قېنچي ږمنځ د دلداري د ږيرې نه اوچتولو سره لږ په زور ؤوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ څوک کلے ورکوي، هم ئې پُرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا ځْلې نه ؤ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نړيوالې موناړې الوتکو ړنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بيا وينه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره ځْلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ يوه پښه کلي کښې وي، يوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پېښور پليتوي)، بيا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله ځْلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نيولې وه، نو ځيرک خان به کلي نه وُرک شوے نۀ ؤ اؤ زۀ وايم، چې کۀ د ځيرک خان کور هغۀ له خپل سيوري کښې ځائے ورکړے ؤ، نو ځيرک خان به وُرک شوے نۀ ؤ اؤ د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بيا هم زۀ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ ځيرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شْتون چرې هم په لاس ورتلے نۀ شو اؤ خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نۀ شوه اؤ نيازبينې زرکې به د بې څوکه ځيرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خْدائے پخپلو چارو ښۀ پوهيږي).

وختونه خو د مېراباں هم نور شول. د ښار د تهولو نه د لوي سېتهه

ketabton.com - The Digital Library

سید پوسجیرشا ماښۍ کښې د څۀ مېلمنو دړناوي کښې شپې وېښې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېرابان اؤ د هغۀ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کښې د ننداري تؤدولو خوب هم لیدلے نۀ ؤ. دغسې ماښیو کښې شپې ویښولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور حُورې بللې کیږي. د مېرابان لخوا کور کښې په بلنه اؤرېدلو ټولې ځلې بېرته پاتې شوې. دا ولې؟

ټولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کښې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېرابان ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زۀ د هغې بلا انګښ ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غږ خور شوے دے اؤ خواشینې په دې چې د سېټهـ غوږونو کښې ئې ځان ځاے کړے دے. هغۀ ځکه لوي وړاندیز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روښنې د پاره هغه وخت بل څوک وژلې شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره یم. ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي".

په مېرابان د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازیګر سمیتا د زرکې وېښتۀ رِمنځول اؤ مېرابان کور ته دننه شو. د سترګو رپ کښې مدهوبالا هم د هغۀ خوا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاڅېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خوره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې یؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو لیدلې وه (اوس مونږ ځیرک خان ته نیم سړے وئېلے شو اؤ کۀ پوره ښځه؟).

ketabton.com - The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوڅه کړه. انګڼ باندې به څوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به څوک د ننداري سر ته رسېدلو پورې نه ټولوي..... هغوي به مونږ هلته وړي، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښې بېرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ ؤکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅېږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چې دغه خبرې مېرابان چا سره غوڅې کړې اؤ سُپينې کړې وې اؤ ولې؟ هغه پوهه نهٔ وه، چې په دومره لوي وړَانديز راتلو هم بدکان ولې وېرېندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېرابان ډاډه کړي وو، خو بيا هم په ډکو څُوړند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېرابان دُوي کوڅه کښې ولاړه وه. مېرابان اؤ سميتا مخکښې وو. زرکه د هني، آرا اؤ کوشليا سره وريسې وه. مدهوبالا مېرابان د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترګې په دغه سُورلۍ ښخې وې. ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې اؤ ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بيا هم ؤدرېدله. هغې څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې خُوره کړې وه اؤ سترګې ئې په اوښکو ګويا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځندکاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پياوړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشليا د دغه سازونو وېنا سره

ketabton.com - The Digital Library

خوځېدلې. يوه سندره ؤشوه، دوېمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سميتا په کوټه دننه زرکي ته ځومره ښوني کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سميتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بيا ليدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګڼ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپين اغوستن د زيړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زيري ځلند وو. زرکه د مېراباڼ پښو ته ټيټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ويلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کېږدي؟ سندره نيمې نه اؤرېدلې وه، چې يؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنيوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې يؤ وږي ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سپېڅلې خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سړي ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېراباڼ څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګيو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېراباڼ ورته لږ پښه نيولے شو. د هغې خوږې لپې اؤ سرو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. ځومره کلونو

ketabton.com - The Digital Library

کښې په وروسته ځل مدهوبالا او سمیتا د مېرابان دغه مخ ولیدلو. هغه چرته هم کور ته په راننوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نهٔ و. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو او رڼا ئې تپه کړه.
(شپه نن ډېره بورېنوونکې شوې وه. زرګه د مدهوبالا او سمیتا منځ کښې پرته وه. آرا، هنی او کوشلیا یو کټ کښې ناستې وې.
څو ځله دوي وځارل، چې مېرابان به خپلې کوټې نه وتلو، د کور انګڼ کښې به ودرېدلو او بیا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه وتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور زنځیر ئې لا بېرته کړې نهٔ وه، چې د سحر بانګ وشو. نیم بانګ پورې هغه هم په دغه ځاے ولاړ و او بیا بېرته خپلې کوټې ته ستون شو. نورې درې واړه هم اوس اودهٔ شوې وې، خو سمیتا او مدهوبالا شپه د زرګې سلګیو ته ژړلو کښې او د مېرابان څارنه کښې په ویښه تېره کړه.
درې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر ایښې نهٔ وه او نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه وتلو. دغه درې ورځو کښې کهٔ چا هغه پوښتلے هم و، خو هغهٔ څهٔ ځواب ورکړے نهٔ و. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغهٔ مدهوبالا ته ووې،
"کهٔ ما ناوخته کړو، نو ور ته زنځیر ورکړه!".
شپه مدهوبالا د ور څارنه کښې تېره کړه، خو زنځیر ئې و نهٔ وهله.
سحر سمیتا وږغیانه راوړله، مدهوبالا له ئې ورکړه او پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وږغیانه کښې د ښار د یو نوموړې سړي

ketabton.com - The Digital Library

پټهو ؤ، چې هغه چا لویه لاره کښې وژلے ؤ اؤ د هغهٔ د ځاندرې څهٔ برخې ئې په چاړه غوځې کړې هغهٔ سره څوا کښې ایښې وې. په انځور لیدلو اؤ خبر لوستلو مدهوبالا وُرځپانه یؤ اړخ ته کېښودله. په هغې غوني ځیږ ځیږ شول. هغه سمیتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بېرته شو اؤ مېرابان کور ته راغلو.

"سمیتا!"

سمیتا د ور کړپ پسې خپل نوم اؤرېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله اؤ مېرابان ئې ؤلیدلو. مېرابان راغلو، سمیتا اؤ مدهوبالائې خپله سینه پسې جوختې کړې اؤ ؤ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته ځېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي (بیا هغه هم په ژړا شو اؤ مدهوبالا اؤ سمیتا هم) د زړکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نهٔ وتلې (مېرابان دواړه خپلې سینې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې ؤچې کړې) ما بېګا د هغهٔ په چغو کښې د زړکې سلګۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټهه نهٔ ؤ. دغه مړے د هغه چا ؤ، چې د زړکې اومې څلې ته ئې ځان تېنګ کړے نهٔ ؤ. د سېټهه په بلنه باندې ټول بدکان ګاګیر شوي وو اؤ بیا مدهوبالاخو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټهه د ښار هغه نوموړو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم اؤ روپۍ اؤ زور د دغه وېرې مونڼ نهٔ ؤ. د وېرې مونڼ دا ؤ، چې سېټهه د یؤ ډېر تور زړهٔ څښتن ؤ. څو ځله هغهٔ مدهوبالا پسې لاس پُښې وهلې وو اؤ خبره دې له راغله، چې یوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بیا چې کله

ketabton.com - The Digital Library

راني څو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دهٔ د سُيوري لاندې د سپتهه کومي نه ؤوتله. د سپتهه نور هم څلور وړُونه دي. دوه مشران اؤ دوه هغهٔ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي څومره پُياوړي، نامتو اؤ د سړيتوب څښتن دي. د وينې تړون ئې سترګو کښې دے، نور خو به د دغه وړُونو زړهٔ چرې هم سپتهه له ور نهٔ شي. د هغهٔ مشر ورور دې خُداے ؤبخښي، هغهٔ به پرې چوکه ايښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سياست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بيا يوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ؤتړلو، نو سپتهه د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ويوونکو د غاړې دې وي، خو ګنې خلې وائي، چې خپل مشر ورور دهٔ پخپله وژلے ؤ.

ketabton.com - The Digital Library

نهمه شپېه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يؤ خان ځوے ؤ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دُرې خانانو پلار ؤ. هغه دُرې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا څو مُياشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".

منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

ketabton.com - The Digital Library

منیربابا ما ته اؤ زما د تْرونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار ورونړو ته ډېر ګران ؤ. يؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نيکۀ سره نور ټول مړۀ دي. منيربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پايودين بابا، شکور استاذ، سابق صيب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بيا دې نورو کښې زۀ پايودين بابا خپل نيکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ خْوي صلاح الدين کاکا زما د پلار د ځلميتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتيا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن يا د صلاح الدين کاکا ځامن پړڅمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پتې سيپارې نه واخله د وَالنّاس پورې ئې راته قران په وئيلو هم زْده کړے دے اؤ زْباړه هم. د منيربابا سره زمونږ د مينې دوېمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نيکۀ ډېر نزدې ملګرے ؤ. زمونږ نيکۀ د پوجون بابا (خْدائے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندويه ؤ اؤ کله چې زمونږ نيکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منيربابا ته دغه پټکے په سر کېښودلو (بيا وروستو چې منيربابا مړ شو، نو عزيز کاکا د جومات ساتندويه شو. الله دې ژوندے ساتي).

يؤ منيربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئيلو. د ډْيورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته ويړيا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پيري نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

ketabton.com - The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني. (ګوړګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).

د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خپلې خاورې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځوانۍ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپینه ږیره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچاخان په نوم یوې ګرځۀنې له هم نوم ورکړے شو.

څۀ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د یوې ژبې ویونکو د بلې ژبې ویونکي وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچۍ کښې ؤوې،

"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سیکهـ په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو یؤ بل وژنئ. تاسو د یؤ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟

د یؤ بل د وینې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟

د یؤ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟

د وینې ورېم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟

ستاسو سترګې ولې مینه لیدل نۀ غواړي؟

تاسو د وطن په مینه ولې نۀ یؤ کیږئ؟"

نن د هغۀ د تلین په وړومبۍ ورځ نړۍ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.

کلي کښې راپورې خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې ایښے دے. کلي نه دُرې ډولۍ لاړې اؤ یوه ډولۍ ورته هم راغلې نۀ ده.

ketabton.com - The Digital Library

سبا نۀ بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځيرک خان اوومې نه وروستو په وړومبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغړيږي. ميرګاتي له (نه رينښتيا) فردوس خان له ئې نيوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوړې تمبل غږوي، نو مابتې به نۀ وي. مابتې خپله مور اؤ ښکلې نيمه خُلۀ سُتانۀ کړي دي. هغې ورته خپله پرېکړه ؤوئيله، چې د ځيرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نۀ ځائيږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقيس زړۀ به د راپوړې تمبل سره ټُرپک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شيشړه مئنبدو. هلکه! شيشړه چې پېغله شوه، نو ښاپېرۍ شوه.

مېرابان مُياشت کښې دوه ځله بهر نڅا د پاره زرکه اؤ د هغې سوبلې بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې ټولو نه لُوي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لُور ژوند کوي اؤ دي ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نرېدلې بلې وريادہ شي، کله کله ورته د مابتې مينه ؤدريږي اؤ کله کله ورته کميله په غوږ کښې "څنګه ئې دغۀ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نۀ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ يا ورته سميتا خپله يا د مدهوبالا يا د مېرابان قېصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکريزو رنګ نۀ پيکه کيږي. کۀ سميتا نۀ وي، نو آرا وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو هيلن وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو بل چا نکريزې خوشتې کړې وي.

مېرابان مياشت کښې يؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغۀ مور اوس هم هغه خپل نۀ ګڼي، خو ورور ئې د تېرو

ketabton.com - The Digital Library

څو میاشتو نه کور ته د هغهٔ راتګ خپل سپکاوے نهٔ ګڼي. اوس مېرابان هلته ډېر کمي منګولې ځي.

(اے پلیتې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نهٔ وړي. خو خپله پړه نهٔ مني. هغه د سندهـ د یؤ پېژندلي خېل سره تړون لري. تربور مربور به ئې ورور له پېغور هم ورکوي، خو بیا هۍ هۍ پلیتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېرابان ډېر کمي منګولې.

مونږ نه دا څنګه هېر شوي دي، چې سېټهـ هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤلیدله اؤ بیا پسې ورپېښ نهٔ شولو. مېرابان دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغهٔ هاغه دغه د هغهٔ نه غوځ شوے د هغهٔ په خُلهٔ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګڼي دا ډېره وه؟ مېرابان پوهه نهٔ ؤ، چې سېټهـ هغه مړے په شرق هم نهٔ ویشتلو. نن چې مېرابان کور کښې نشته، سېټهـ د هغهٔ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې څنګه ؤلیدلو، نو دننه لاړه اؤ ښکارې په کوټره شُخوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سمیتا لیدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سېټهـ سره ټوپک ګرځوونکي بهر ولاړ وو. سمیتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سېټهـ بیا زرکه کټ کښې څملولې وه اؤ کمیس ئې ترې شلولے ؤ. خُدائے دې دوي په نېکه واړوي، خو پرتوغا ښې اچوئ کنه!!!

سمیتا په ځائے د دې چې د سېټهـ لاس نیولي وو، د هغهٔ په پښو پرېوتله اؤ ؤ ئې وې،

ketabton.com - The Digital Library

"سېټهـ صيب! کۀ تۀ خپلې اوبۀ ويستل غواړې، نو هن! ما واخله. زۀ به ويش هم نۀ کوم. چې څنګه دې خوښه وي، خو دې سپېځلې ته څۀ مۀ وايه".

"زمرې وابنۀ نۀ خوري".

"تُهکرے الله جو واسطو. اِن کے چهه ڈ ے"

زرکه کۀ د هغوي په ژبه نۀ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وړے ښاروے د هغې پرېښودلو ته چمتو نۀ دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه او چې څنګه ئې سېټهـ ولیدلو، نو په هغه ځاے پښه نیولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ووتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سمیتا مدهوبالا ته پام شو او په ځاے ودرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه او يو اړخ ته ودرېدله. دغه وخت پورې نور اتۀ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنې شلولې وې، ما غاړه ایښې نۀ وه. اوس دا ماشومه پرېږده! تۀ چې څۀ وائې، زۀ به هغسې کوم. زما د غوښې يوه يوه تيکه په چاړو غوڅه کړه. زۀ به هېڅ هم نۀ وايم. هن! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارۀ کړي، سترګې پټې کړي او دواړه شونډې جوختې کړي. د زرکې سترګې ترېدلې وې..... هغې لوپټه ځان ته نیولې وه او هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سېټهـ د زرکې خوا نه روان شو او خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته وغځولو او هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

ketabton.com - The Digital Library

لاس ئې د هغې کمیس نه لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپېره مښل پېل کړل.

"هغه وخت تهٔ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نېنځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني نه سُتغ شيونه نهٔ تيريږي. ما خپل سُتوني له د پستو نمړيو خُوند ورکړے دے.

تهٔ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالا بډې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بيا زړکې ته مخ واړوي.

"اں ں ں!"

د سبټهه شېطانې سترګې ځان ته په کتلو ليدلو سره د زړکې خُلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېراباں ليدلو سره پښه نيولې شوې وه.

"دا څهٔ؟"

د مېراباں شونډې ډېر سوخت نه تورې شوې.

"سبټهه صېب! دا دې ښهٔ ؤ نهٔ کړل (هغه د زړکې خوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځؤم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېرابان خوا له راغلو) دا نېنځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

ketabton.com - The Digital Library

سپکي کړئ!"

"ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غونډې لکې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وړانه کړه. ستا زور او واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېراباناتو نه دومره زور، واک او چل اخستې، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکاري، خو نور به کۀ خېر وي، ښځې ته خور وائې".

(اوهو! ښه، نو مېراباان دا غواړي. سميتا بهر ؤوتله. د سپټهه سرو ته ئې ؤوئېل، چې سپټهه شپې ته ايسار شو او هغوي لاړل (هغوي د سپټهه په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې بړستن ته شپې د پاره کله کله ايساريږي)).

بدکانو د سپټهه خلۀ کښې شوره ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو او پښو نه ؤتړلو، ترخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بياسته تاؤ کړه او په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټيپ سوره کړه،

"الے.....الے موجا ماړو اړه!

او موجا جوګي اړه!

ماړوړا متهړا مونجا!

ماړوړا سوهڼا مونجا!

ماړوړا لاهوتي مونجا!"

د مېراباان په وېنا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا او نېنا هغې سره لاړلې. تېل راؤړے شول او مېراباان د سپټهه پرتوګ د کټ په پيارمه خوړند کړو. هغۀ ډېر زورونه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

ketabton.com - The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تېل ؤمښل اؤ د سېتهه غمانې اؤ لېنګې ئې غوړول. هغهٔ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلے سوزولو.

"نېک خو بېخې سر نهٔ اوچتوي" (د سېتهه په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشليا ته ؤوې) "راشه کنه! کهٔ ستا لاسونه ئې جېګ کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سېتهه هم ستړے شوے ؤ. هنې اؤ نېمت اؤ کوشليا يؤ ځوا شوې، سميتا اؤ کرن اؤ تېکارا بلخوا شوې. دغه شپېږو د هغهٔ پښې کُلکې ؤنيولې اؤ مدهوبالا د هغهٔ پښې ؤسپړدلې. سېتهه بيا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بيا ستړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې لېدلې نهٔ وو. څهٔ زياتے خو درسره نهٔ کؤم، مار دې ايجازه کښې راولم، چې پردي لونه اؤ ځامن نهٔ چيچي (د سېتهه په نوم کښې هغهٔ په دواړه لاسونو يؤ څو ديکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتهٔ کړئ اؤ چې څنګه زهٔ لاسونه اوچت کړم، د دهٔ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سوره ئې څيرې شي."

"جوګي ايا مو نا سونجاتا
جوګي ايا مو نا سونجاتا
ايړا وين وجائي ويا
الے... الے موجا ماړو اړا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېتهه دواړه پښې يؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغهٔ د رګونو د غوڅېدلو شړ

ketabton.com - The Digital Library

واؤرېدلے شو. سېتهه خپل هوش ؤبائېللو.

"د ښار په يوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کهٔ د خپل پلار نه زېږېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي اؤ کهٔ مور ئې ګاونډي ته اپې وئيلي وي، نو بيا خُدا ے کړے ناکام دے، پخپله به څهٔ کؤم نو".

دوه ورځې وُروستو وُرځپانه کښې د سېتهه د ځان وژنې خبر خپور شوے ؤ. يوه لويه قېصه هم ورسره وه.

"دې قېصې نه خو مونږ هډو خبر نهٔ وو"

نيمت ؤوې.

سېتهه ښهٔ سړے نهٔ ؤ، خو د سېتهه مور ښه ښځه وه.

نيمت دغه کور کښې اوسېدونکے يوازې بدک دے، چې دغه هم چيره کړے شوے ؤ. هغه دغه کور کښې يوازې بدک دے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغهٔ نه مخکښې کيږي. خپل خارښ د پاره په بُوکه کيږي، پېسې نهٔ اخلي. خُدا ے دې نهٔ کړي،چې مېرابان ترې ؤغوږېږي، ګنې مړ به ئې کړي.

نيمت به کله کله په ژړا شو. هغهٔ کښې دننه سړے به نيغ شو اؤ د هغهٔ زړهٔ به ئې په مُوټې کښې کلک ؤنيولو. د هغهٔ خُلې نه به پشم روان شو اؤ د هغهٔ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤرېدلو اؤ چې په ځاندره کښې به ئې څهٔ خُوځښت هم نهٔ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغهٔ درد اؤ خُوږو باندې د هغهٔ مېرابان پوهه ؤ. مېرابان خپل کور کښې د استوګنې لاره هغهٔ له د هغهٔ د قېصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه اؤ هغه وخت ئې ورته

ketabton.com - The Digital Library

وئيلي وو،

"د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خُوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي".

نېمت ته به چا وئيلي نۀ وو، چې چيره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه وځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتني نۀ پُرېږدي. د نېمت ژوند لکه د يؤ هروختي عذاب تېرېږي اؤ هغه هم کاڼے دے، چُوي.... نړېږي.... ماتيږي، خو څۀ وائي نۀ.

دې څلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُرې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے دے اؤ څُوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے دے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځېپانه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظيفې د پاره غړ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.

"ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ ليکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظيفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نيمګړتيا ده، چې ما له وظيفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي".

مونږ خو خُوره لېپه يو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

ketabton.com - The Digital Library

زړهٔ وينو اؤ بيا هم دغه کُرکه د کوړمو، خېلونو، سيمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتې تاده ګرځي.

د تېنتيس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره ليدلې نهٔ وه. هغهٔ تهول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په تهټي خُوړنده وه. هغه داسې هم نهٔ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې تورې نه وينې څڅېدلې. هغهٔ چرته هم چا ته سُتغه سپُوره وئيلې نهٔ وه اؤ ښکاره ده، چې هغهٔ چا سره سُتغه سپُوره نهٔ وه کړې، نو په هغهٔ هم څوک بلُوڅېدلي نهٔ دي. لامه توپنچه د هغهٔ د ترُهٔ وه اؤ ترُهٔ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغهٔ ورله يؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.

زما ورسره خُداے شته، دغه توپنچه هم نهٔ خُوښېدله، خو چرې مې ورته وئيلي نهٔ وو. دومره ده، چې يوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماټور کښې به د هغهٔ پښه په اکسلاټر ډېره جوختـه وه. ما هغهٔ ته يوه ورځ ؤوې،

"جانيه! تهٔ دومره توند ماټور مهٔ څغلوه. دا خو تامړې دي، بيا به سمې شي، خو خُداے مهٔ کړهٔ، کهٔ ځان يا بل څوک لاروے در نه".

"اياتولا!

د مرګي وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سپېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېټه دے".

"خو وګړے نهٔ د چيرړو نېنځکه ده،چې بيا به ئې ؤګنډې اؤ نهٔ د تامړې ماټور دے، چې بيا به تامړې نېغې اؤ کوشېر کړې".

ketabton.com - The Digital Library

د هغۀ مخ نه خندا ورکه شوه. ما وړومبي ځل د هغۀ سترګو کښې وېره ؤليدله. رو غوندې ئې ؤوې،

"اياتولا! زۀ د باجوړ خان هومره زړۀ ور خو نۀ يم اؤ نۀ د خپل ټرۀ هومره باتور يم. کله کله د شپې چې څملم، نو غوږ کښې را ته څوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زۀ ؤبوږنېږم. يار! دغه بؤ ما ته د مرګ ښکاري. زۀ راپاڅم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بيا هم وي، زۀ ئې غږ نۀ اؤرم. (د هغۀ غږ نور هم تېټ شي) زۀ ئې غږ نۀ اؤرم، خو هغه بيا هم وي. هغه بيا هم وي. (بيا ئې غږ خپل ځاے له راشي) کله کله دې وړندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څۀ ؤشي؟"، زۀ ورته ؤوېم، "بؤ دے، ؤ مې ځغلوۀ". هغه زما په خندا نۀ پوهېږي اؤ کۀ پوهېږي هم، نو څۀ وائي نۀ. اياتولا! دا ښځه هم څۀ بلا وي. پوهه به پرې نۀ شې. ګوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غوندې پيرياني سره به څوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپيران!"

هغه بيا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زۀ پوهه شوم، چې هغۀ ته بيا غوږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته تګ کښې ؤوې،

"پيريان دروغ دي (ما د هغۀ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت ؤنيوۀ، ځلۀ مې د هغۀ غوږ ته نزدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم، نو) مرګ ريښتيا دے".

هاغه ورځ هغۀ ما ته څۀ ؤ نۀ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړۀ کښې وائي،

"جانيه! ؤخانده جانيه! بؤ دے".

ketabton.com - The Digital Library

"د ژمي تور ماښام کښې لړه څوره وه. ناڅاپه یؤ چړینګ شو، بیا یؤ لوي غږ څ شو اؤ بیا...." ډېرې څلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے لیدلے نۀ دے. وختي ریاض وې، چې ماتور ئې بیخي چپړیت شوے. څوے ئې ژوبل دے اؤ مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر څوړلے دے.

"کولیه! کۀ ماتور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ څوے هم مړۀ وو".

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"کولیه! تېنتیس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب اؤ د خپل څوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".

خبره ما پېروشا ته د کولې په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېنتیس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي وارۀ ترې خلاص"

زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کښې د وړو هغه چغې وریادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خیالونو کښې وړکه وه. مابتیے، مړخپنې اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نجونو به په یؤ غږ کښې چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي وارۀ ترې خلاص"

اؤ دغه لارو کښې به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کښې به ماښام پانوس خان د نمونځ په نوم

ketabton.com - The Digital Library

ږوتلو اؤ بيا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سيګرټ څښکل. ښکلې به وړندار ته د سيګرټو ګيله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلۀ سمه شوره باندې ږوينځله. د وړندار خپل سپين ډيرے هم روژه کښې باتے ته تيلے وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې ځمځ......".

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره خوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپيلني لوګي شوي دي. مدهوبالا خو د ماښام نه سميتا ته وئيلي وو،

"کۀ لږ سپيلني يا نمبر چا راوړل".

"سبا به راوړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پاڼې دي نو. بيګا له مدهوش راځي، ځکه مې وئيل. د هغۀ ډير خوښ وي".

سم د ماښام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زيړه ساړي ئې اغوستې وه، يؤ ګل ئې خپلو څڼو کښې ايښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډير وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډيره موده تيريدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پيکه شوي پيغلتوب له بيا رنګونه ورکړي وو..... د مخ ګوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپينې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تير جوبن ئې بيا مېلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سميتا، هيلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

ketabton.com - The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لږې کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کټونه اؤ زياتره په يؤ کټ کښې دوه بنځونک. اوس ژوند کښې پراختيا راغلې وه. مهرابان چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مهرابان ډېر ياد شوے ؤ. مهرابان تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مهرابان پخپله خلٰۀ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مهرابان ډېر ناروغه ؤ. خپله سۄرلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صېب د جومات مخې ته څو سپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بيا مهرابان هېڅ ؤ نۀ وئېل. سميتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئيلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کټکې ناست مهرابان خپلې پښې ؤوينځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنيولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خورې کړې.

"زۀ هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

ketabton.com - The Digital Library

"دوه مصلې دربېږ له ډېرې دي"، مېرابان غوڅه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زړکي خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سميتا هم دواړه لاسونه خپل شيوا ته غبرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ودرېدلې.
"يوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. يو سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې يو سړي مولانا ته ګيله وکړه. مولانا زۀ وړتلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره وځه!"
زۀ جومات نه راووتلم. بله ورځ مې يو بل مولانا نه تپوس وکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ودرېږم؟ هغه ډېر ښۀ و، هغۀ را ته ووې،
"جومات کښې به سړي ودرېږي، بيا تاسو".
ما ورته ووې، "زۀ خو هلک يم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بيا زما کور کښې هم زما وړونو، زما خور اؤ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ ؤ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکوم، چې زما مور زما د وروڼو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د وروڼو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګنې بيا چې کله (هغه د زړکې تندي ښکولولو د پاره لړه غلې شوه) دا غوړمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما وړونو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نۀ شو اؤ ډېر وخت ئې ژړل. د

ketabton.com - The Digital Library

هغۀ ژړا کښې زرکه هم اوده شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېرابان سره مدهوبالا اؤ سمیتا سُرې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سُیوري شوي وو. اوس د مېرابان په وېنا د دغه کور مشرتابه د سمیتا سره وه.
هېلن غږ ؤکړو، خو مدهوبالا ور بېرته نۀ کړو. بیا ئې غږ ؤکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې دننه کشکړپ ؤ نۀ شو. چې کله د سمیتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپیا وه، نو سمیتا ګاګیره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې بېرته کړه. څۀ وینې، چې مدهوبالا کټ کښې پُرته ده. د هغې څُوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سُپیلني سُوزېدلي دي اؤ ټول سُکارۀ ایرې شوي دي. څو شېبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. یؤ مدهوش نۀ ژړل. مدهوش غلے ناست ؤ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ایښے ؤ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شېبو کښې د مدهوش د سترګو نه یوې رڼې اوښکې د هغۀ د څېځمې نه ښنه په اننګې کېښودله اؤ د دغه اوښکې پلۀ نیولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغۀ ځُلۀ ؤسپړدله،

"بېلتون د مرګ استازے
د بېلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
بېلتون د یار سترګو نه
د ژوند رڼا واخسته

ketabton.com - The Digital Library

بېلتون د یار شونډو نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د یاره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د یار انځور نه
د ښکلا رنګ وُتروړۀ
بېلتون د یار د غږ نه
سندریز شرنګ وُتروړۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
د نیازبین ژوند خُدایه!
د سپېرۀ مرګ خُدایه!
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان (یوه نیمه سلګۍ)
زما نیازبین جانان (یؤ څو سلګۍ)
زما نیازبین جانان (اوس غبږه کښې مدهوبالا ؤنیسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماړي ؤلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُلیان ډېره کوي. ښاغلي مذهبي

ketabton.com - The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وړاندیز ګډون کوي، چې ښاغلی مولانا شېربهادر کېماړي ته به بلنه نهٔ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نزدې اوسېدونکي هغهٔ سره ډېره مینه کوي اؤ د هغهٔ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُلیانو منونکي د هغهٔ اؤ د هغهٔ منونکو سره ځکه نهٔ نزدې کیږي، چې هغوي ته وئېلے شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېماړي د خُدا ے لخوا یؤ ازمېښت اؤ یوه فتنه ده. هر څو کهٔ دغه ښاغلي مُلیان د ښاغلي مولانا داسې څهٔ خبره په ګوته کولې نهٔ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځا ے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک اؤ بدکان وو اؤ شُپږ اتهٔ د ښاغلي مولانا مقتدیان.

د جنوبي ایشیاء په اسمان بیا تورې وریځې ؤګواښېدې. دا ځل ایټمي چاؤدنو د هند لخوا پیل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُرید کوي. د پاکستان لخوا خپله ایټمي وسله ډاګیز کولو کښې ځنډ ؤ اؤ دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم ایټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت یؤ بل سره د تورې په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

ketabton.com - The Digital Library

پاکستاني اېتمي ازمېښت د يادوني نخښه د پېښور رېډيو سټېشن د ودانۍ په يو ګوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته څېلمه روغه کړې شوه. زۀ خو دا د پاکستان د شين ګنبد دننه د پښتون په وينو سور وجود او شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي او هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون او روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه اېښودلي کيږي. پښتون بچي ته د عربو تاريخ زوتولے کيږي او د پنجابيانو ليکلې شوې جغرافيه ورته ښودلې کيږي. مذهب د هغۀ د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کيږي او د مذهب په نوم هغه د نړيوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توګه استولے کيږي. اولس دومره وږے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نۀ مومي. کۀ څوک راپاڅي، نو هغۀ پسې ئې وږے تږے کاکے غږ وکړي،

"ما له به ماکام څۀ لاولې؟"

"څۀ دودي ګوالم"

"جما يکني کيږي"

"جما پاپۍ يکې چُوې"

اوس پلار ئې خپله برخه وغواړي، کۀ خپل لوڅ او ابلې او وږي کاکي له څۀ تابيا وکړي؟

ټولو نه لُوي ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سياست کوونکي خپل ګڼي او د خپلې خاوړې په نوم سياست کوونکي پُردي. د پاکستان په خاوره سياست

ketabton.com - The Digital Library

کوونکي ورته د دۀ د خاوٍرې مشرانو باندې دومره تور منبلي دي، چې هغوي سپینیږي اؤ خړې شوې اوبۀ رنیږي، خدایږ زده چې د دې اولس اؤ دې خاوٍرې به تر هغې څۀ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانۀ ځانونو ته پښتانۀ وائي، خو پښتو نۀ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جیګ شوي بیرغ نه لوٍي بیرغ په بل رنګ کښې خپل د ہوال باندې جیګوي، خپل وېش کوې اؤ ځکه په مړه خاوٍره اوس هم وریږي دي.

اوس دغه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسیږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخیږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده اؤ سمیتا. هغې د مېرابان لهجه خپله کړې،

"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ د هغې په انګڼ کښې ئې ماتۀم".

بېګا زرکه اوده شوې نۀ ده. ټوله شپه هغه ویښه وه. شپه چې نیمې نه واوٍرېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړۀ بې ځایه وي، نو هغه د سمیتا خوا له ځي، خو نن سمیتا بهر نځا د پاره تلې ده. هېلن راغله اؤ هغه اؤ زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بیا څۀ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ویښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نۀ ویستلې.

"دا څۀ وٍشي، چې څوک هم زرکې له لاس یوٍسي، نو هغه غواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان وٍمبلو؟".

دا خبره یوازې د هېلن زړۀ کښې تېره شوې نۀ وه. دا خبره د دغه

ketabton.com - The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اؤرېدلې وه.
هغې څهٔ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بیا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړهٔ ؤ نهٔ کړے شو. بیا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکۍ ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پړشېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکارې. اوس خو د زرکې مخ کښې هم کُوتونه راغلي دي.
بیا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زیات پېغلتوب د ے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نژدې کړو اؤ بیا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودهٔ شوې ځان نه خبر نهٔ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.
هم په دغه ورځ مازیګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نهٔ خُوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سیلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څهٔ نا څهٔ پېښ شوي دي. سمیتا غرمه ویښه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ایساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بیا هم په مصله ده. سمیتا نور زُغم ؤ نهٔ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خُوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،
"څهٔ دي؟"
هېڅ ځواب ور نهٔ کړے شو. هغه بیا هم غلې ده.

ketabton.com - The Digital Library

"ما ته خو ؤوایه!"

دا ځل زرکې خلۀ ؤسپړدله،

"ما له پېنزېب راؤړئ!"

د سترګو رپ کښې آشا پېنزېبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پېنزېب ؤتړل اؤ غږ ئې کړو،

"کۀ چرې ستا پُرې د زړۀ سُود شي
زما د زړۀ نړۍ دې ړنګه شي مئېنه!
خُدایه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښکالو مې واؤرېدنه!"

زرکه پاڅېدله، ټولې يؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پېنزېبو شړنګهار شو.

دين تک
تک دين دين تک
تک تک دين تک تک دين
دين دين تک دين دين تک
تک دين
دين تک

بې د څۀ سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنڅېدله اؤ دومره ؤنڅېدله، چې خُوله خُوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلي وو اؤ بیا ئې د ژوند په دغه پؤړۍ هم ؤلیدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اؤرېدلي وو، نن ئې ؤلیدل.

ketabton.com - The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ؤدرېدل اؤ د پېنزېبو شڼنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ؤدرېدلو نه څو ساګانې وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ؤچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وینو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې.
سمیتا سره ټولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.
"دا روغتون ته وړٔو؟"
هېلن ته روغتون ور یاد شو. د مدهوبالا نه وروستو د زړکې سره ټولو نه زیات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زړکې په حقله ښونه اوس هم د سمیتا یاده ده اؤ سمیتا هسې هم زړۀ کښې د زړکې د پاره ډېره مینه اؤ ډرناوے لري.
"نه! زما زړکه به اوس ښه شي".
دې وئېلو سره سمیتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زړکې کوټه کښې ناستې وې. زړکه باندې خُولې بهېدې اؤ د هغې د پټو شوؤ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر ځُریکه ؤوهله اؤ تلوزیون باندې په سُوېلې سیمو مانسهره اؤ بټګرام د زلزلې قیامتونه ښودلې کېدل.

ketabton.com - The Digital Library

لســمه شپېه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يؤ غم د بل غم خوړده ده، دغسې يؤ موسم په بل موسم شخوند وهي. ټولو نه ډېر زړۀ هغه وخت ؤدړدېږي، کله چې ځواني خپلو څهو کښې سپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سپين ډکے د مړينې يؤ خاموشه استاځے وي.

ketabton.com - The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لوي بدلون لیدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کمیلې وادۀ نه غوړېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هېڅ ډول تماس اؤ اړیکه نۀ وو. زۀ دا وئیلے شم، چې زرکې دا لیدلي وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مړینو خُدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لېپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداري ته شوګیرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کمیله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټیکه ځوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې نتکۍ ټالونه وهل اؤ دواړه لېچو کښې سرۀ بنګړي بې سا پراتۀ وو. د دغه بنګړو د شرنګ وبرې د کمیلې لاسونو نه خوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکریزو سرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. یوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زیاته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ ډرزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګرم ځکه وئیلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کمیلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کمیله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنیوالي د نیازبین

ketabton.com - The Digital Library

ځیرک خان غېږه کښېږي. په دغه شپه ځیرک خان د سمیتا غېږ اؤ د مدهوبالا اؤ کمیلې یادونو کښېږي تېره کړې وه. دا به منو، چې ځیرک خان اؤ زړکه څومره سُپېځلي وو، دغومره کمیله هم وه. اوس خو کمیله د ځیرک یادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو وړو روزنې هغه د ډېر څۀ نه لرې کړې ده اؤ د وخت تېرېدلو سره هغې د ځیرک مینه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځیرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُیوري غوندې وي اؤ دغه سُیوري ته هغه دخپلو وړو د مینې کاڼې ؤغورځوي اؤ په څپو کښې د کوچنیوالي ځیرک خان ورک شي. کمیلې سره د ځیرک یادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کېږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څۀ حده هغې دا منلې دي، چې د ځیرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مړه شوه اؤ مابتيۍ د هغې مخ لیدلو د پاره ادیرې ته لاړه، نو ډېرو خلٌو ډېر څۀ ؤوې، خو دغه خبرې سیلۍ شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُروند ؤ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نیولے ؤ، کومه تبه چې یوه شپه په ځیرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځیرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې ؤپېژنو، نو تپوس به ئې ؤکړو"، نن د خپل میرګاټي سر ته ناسته وه. څو شپېو کښې څو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنۍ ؤزورلې شوې اؤ هغۀ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

ketabton.com - The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدا ے ؤبخښي، څوک چې به تبې ؤنيولو، نو هغۀ به وئېل،

"تاريز څپوټکي باندې ټرمکيا ؤکړئ اؤ په تندي ئې ورله کېږدئ!
دا رنځپوهـ سِتن تومبي، بله لاره نۀ ورځي".

رنځپوهـ فردوس ته سِتن ؤوهله اؤ هغې ورځ نه هغه په دْوارو پښو شل شوے دے. ګُوېژدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جينې د وادۀ په ورځ دۀ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شيشړه چې لويه شوه، نو سترګې به ورته بْرېښېدلې. هغه په رېښتيا زېب النساء وه.

فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځيرک سره مخ شي اؤ د هغۀ په پښو پْرېوځي. هغۀ نه به د باران هغه شپه چرته هېره نۀ شي، په کومه شپه چې هغۀ د ځيرک لمن ځټ ته خېژولې وه اؤ بيا ځيرک ټوله شپه په درشل وېښه تېره کړې وه. نن هغه ځېلې نه ميتيازې بهيږي اؤ هغه پْرې نۀ پوهيږي. تر څو به ښکلې ژْوندے وي اؤ دغه به وينځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وينځلو ته غاړه کېږدي؟

پېدرګل ته يوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازيګر پورې هلته بوخت وي اؤ د مازيګر نه ماسخوتن پورې د بجازي اتۍ کښې وي. ښځې په دغه اتۍ ورماتې وي. هغه ګڼي، چې کۀ ځان له اتۍ پْرانيزي، نو ډېره ګټه به ؤکړي. هغۀ د پاره دغه ښۀ روزګار دے، خو لږه سا واخلئ! پْرېږدئ چې هغه خو د خپلو ؤزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړۀ ګرځي.

ketabton.com - The Digital Library

خور ئې هم وادهٔ شوې ده. کشر ورارهٔ ئې خرپوڅې کوي. هغهٔ وادهٔ نهٔ دے کړے. مور ئې څو ځایه د پېغلو د مېندو خلې بوي کړې، "خورې! تګ لړ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې يؤ ځل (هغه لړه غلې شي اؤ سترګې ښکته کړي) ښختګ ليدلے ؤ. (بيا توندہ شي) مور ئې يم. چې زهٔ پوهه شوې نهٔ يم، نو نور به پرې څوک پوهيږي".

څه زورَورې! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څهٔ؟

هں! دا ده، چې کهٔ چرته په يؤ کور کښې دې په بل نوم د ځمدورې غوندې ؤموندله.

نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. اېلږز د هغهٔ وينه کښې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغهٔ خپل خاربښ د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغهٔ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغهٔ کله هم د چا قدغن يا بنديز منلے نهٔ ؤ. زرکې ته به د بانګ اؤريدلو سره کله کله نېمت يادېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ يادېدله، کله چې نېمت د هغې سر ږمنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،

"بانګ خو ښځو اؤ سړو د پاره وي، تهٔ سر ولې پټوې؟"

د نېمت دغه ګيلې نه ډک تپوس ته زرکې وئيلي وو،

"ځومره ډېرې لسيزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه اېښې نهٔ ده".

ketabton.com - The Digital Library

نېمت هم په هغه ورځ زړکې ته د سړو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پړې ډوب په سر کړو اؤ جومات ته ئې بوتلله. امام صېب وړومبې رکعت نزدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کښې چا څارلې وه، نو زړکه په رکوع اؤ سجيده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځنې ځاے ښځونک څرک ليدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نېمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره تړلې ګڼې قېصې ؤکړې. هغې نېمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنيو هلکانو په جومات کښې وړانې کول اؤ د هغې تړۀ اؤ د کلي نورو مشرانو به پړې پښې ډربولې. هغې نېمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کښې تږقې هغې ته لويه ګناه ښکارېدله اؤ بيا دغه ګناه کوونکو سره صف کښې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اوږد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زړکې د پاره د نېمت ټولو څخه لويه ورکړه وه اؤ چې کله به هم هغې ته نېمت ياد شولو، نو په دغه ټرځ کښې به ئې ورته دعا کوله.

ډولامُلا په ډرون بړيد کښې ؤوژلے شو. هغۀ سره يؤ عرب هم ؤ. د يؤ څپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شينټغانو د ټولې نړۍ په تلويزنونو د خپل برياليتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوؤ لوڼو، يؤ ځلمي ځوي اؤ د خپلې نږور غېږ کښې تي ته پروت نمسي سره شهيد شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګيتۍ پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئيل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

ketabton.com - The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شپږ مړي ؤ نۀ شمېرل. هغه خو په سوله، مينه اؤ امن مئېن پښتانۀ وو. دغه خو د امن په نوم وينه تويونکو ته وګړي نۀ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سپينې ماڼۍ د وياند په خلۀ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وياند سترګو ته ګورو، نو د هغۀ د ژبې وينا د پاره د هغۀ سترګو کښې هېڅ پېلام نۀ وي.

"دا خو د ټولنې د پوهې نيمګړتيا ده. اوس چې دوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څۀ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څۀ نه پېښې تؤ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دړې دېرش څوکۍ ورکړې شوې، صدر صيب اؤ د وزيرانو دې لښکر ته مونږ نۀ ښکارو؟"

"سياستمداران خو د يؤ بل تړلو پرانستلو نه نۀ ؤزګارېږي، مونږ ته به څۀ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې يؤ د "ښځونک" ليکلو باندې څوک غور نۀ کړوي".

"اؤ کۀ مونږ له بل څۀ کار راکړے شي، نو".

"زۀ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د ايشور انځور راکوز کړم، سمه پرې ؤکرځم اؤ بيا ئې پوتے پوتے ؤشلوم اؤ بيا ئې ؤسېزم اؤ بيا ئې هغه ايرې".

(کوشليا به نور هم ډېر څۀ وئيلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پرتې زرکې ترې خبره واخستله)

ketabton.com - The Digital Library

"داسې مۀ وايه! د خُدای هر نوم اؤ هر انځور ښکلی، پیاوړی، نازولی اؤ سُپېڅلی دی. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کېږي اؤ په خپله دووسۍ خو بې وسه زوروَر ځان ته پړ کولی نۀ شي (هغه لړه غلې شي. اوس کټ کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نیمګړتیا ده، چې زمونږ مېرابان يؤ کور سره ځان تړلی وي. مونږ به دې ښار کښې څومره يو اؤ دې ټول ملک کښې به څومره يو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ تُوان خُدای راکړې دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر يؤ نېنځک دی. زۀ چې مونږ وايم (هغه ؤويني، چې ټولې سترګې هغې ته په يؤ اېړ دي اؤ ټول غوږونه هغې ته څک دي. د زړکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم يادؤم، ښځې هم يادؤم اؤ مونږ هم يادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه يؤ نېنځک پټ دی، څنګه چې په هر زوړ اؤ ځوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه يؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم څېل کول غواړي، قبصه اؤرېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړي، کُلابوڅې غواړي. دغسې سړی وي اؤ کۀ ښځه، هغۀ یا هغې کښې دننه يؤ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زيږيږي. خُدای دې ؤبخښي اؤ خُدای دې ټول مړي ؤبخښي، مېراباں ستاسو ياد شي؟ (هغه يؤ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېرابان پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځلېږي اؤ د مېرابان د مړينې نه وُروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نۀ نه

ketabton.com - The Digital Library

ؤکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه نېنځک مړ کړے ؤ، نو مېراباڼ شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ يادوي) هن! روشني. کۀ راني خپله دننه وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بيا څو شېبو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موړ به هغه وژلې وه. بيا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه يؤ نېنځک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مينه وژني.....

کوم چې د ورانې د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....

کوم چې د بل زْيان کښې ځان له ګټه لټوي.....

کوم چې د دعا په شا خپله ايرزړي پټوي.....

کوم چې خْپلو بې وسيو له د برخې اؤ نصيب نوم ورکوي اؤ".

هغه خبره په دغه ځاے پْرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښْکالو اؤرېدلې کيږي، نور څۀ نۀ. چپيا چې نوره هم اوږده شي، نو سميتا د زړکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره څْوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک څْلۀ نۀ پْرانيزي. زړکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وْروستۍ رده کېږدي،

"لارې کوځې اؤ منډۍ پْرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي بْريدونه، يؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړېږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغې باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

ketabton.com - The Digital Library

نږدې شو، چې د نورو د ژوند او سا ارزښت ئې ستر ګو کښې نهٔ غرېږي. ترهه ګر اؤ پوځې دوارو سره ټوپکونه دي، د دوارو د ټوپکونو مرډکې په تؤدو سينو کښې ځانونه يخوي. د دوارو په مرډکو اولس ژوبل کيږي اؤ اولس وژل کيږي. ور اؤ پر پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مري.

خُدا ے ته پر مهٔ وايئ!

خپل دننه نېنځک ؤلټوئ!

د هغهٔ مخ ؤوينئ!

د هغهٔ زړهٔ ؤګورئ!

د هغهٔ پېژند ګلو ورکړئ!

د هغهٔ ځا ے ورکړئ!

د هغهٔ برخه ورکړئ!

کهٔ وژنئ، نو هغه بؤ ؤوژنئ، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مينه ترُورلې ده.....

کهٔ مُره کوئ، نو هغه وېره مُره کړئ، چې ستاسو د هيلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....

کهٔ پښې ږدئ، نو په هغه انا ئې کېږدئ، چې تاسو کښې ئې کُرکې له ځا ے ورکړے دے.....

(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري اؤ د هغې ستر ګو نه رانهٔ، سپين اؤ سپېځلې ښاڅکې توئيږي. ټول ښځونک يوه شيبه زرکې ته اؤ بيا يؤ بل ته ستر ګې ؤځغلوي)

وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مينه ترورل غواړي.....

ketabton.com - The Digital Library

زما د هيلې نه هڅه شوکول غواړي.....

ما په انا د کُرکې وينزه کوي، خو زۀ نۀ وېرېږم، ځکه چې زۀ مينه د کُرکې نه بريالۍ ګڼم.....

زۀ هيله د اندېښنې نه زورَوره ګڼم.....

زۀ به مُرم، خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به نُيازبينې پرښتې زما سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

زۀ خُدا ے ته يؤ رنګ کښې هم سُپکې نۀ وېم.....

زۀ نۀ وېرېږم.....

زۀ نۀ وېرېږم....."

د دې وېنا په وخت ټول ښځونک هم په سلګيو وي اؤ د هغوي سميتا هم. د زرکې سترګو نه اوښکې بهيږي، خو هغه ژاړي نۀ. داسې ؤبريښي، لکه د مېرابان سا چې يؤ ځل بيا سميتا کښې ؤغونځيږي،

"خُدا ے هر چا د پاره خوږ، مينې نه ډک، نُيازبين، نازولے اؤ پالونکے د ے.....

هغۀ وېرې له شتُون ورکړ ے نۀ د ے.....

نه زرکې! تۀ به نۀ وېرېږې!

څوک به هم نۀ وېرېږئ!

چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګوابنيږي، زۀ د هغې بلا انګڼ کښې هغه ماتؤم".

ketabton.com - The Digital Library

دي ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ؤ. په يوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړيوالو نُخښته کښې دۀ قبائيلي سيمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د توري په سر شوه. بلوچستان کښې د خُپلواکۍ اؤ ځانګړې پېژندګلو خُوځښت وده ؤموندله. په سويلي سيمو کښې پخوا نه کرونده شوې سُپرغۍ د يوې چاؤدنې سره رادوځارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. څۀ سُپرغۍ د اسلام اباد په شُنه قبا لکه د پېغور د تورکي پُرېوتلې اؤ تاريخ به دغه تورکي په ډېرو وينځلو هم نُمانځي نۀ کړے شي. په پوله د وُرانکارو خُوځښت نړيوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتيزو قبائيلي سيمو د ډُرون الوتکو د بُريدونو لاره سمه کړې اؤ وُرانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو بُريدونو کولو کښې د وينې تويولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په يؤ پاکستان کښې دُرې واکمنۍ دي. يوه د ګېلاني، يوه د کياني اؤ يوه د چودهري. هر يؤ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانيسم. دېرش دوه دېرش کلونه اګاهو د عبدالغفار خان غړ پښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پيرنګي خېلو ته خپل غُوږونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډُبورنه د کربښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سُپينولو د پاره هېڅ ځواب نۀ لري. دلته خبرې ټولې شُپېلي کښې دي اؤ د باتۍ په بُوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبۀ چې هغه دويشت ديريشت کلونه اګاهو خړې کړې شوې دي،

ketabton.com - The Digital Library

نو اوسه پورې خړې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکې يوازې او يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړه نه اؤرېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سېنټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو بېل شتون اؤ بېلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سېنټ کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو توان اؤ واک هم نۀ لري.

د خدا ے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې څۀ خړې اوبۀ رښې کړې. مابتۍ د يوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلي دي، چې د ځېرک پحقله د مابتۍ اندېښنې اؤ خواشيني اوس د هغې دننه لکه د وژونکي رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.

"نکورې! زړۀ دې پړې مۀ خوره! ژبه ؤخوځوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپېچک سر تړلے دے اؤ د ناستې توان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

ketabton.com - The Digital Library

ناستې نه څنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته لیدلې نهٔ شي. هغه نهٔ رنځپوهـ ته غاړه ږدي اؤ نهٔ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغهٔ لاس کښې نهٔ دي. دغه کور کښې داسې نیمګړتیا نشته، چې څوک به پرې ګوته کیږدي. ششش

"ځیرک خان (د نکورې خلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اؤریدلو سره په بې سا مابتۍ کښې خوځښت راغلو اؤ د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم څهٔ وئیل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نهٔ ګوري اؤ مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نهٔ ؤباسي) بابا د پرځندکاکا په وېنا اؤ د ځیرک په خوښه هغه بوتلے ؤ".

اوس نکوره غلې شوه. هغې ؤکتل، لکه چې د هغې د سر نه یؤ دروند پېټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پېټے کوزولو د پاره د مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ کښې نېغه ناسته وه. د نکورې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نېغې ناستې مابتۍ ته اډانه شوې ده. څوک څهٔ هم نهٔ وائي. د ژوند نهویشت کلونه مابتۍ د دغه وړک زیرې لاړه څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څهو کښې د عزت خان د ږیرې نه ګڼ سپین وېښتهٔ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګیله نهٔ ده کړې، چې هغه خپل کور اؤ ورو له ډېر وخت نهٔ ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شوے ؤ. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبیانې مابتۍ لټون ته زړهٔ ښهٔ کړو، کومه

ketabton.com - The Digital Library

دوکبيانه چې به هغۀ په درينجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته ليدله. هغه د عزت خان ږيره لږه لږه ټوکبدلې وه اؤ هغۀ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې اؤ د ملېشې اغوستن اغوستې وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبيانه ځارله. يؤ ځل خو قمرو هغۀ ته اوبۀ نيولې وې اؤ هغه دغلته ناست نۀ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکيانې لاندې کټ کښې پروت ؤ اؤ د هغۀ دوکبيانه هغۀ ته په سينه پرته وه اؤ خپل اومه اننګې ئې د هغۀ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئيلي وو،

"زما غېږه کۀ الله ډکه کړې هم نۀ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مينه ماتيږي. په سا څۀ باور، خو ما وې، چې کۀ مابتۍ د بل کور په ځاے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځامورې ابۍ ريښتونې کړه اؤ د عزت خان د وادۀ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره اؤ مخ کښې خپله قمرو بيا ؤليدله.

نکوره تلې وه اؤ ښکلې ډېر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو اؤ پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځيرک خان درک برخېره کړو.

"د نيمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځيرک خان ځاے پيژني، خو ځيرک خان نۀ پيژني".

لکه نيمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په دربمه مياشت کلي ته راځي.

ketabton.com - The Digital Library

ڤو ځله هغۀ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه ایښې نۀ وه.
"سبا ولې؟ نمر لا په سر ولاړ دے. چې ڤومره زر ؤرسو، دومره زر به زما ځیرک خان راولی".
میرلوس د مور خبره غورځولې نۀ شي. هغۀ پلار ته ؤکتل او هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د ړناګانو پخوانې ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.
مړغیژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې ؤڅنډلې. هغه غواړي، چې د ځیرک خان هرکلے د خپل کور انګړ کښې ؤکړي.
"هغۀ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کمیلې ته ؤوې او بیا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما ؤپېژني؟"
د ځیرک د راتلو زیري سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.
مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخلیځاے د برګې نه ځوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ویونکي په غږ پوهېږي. زیاتره برېښنا نۀ وي، هغې اوس د پخلیځاے نه درېسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.
د سیاست لوبغاړي د نوې لوبې تؤدولو د پاره د سیلۍ ڤپو ته ناست وو او اوس ئې بیا د پاکستان لاره نیولې ده. د تلوزیون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لاربنودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلې کېږي. د بمونو چؤدنې او ځانمرګي بریدونه ډېر شوي

ketabton.com - The Digital Library

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لويه ځوکۍ خوښه کړې ده اؤ په دغه ځوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو ځوکيو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي اؤ واړۀ نېنځکان به ئې بادارګوټي شي. اؤ اولس......... هاهاها.

د پاکستان سياست چقوړه اؤ خوئېنده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن اؤ لوبغاړي دغه چقوړو اؤ خوئېندو باندې د تللو چل اؤ توان لري. د افغانستان په خاؤره د امريکا اؤ شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاؤره څومره د ورانۍ، فساد اؤ وژنو بزغلې کرلې شوې ؤ،اؤ د کومې نخښتې غبر شوې ؤ، هغه نخښته د غرونو د ځمځونو نه لارو اؤ بازارونو ته راووتله.

د مرګ خبره کۀ هر څومره کرکژنه اؤ بوربنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پربښودلو ته غاړه نۀ ږدي. د ښار زوړ غلې شوې نۀ ؤ. اوس ټاميان هم راغلي دي. چرته چې وادۀ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټاميان هم وي. ځنې ځايونو کښې خو ټاميانو د بدکانو نمړۍ ؤتړولې. دغه ځلمي وښتۀ د فلميانو غوندې ؤتراشي، ځټوکي ځوړند کړي، واړۀ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي اؤ پرديو ښاديانو کښې نڅېږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه اؤ ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځؤنې اؤ هر ګوټ پېر د شهيد د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه اؤ توغونه د سيلۍ سره رپېږي. د راتلونکې شپې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمرېو يؤ ځاے کولو د پاره هلوځلو

ketabton.com - The Digital Library

کښېږي بوخت دے.
چغمتې د خپل پلار تهپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمتې پلار څلوېښت کلونه دغه ؤګرځولو اؤ بيا يوه ورځ پخپله هم د خُدائے د کور په درشل ؤويشتلے شو.
چغمتې د خپل پلار وينه د هغه چا په لاسونو هم ويني، چا چې د دهٔ د پلار د وېنا تر مخه د دهٔ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم ويني، چا چې د چغمتې پلار د دوي د خور وژونکے ګڼلو. بيا هم چغمتې لا پرېکړه کړې نهٔ ده، چې د خپل پلار د وينې د پاره د کوم رنګ وينه توي کړي.
"ځيرک خان دلته اوسېږي؟"
د ور په ډبولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په ليدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لږ غلے شوے ؤ.
"دلته خو به دغه نوم څوک نهٔ اوسيږي".
"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"
هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانهٔ دننه بوتلل. انګڼ کښېږي ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،
"څوک غواړې اؤ څهٔ دي؟"
"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنيوله) د ځيرک خان ترهٔ دے اؤ دا (ميرلوس ته ګوته ؤنيسي)، ځيرک خان د دهٔ ماما دے".
"دلته څوک ځيرک خان نهٔ اوسيږي".
"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغهٔ نوم (هغه خبره کښېږي سا ؤخوري) زرکه دے".

ketabton.com - The Digital Library

هېلن د خپل ځای نه ښځه پاڅي. هغه دوي ته ؤګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو ؤځلېږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زرکې ماښتې یادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې ماښتې اؤ کمیله یاد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.

نېمشور، پانوس اؤ میرلوس تېتې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.

"زرکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره ؤباسي، ګڼې پخپله خو هغه د دې ځلورو د ېوالونو څخه وتل نۀ غواړي".

"هغوي به کله راستنېږي؟" (میرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه د غلته نه زر وتل غواړي اؤ کۀ د خپل ټولو نه زیات یاد شوي ماما لیدلو ته لېواله دے)

"چې کله د مېرابان زړۀ ؤمنل".

"مونږ کۀ ورپسې ؤځو، نو څنګه به ئې ؤپېژنو؟"

"زۀ به درسره لاړه شم"

(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بیا هم د غه منلو کښې دوي څو شیبې واخستلې)

"دا خو به نوره غوره شي".

هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ میرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زرکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نیولې کېدله.....

"زرکه اوس پورې د ماښتې اؤ کمیلې نومونه اخلي".

ketabton.com - The Digital Library

دا ځل هغې ؤلیدل، چې کور کښې د هغې بدرګه کېدلو ته دوې ولې غاړه ایښودلو کښې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئېل. هېلن هم هغوي سره د ګامونو بېلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خویونو دغه توپیر چې د یوې لاروي سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کښې به څومره زغم ؤ؟

د ښار زوړ غلے نۀ ؤ. دې زوړ کښې د سورلیو کړینګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غږونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غږونه.

ناڅاپه یؤ لوي ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور تول زوړونه ځان کښې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګي خوارۀ شول اؤ دغه لوګي پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوې. د ګړځ د غږ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څړیکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.

څو شېبو کښې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غږونه واؤرېدلې شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوړې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخین په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بیا وینځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس یوه ګڼه ګونه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم ګڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس اوړه په اوړه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لټون منځ نه توپیر وړے ؤ.

"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مرۍ اؤ ژبه ؤنخښتل).

ketabton.com - The Digital Library

د مېرابان مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زرکې مخ تول سوزېدلے ؤ. زرکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځيرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کړي رېبي، چې ايا هغه لکه د پرځند کاکا په نيمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېټي په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ څهرې نه پيرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ ياد شي اؤ نۀ پېژني. دومره ورته ياد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لويګاښې شوه، نو جينۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جينۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا څاښتونو، شَنه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلو تعويزونو، زيارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکيمانو پوړيو اؤ د ډانکټرو ښونو اؤ دوايانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا ے.

د ژوند سندرې اؤ ساندې نۀ غلې کيږي.....

يؤ غړ بل غړ خوري.....

زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلۀ لاس ږدي.....

پاښې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدريږي.....

نمرپرېواتۀ د پېغلې په نکريزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پړونے ځان پسې راکاږي، ميرلوس لاس نه نيولې کور ته

ketabton.com - The Digital Library

ځي. اديرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدرېږي او خپله مُلا باندې لاس ايښې د ځيرک خان قبر ته ؤګوري (ميرلوس ورسره ؤدريږي، خو مخ را ؤ نۀ ګرځوي).

هغه په قبر د بلې کړې شوې ډيوې تته تته رڼا ويني.

د خاؤرو لاندې مابتې ته نۀ ښکاري، چې د هغې ځيرک خان پروت دے او کۀ د نورو ګنهو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.

د ځيرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ.....

د هغۀ خپلو او پردو ډېر ژړلي وو.....

خو د هغۀ مور او پلار هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نيازبينې پرښتې د هغۀ سا وړي او حورې او غلمان به جنجيان وي.

ketabton.com - The Digital Library

توضیحات

پخلیځاے کور/دېره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګۍ
مٔنا کور/دېره کښې ناستې د پاره چوپال/څپر
کارږه د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه یؤ څپق نه لږې پلنې وي اؤ یوې ګوتې نه لږې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. یوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختیو سره کلکه کړې شوې وي اؤ یوه وړه تخته د پورته اړخ نه یؤ نیم/دوه لوېشتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختیو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُوري شوي وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُوري کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغاښ بڼلو د پاره پکارولے کېږي
نخول د نځا (ګډا) فعل
وړانګه پلوشه/ کرن
توندي تادي/زر زر
خپسه کښېناستل په وران اړخ داسې اودۀ کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې څوک ځان ویني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے
اوکر بې ځایه شول وارخطا کېدل
تېر غلطي
انځور تصویر
ورنیے هغه څلورګوټیز څپوټکے چې کوچیني پکښې د سیزنۍ سره ترلے شي
شنشنیے (دا شنشنیے دے، خو د کوچنیو په ژبه لیکلے شوے دے) داسې یؤ د لوبو کولو توکے چې غونډ منډ لوښي کښې دوه درې ګیټۍ/ کاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شن شن" غږ کوي
میرګاټے میرګاټي یؤ ډول د وړو جینکو لوبه ده، چې څلورو ګیټکو/کاڼو اؤ یؤ ټوپ وهونکي پنډوس سره کېږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې کښې ایکي، دوکي، ایشارت وي.

ketabton.com - The Digital Library

توضیحات

دوکبیانه	نوې/پېغلوټې اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
ټوکے	ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ رښت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګانړې کښې د ګوړې پُور په شګلنېدو راغونډولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنړے	ګانړې کښې په کړي کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموخۍ	دا د الوچو یؤ نوغے دے
کوړمه	د یؤ سړي ښځه اؤ واړۀ
کښت	پټے
خیرک	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوټړاپنه	خوارینګړې ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پړے / رسۍ
پلورنه	د یؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپارښتنه	څۀ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سړه بیزه	دا هم د یوې سړې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتې	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالي د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سېکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړې	څلور سېره/ پنځۀ کیلو

ketabton.com - The Digital Library

توضيحات

پېرزو	په چا سود کول
سْتنوسْتر	داسې ملاسته چې څوک نېغ پراته وي
ناېګنه	دائي / په اجرت خدمت کوونکې ښځه
کهول	نسل
ارم	بوخت / مشغول
چيرړۍ	کپړې / ربنت
اوبۀ ډب شوې	اوبۀ يو ژور ځاے کښې راغونډې ېدل
څاښتي مال	د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق
امبولنس	اېمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لارۍ
کلی ورکول	وارۀ خپلو کښې دوښې وائي اؤ چې يو له نۀ ورځي، نو هغه بل نه د دوښې ځواب اخستلو د پاره کلی ؤغواړي اؤ هغه ورته بيا وائي، چې پلانکی کلی خْوره!/پلانکی کلی واخله!
د نمر سترګه داغل	پخوا وهم باندې اډانه دا يوه عقيده وه، چې کۀ بارانونه به نۀ ؤدرېدل، نو د اور يو لرګے به واخستے شو اؤ انګڼ کښې د اوبو وړوکي غوندې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودےشو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلےشوے ؤ، چې ژړۍ به ؤدريږي
پېنځه خيرې کول	لکه څنګه چې به پېنځه پاختربدل د مېلمه د راتګ پېلام ؤ، دغسې به چې کله ژړۍ اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پېنځه ؤشلوي/خيرې کړي اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ؤ (کله کله به ئې کار هم ؤکړو)
درې درې! د وريځ...	دا دلته د قېصې د خوند د پاره ليکلي شوي دي. دا ډول هېڅ باور پکار نۀ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ؤدرېدل د ماحولياتي اؤ موسمي اثراتو نتيجه ګڼو
کانديد	اميدوار / Candidate
نينګاني	د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور وارړه به په يو لاس کښې ؤ نيولےشول اؤ بيخي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

ketabton.com - The Digital Library

ځنګه چې د زمرې لوبې د پاره په خاوره راکښلې کيږي، دا ځلور ډکي به د دغه کرښو منځ کښې وغورځولې شول. که ځلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې ځلور لوښتې وئېل، که ځلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نينګانې وئېل، که دوه به پاځتر شوې او دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئېل او که درې به پاځتر شوې او يوه سمه، نو دې ته به ئې ځپق وئېلو. (پاځتر= موړه ښکته راتلل). لوښت، دوه ګوتې او ځپق ښکاره دي، خو نينګانې به داسې و، چې مسواکه ګوته او مټه ګوته به ئې وغځول (ځنګه چې لوښت د پاره قچه ګوته او مسواکه ګوته غځيږي) او هغې سره به ئې د ځلورګوتيز لاره وهله. ځوک چې به زر ورسېدلو، هغه به بريالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. Iدې ته کړانچه هم وئيلي شي

میرګاټي — میرګاټي د جينکو لوبه ده. ځلور واړۀ کاڼي او يو ټوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کيږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ايکي، دوکي، ايشارت.....) يو لاس په زمکه داسې ايښودلے کيږي، چې د مټې ګوتې سر او د شاغوتې ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي او مسواکه ګوته په شاغوتې ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ويشتلے کيږي او د هغۀ ټوپ سره د لوبې تر مخه کاڼي د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننيستلي کيږي. که پنډوس دوېم ټوپ ووهي، نو د لوبغاړې دغه پېر وسوزي

پټپټوني — پټپټوني کښې يو دواړه سترګو ته ځنګل نيولے د دېوال چنې ته يا ونې ته مخ کړي او نور ترې بېلو بېلو ځايونو کښې پټ شي. پټېدونکي چې کله وګڼي، چې اوس دېوال يا ونې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپې" غږ وکړي. دا ورپسې ورشي. که ځوک د وختہ ځان دغه ځا ے ته ورسوي، نو هغه بريالے شي او چې کوم ګېر شي، نو هغۀ ته " چوپ شوے" وائي او بيا هغه غل شي، دېوال يا ونې ته شا کړي.....

ketabton.com - The Digital Library

توضيحات

چپاتۍ	چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه اؤ شاغوتۍ) غبرګې کړې شي اؤ لېچه پرې ؤوهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي
کونتره	کونتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لړه اوچته ؤويشتلې شي اؤ د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له څپېړه ورکړې شي
ډينګان	د غل تلي کښې به کوتوال د خپل لاس څنګل کېښودله، پنځۀ واړه ګوتې به ئې يؤ ځاے کړې، اؤ د دغه ګوتو په نېغو شوؤ سرونو به ئې د غل د څنګل اؤ مټ منځ کښې ټک ورکړو.
شلغاتي	واړۀ دوه ډلې شي. هره يوه ډله د خپل مشر سره ؤځي اؤ په دېوالونو اؤ بليو باندې وړې وړې کربښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کربښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئيلي کيږي. يوه ډله خپلو ملګرو سره غوږ شوه اؤ بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د يؤ بل شلغاتي ؤشمېرل اؤ ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بريالۍ شوه
کوډګۍ	دا خو به وړې وړې خاؤرينې کوډګۍ خاؤرو يا خټو نه روغې شوې. واړۀ هلکان به سرې شول اؤ وړې جلکۍ به ښځې شوې اؤ دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په يؤ ډول د راتلونکې ژوند د کورمې روزنې د پاره عملي ښوونځاے ؤ.
د ګوډا ګوډۍ وادۀ	دا لوبه به وړو جينکو کوله. نېنځکه به کلابوخي ته ودېدله اؤ دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.
لالښنده	ستړے اؤ خواشين
د اپيمانو باغ	وائي چې څو اپيميان وو. يؤ اپيمي پکښې ؤوې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کرو. يؤ اپيمي ؤوې، چې هسې نۀ بيا ترې د ګلي کاکا ځوے شلتالان شوکوي. بل ؤوې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې ځوے به ئې شلتالان شوکوي. دريم راؤدانګل اؤ ؤ ئې وې، زاره دې پکښې

ketabton.com - The Digital Library

زمونږ شنه شي او شلتالان دي د ګلي څوے شوکوي. راځئ چې وژئې ډبوو. دوي ورغلل او د ګلي څوے ئې ؤوهۀ.

ارنګ دوړنګ — دا هم یوه لوبه وه، چې پیر، باچا، وزیر او غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکوبکوسرسیندکو) غوندې د دې هم یو منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[ارنګ - دوړنګ - سپارا - اتهنګ - انار - بګور - پیر - وزیر - باچا]

بدک — ښځونک / هېجړا

مېراباڼ — ګُرو (د یو څپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له یو مېراباڼ ؤټاکي. مېراباڼ د دغه ښځونکو پاملرنه او ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېراباڼ سره د خپل مور پلار نه زیاته مینه کوي) د دې مینې یو مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه څنډه ؤکړي، خو مېراباڼ ئې خپل کړي.

ګرځونه — چوک

سپیناوے — وضاحت

ارزښت — قیمت / قدر

ایرزړے — د وېرېدونکي زړۀ څښتن

سؤ او سور کښې — سؤ کښې: څۀ ګټې ته ډېره ساه رانښکل
سور کښې: په څۀ ګټه د زړۀ سود کېدل

ځاندره — بدن

مېرګي — مېرګي چې انګریزۍ کښې ورته Epilepsy وئیلې شي، یو داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې یو رګ ؤنخښلي او دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان او خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.

تون شوے — نشه کښې خپل توان او توازن بېلونکے

خرک — نخښه / پېلام

تربدلي — وېرېدلي

پېژند — شناختي کارډ / Identity Card

ناویاته — زړۀ ته ډېر نژدې / اکلوتا

ketabton.com - The Digital Library

توضیحات

ساپوهنه	نفسيات
جيغ	جام/د اوبو ښكلو لوښے/ ښينګړے
رغوے	د لاس تلے
لپړي؛ دوه دې خړې	دا هم يوه لوبه ده. دا لوبه راتلونكي كښې هم په خسني پرېكړې ته يوه وده وركوي. دې لوبه كښې دوه ډلې وي. د يوې ډلې نه يؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ كړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه يوه نخښه روغه كړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې يؤ ملګرے هم خپلې شا ته نيولي لاس نه يوه نخښه روغه كړي. د منځګړي په غږ (لپړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړې: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښكاره كړي. د تكړه پېلام لرونكې ډله بريالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس مټه ګوته ښغه نيولې اؤ نورې ګوتې راغونډ ساتل د ټوپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواكه ګوته ښغ نيول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواكه اؤ شاغوتۍ ګوته ښغ نيول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه ټوپک تكړه وي اؤ ټوپک نه غشے تكړه وي
څپوټكے	د ربنت څلورګوټيزه ټوټه / دسترخوان
چړچقې	پړقې / خوشالي څرګندول
برونه	هغه ورۀ چې تنور كښې ډوډۍ پخولو وخت كښې په پېړه دوړولې شي
ګا-ما-پا-دا	دا بهيرمې راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غږولے شوے دے
لے	د ساز اهنګ ته وائي
تاپ	د دوكړۍ اهنګ
پاړربڅ	خزان
كلے وركول	دا به دونه وئېلو كښې وئيلي كېدل، چې كله به يؤ دونه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې ځواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانكے كله واخله/خوره
ويرندک	ډېر وېرېدونكے

ketabton.com - The Digital Library

توضيحات

مونډ	جرړه / ځېله
تور زړۀ	بدنيت
پړخمن	چې کلک نۀ وي/ خپلو روايتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے
مهاجر	خپل زېږون سيمه پرېښودل اؤ بلې سيمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زياتره تريخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پليت سياست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام تېټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسيږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کيږي. بايد ټول قامونه يؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پليت سياست کوونکو مُلاتړ کوي.
چيره کېدل	د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجيرشا چيره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د بېلګې په توګه په سوتلۍ باندې غښې/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چيرړۍ کړي. دغسې ځانګړې پوښۍ هم دي، چې هغه په سړي ؤخوړلې شي، نو د هغه بيا نۀ لکيږي اؤ نۀ د ورو د زېږولو توان لري.
بُوکه کېدل	د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ايښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د يؤ غاړه ايښودونکي ټيټېدلو ته هم وائي.
پوهنتون	يونيورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)
هېواد	وطن / خاؤره
اکسلاټر	اېکسلرېټر (accelerator)
اياتولا	حيات الله (د ليکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

ketabton.com - The Digital Library

کښې لیکلې شوې)

زیړه سارۍ زیړ رنګ سارهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي او دغه سیمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)

کشکرپ ښکالو/ د خوځښت غږیز پېلام

شیوا په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (اَرْدَنَارېشوارا) وئېلې کېږي. د دۀ د ځاندرې ښې اړخ د سړي او کین اړخ د ښځو غوندې وي. "وید" کښې د وګړي درې خویونه وړاندې شوي دي او په "پُرنونو" کښې د موسیقۍ او نڅا درې اړخونو کښې یۀ "اپسرا" (ښځه)، یۀ "ګندروا" (سړې) او یۀ "کېنار" (منځګړې) دې. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوي دي او دې کښې "پوم پُرکُتري" (سړي)، "سْتَري پُرکُتري" (ښځې) او "تیریتیا پُرکُتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولې شوې دې

مشرتابه مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)

برید حمله کول

ډبوسکۍ پېړه/ مونږ زیاتره هغه چا د پاره ډبوسکۍ/ ډبوسکېنوم پکاروو، چې هغه پېړ او پوست وي او بیا په ځانګړې توګه چې غمبوري ئې غټ وي

خوړده خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څۀ مالګه یا بل څۀ د زیارت یا داسې بل مخۆریز ځاې نه واخستلې شي/د خوړلو توکې

کنډم نیمګړې / نیمه خوا

په ګېډۍ لۀ د غنمو رېبلو کښې داسې ۋشي، چې کۀ کروندګر یا بل یۀ وګړې په پردي کښت کښې لۀ کوي، نو هغۀ د پاره شمېر ۋټاکلې شي. په شمېر د زیاتې ګېډۍ بوس او دانې د لۀ کوونکي وي

پچموزه ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل

شونډه شنه کېدل د ځلمیتوب په پۆړۍ پښه ایښودل / بریت ټوکېدل

ketabton.com - The Digital Library

توضيحات

پنګه	خزانه / توښه
اغوستن	لباس / جامې / ګنډلې رښت
عدوالرحمان	دا نوم دې قېصه کښې د دولامُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولې شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. يؤ مُلا پورې تړلې نۀ ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه باید ؤشي، کوم چې د يؤ وګړي زړۀ توروي
تماس	اړيکه / رابطه
روزنه	پالنه / پرورش
ګرځنده	موبائېل فون
(د ګرځنده) تنې	د ګرځنده (موبائېل) بټنې
بجازي	نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے
توغ	درې ګوټيز بېرغ
رنځپوهـ	طبيب / ډاکټر / روغتياپال
شتون	وجود (لرل) / پېژندګلو
توپير	فرق
سينګلې	جيغ / جام / د اوبو څښکلو لوښے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

ketabton.com - The Digital Library

د کردارونو نوموونه (وئېندود)

قمرو	QAMRO
ښکلې	KHKOLEY
ناموس خان	NAAMOOS KHAN
ميرګاټې	MEERGAATEY
مابتۍ	MAABATAI
قدوس خان	QADOOS KHAN
پانوس خان	PAANOOS KHAN
فردوس خان	FIRDOS KHAN
بلقيس	BALQEES
ګلۍ	GOLAI
نمېرګل	NAMEYR GUL
خوبانه	KHOOBAANA
جالوس خان	JAALOOS KHAN
چغمټ	CHAGHMAT
پېغله	PEGHLA
مړخپنه	MARR SAPANA
مشکۍ	MASHKAI
متهور	MATAWAR
ځاموره ابۍ	ZAAMOORA ABAI
کميله	KAMEELA
راپوړۍ	RAAPOGAI
موندر	MOONDAR
ثمدوره	SAMDOORA
ځيرک خان	ZEERAK KHAN
کاکوان	KAAKWAAN
موسکۍ	MOOSKAI

ketabton.com - The Digital Library

توضیحات

خړو	KHARROO
پوردلے	PORDALEY
ځیرکو	ZEERKO
پرځند کاکا	PARZAND KAKA
مېترے	METAREY
عبدالرحمان	ABDURRAHMAAN
مونپجره	MOONPAJARA
سپدګلے	SEDGULEY
رامانے	RAAMAANEY
عزت خان	EZAT KHAN
سپدامیر کاکا	SEDAAMEER KAKA
ګلیشان	GULEESHAAN
میرزادګۍ	MEERZAADGAI
دولا مُلا	DOOLA MOOLA
جمالے	JAMAALEY
غرباش کاکا	GHARBAASH KAKA
شپرون	SHEROON
بنډارے	BANDAAREY
ګلباچاکاکا	GULBAACHAA KAKA
عبدالسبحان	ABDUSSUBHAAN
میراجان	MEERAAJAN
شیشړه	SHEESHARRA
نیمکۍ	NEEMAKAI
نکوره	NAKOORA
مدهوبالا	MADOOBAALA
مینه کماري	MEENAA KUMAARI
ثمینه پیرزاده	SAMEENA PEERZAADA
سمیتا پاټیل	SAMEETA PAATEL

ketabton.com - The Digital Library

توضيحات

مېرابان	MERABAAN
مدهوش	MADOSH
مېتر خان	METAR KHAN
بهرام	BAHRAAM
زركه	ZARKA
سميتا	SAMEETA
تاجو	TAAJO
گل پرداز خان	GULPARDAAZ KHAN
گل پري	GUL PARI
ميرلوس	MEERLOS
شېمين	SHEMEEN
روشني	ROSHNI
راني	RAANI
سرود خان	SAROOD KHAN
پوسجېرشا	POSJEERSHAA
هني	HONEY
آرا	AARA
كوشيليا	KOSHELYA
منيربابا	MANEER BABA
پوجون بابا	POJOON BABA
كوستان استاذ	KOSTAAN OSTAAZ
تازه نور بابا	TAAZANOOR BABA
پايودين بابا	PAAYODEEN BABA
شكور استاذ	SHAKOOR OSTAAZ
سابق صېب	SAABIQ SEB
سېدولي بابا	SEBWALI BABA
صلاح الدين كاكا	SLAAHODEEN KAKA
عزيز كاكا	AZIZ KAKA

ketabton.com - The Digital Library

توضیحات

هیلن	HELAN
نینا	NENAA
نیمت	NEMAT
تیکارا	TEKAARAA
پیدرگل	PEDAR GUL
تینتیس جان	TENTEES JAAN
ایاتولا	AYATOLLA
باجوړ خان	BAAJAWARR KHAN
گولې	GOLEY
پیروشا	PEROSHA
جامنور	JAAMNOOR
زیب النساء	ZEBUNNISAA
نیمشور خان	NEMSHOR KHAN
سماره	SAMAARA

ketabton.com - The Digital Library

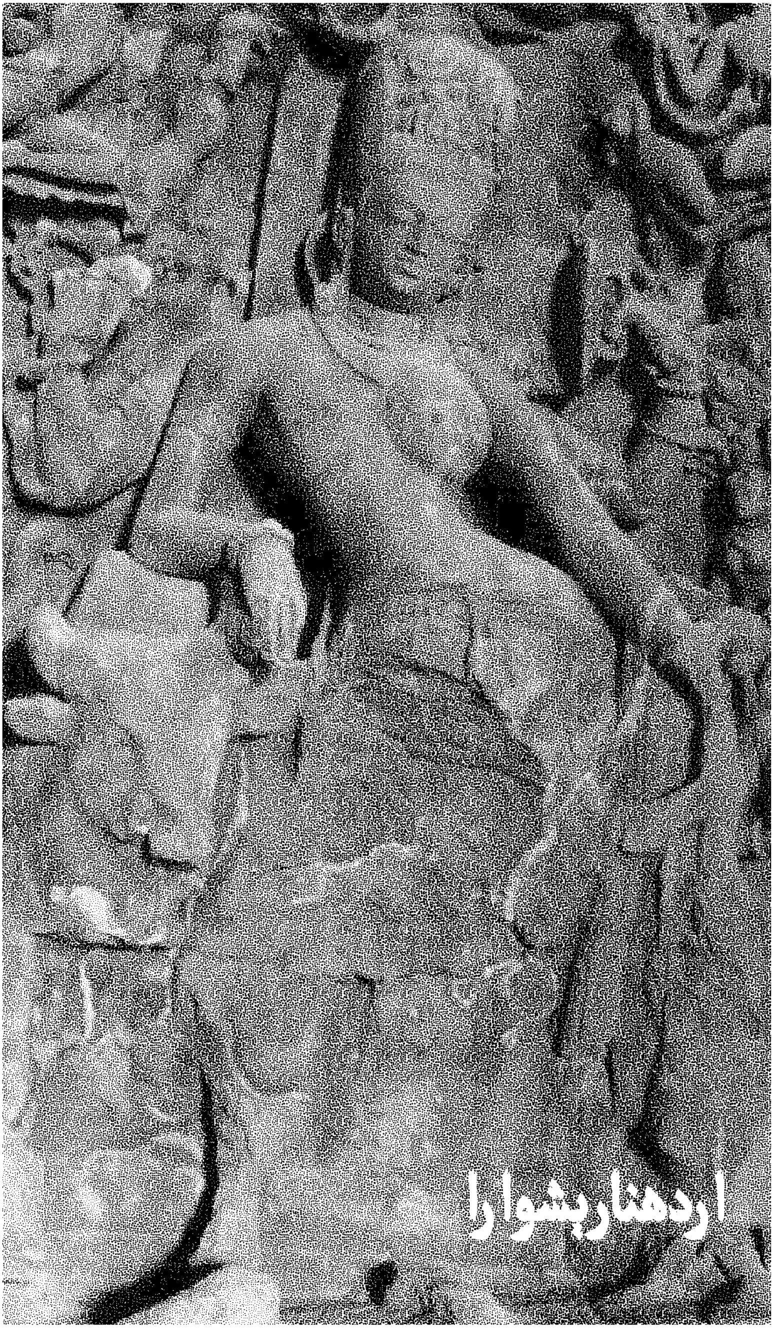

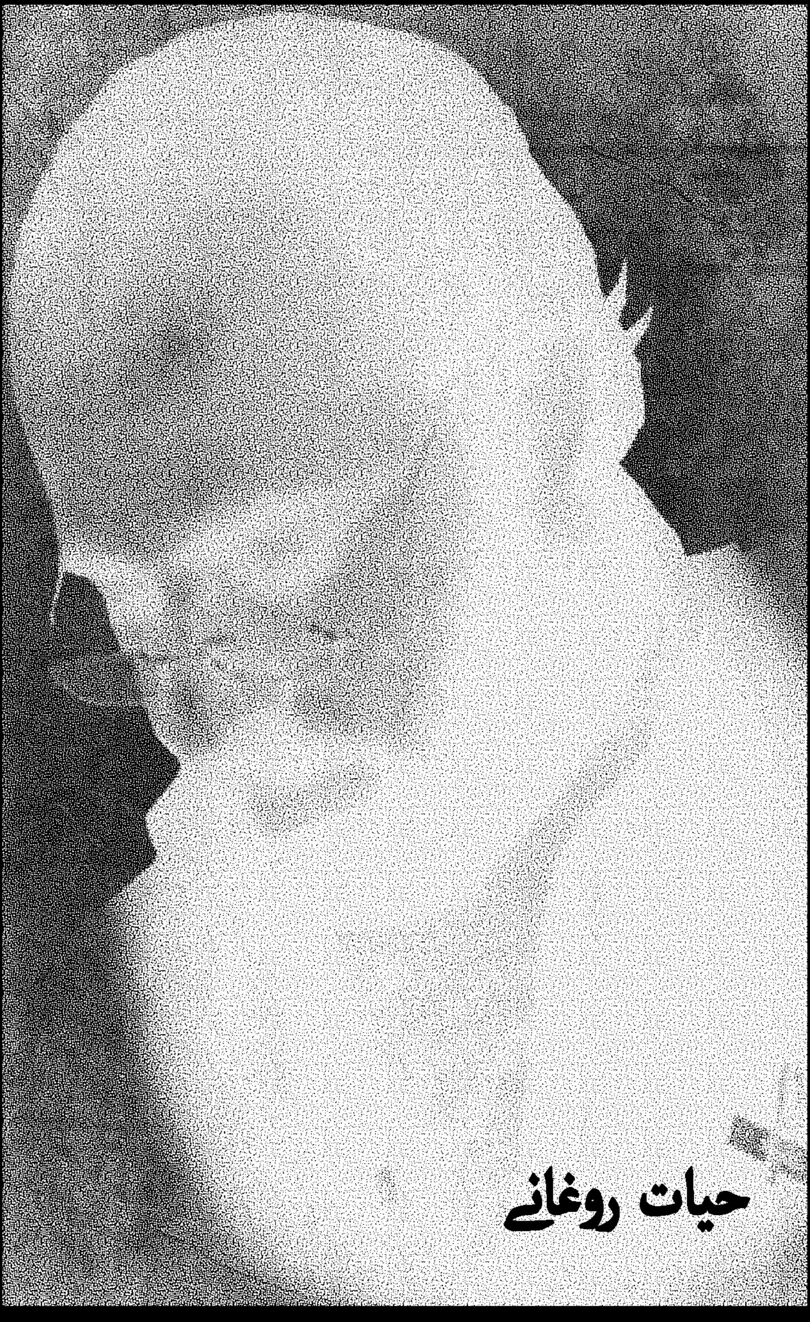
حیات روغانی

ketabton.com - The Digital Library

Hayat Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اوٌ هر سړي کښې دنته يوٌ نېنځك پټ دی. دغه نېنځك د وېرې نه زېږيږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
تروړل غواړي..... زما هيلې نه هځه شوكول
غواړي..... ما په انا د كركې وينزه كوي، خو
زهٔ نهٔ وېرېږم.
زهٔ مينه د كركې نه برياله كنم.....
زهٔ هيله د اندېښنې نه زوروره كنم.....
زهٔ به مرم. خو وياړېږم به. زما جنازه كښې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي.
زما مور اوٌ پلار به هغه ډولى ته لاره كښې
هركلي د پاره ولاړ وي، كومه ډولى كښې
چې به نيازبينې پرښتې زما ساه وړي اوٌ
حورې اوٌ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English